

2/9

ขอกราบรายงานการประชุมสภาฯ ครั้งที่ 3 / 2556

(วรณ) สมัยที่ 2 ชุดที่ 3 วันพฤหัสบดีที่ 12 พฤษภาคม พุทธศักราช 2556

หน้า	ชื่อผู้ขอแก้ไข	แก้อย่างไร

รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร
ครั้งที่ 3/2488 (สามัญ) ครั้งที่ 2 ชุดที่ 3
วันพฤหัสบดีที่ 12 กรกฎาคม พุทธศักราช 2488
ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม
เริ่มประชุมเวลา 10.10 นาฬิกา

ประธานสภา : ข้าราชการที่มาประชุม ๑๐ คน เป็นองค์ประชุม
แล้ว ข้าพเจ้าขอเปิดประชุมต่อไป

ในวาระที่ 1 กระฎุมภ์ กระฐิติ 1 ของพระยาวิสุทธิธรรมเทโวเรืองคารองงาน
กรุงเทพ ๗ ไม่ออกขออนุญาตการสงคราม

พระยาวิสุทธิธรรมเทโว (อุบลราชธานี) : ข้าพเจ้าได้กระฎุมภ์ และกระฐิติ
กระฎุมภ์ ข้าพเจ้าทั้งมาเรียนแล้ว ถึงกระฎุมภ์ เมืองไทย กรุงเทพ ๗ ถูกเกณฑ์แล้ว
๘ เมื่อเกณฑ์แล้ว แต่กระฎุมภ์ก็ยังไม่ได้รับยศ ข้าพเจ้าขอตั้งกระฎุมภ์ขึ้นตามตำแหน่ง
ว่ากระฎุมภ์คงออกในภายหลังต่อไป

ความเห็นว่าพระมหานครกรุงเทพ ๗ เป็นมหานครที่ใหญ่ที่สุดในเมืองไทย
ซึ่งประจวบกับสมัยอันดีและก้าวหน้า เป็นมหานครแห่งที่อุดมด้วยศิลปะ หรือเกือบทั้งหมด
ของเมืองไทย เป็นศูนย์กลางของการศึกษานและการคมนาคมทุกศาสนา เป็นที่รวมทรัพย์สิน
สมบัติอันมีค่าและศิวิไลซ์ การก่อสร้างสถานที่ของสาธารณะประโยชน์อยู่แห่งเดียวกัน
เหล่านี้ในประเทศไทย หากพระมหานครนี้ถูกทำลายด้วยเหตุการอันสงครามคราวนี้
แล้ว เมืองไทยจะเสียหายอย่างใหญ่หลวงในทุกอย่าง เพราะว่าสิ่งอันมีค่าอันมีค่า
อันมีค่าอันนี้ หรือต้องเป็นเวลานานมาก จึงเป็นสิ่งที่จะสร้างทดแทน สมควรที่จะ
ป้องกันอย่างดีที่สุด จึงขอถามว่ารัฐบาลเป็นนโยบายที่จะสงวนพระมหานครนี้ ไม่ออกด้วย
อย่างไร วิธีใดบ้าง ได้เริ่มวิธีใดบ้างแล้วหรือยัง หรือจะเริ่มเมื่อใด

พล.ร.ท.สินธุ์ กมนานาน ร.น. รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม : รัฐมนตรี
ขอตอบว่า รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม เห็นว่ากระทรวงกลาโหม นั้น
เป็นที่สำคัญยิ่งกว่ากระทรวงอื่นใดเลย นอกจากนั้นยังได้พิจารณาไว้
อยู่แล้วว่าเป็นวิธีที่ดี

พระยาวิสุทธิธรรมรังษี (สุโขทัย) : ขอประทานโทษ จักรกษัตริย์ได้พิจารณา
อย่างไร ไม่ได้อื่นเลย

พล.ร.ท.สินธุ์ กมนานาน ร.น. รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม :
รัฐมนตรีขอตอบว่า รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม เห็นว่า กระทรวงกลาโหม นั้น
เป็นที่สำคัญยิ่งกว่ากระทรวงอื่นใดเลย นอกจากนั้นยังได้พิจารณาไว้
อยู่แล้วว่าเป็นวิธีที่ดี เช่นการประกาศเป็นเมืองเปิดก็ เป็นทางที่จำเป็น
และเพื่อความจำเป็น

พระยาวิสุทธิธรรมรังษี (สุโขทัย) : ข้าพเจ้าขอตั้งข้อสงสัยว่า เรายัง
เห็นว่าถ้าจะให้เมืองกรุงเทพฯ เป็นเมืองเปิดจึงไม่เป็นการสมควรหรือไม่เป็นการ
สมควร เพราะเหตุว่าอย่างที่เราเห็นว่า เป็นที่ชุมนุมคนในกรุงเทพฯ ของเมืองไทยที่เห็น
จากกรุงเทพฯ มรรธนีไปหมดแล้วจะหาที่ใหม่ในสถานที่อื่นของเมืองไทยบ้าง และ
ทำไปอย่างนี้กรุงเทพฯ ของเราจะเสื่อมลงหรือไม่ และประกาศ
เสียหายนามากนัก นั้นไม่ได้เป็นวิธีที่ดีแล้วหรือ หรือว่าจะปล่อยให้เมืองข้าง
กรุงซึ่งเหลือ ๒ เมืองเป็นเมืองข้างนอกที่เหลืออีกไม่กี่เมือง และได้ทราบว่า
กรุงเมืองอื่นที่ใกล้กรุงเทพฯ ได้สร้างหนทางที่จะเชื่อมกับกรุงเทพฯ แล้วถูกทำลาย
หมด ท่านเห็นว่าวิธีนั้น เป็นวิธีที่ดีและเป็นการสมควรที่จะให้เมืองกรุงเทพฯ
แยกออกมาในวิธีนั้น และท่านเห็นว่าไม่ให้เมืองเปิดนั้นเป็นการสมควรแล้วจะ
และถ้าอย่างนี้ข้าพเจ้าขอถามท่านว่า วิธีนี้ดีกว่าวิธีอื่นหรือไม่

ไม่ยอมให้ท่านใดไปถามเขาแล้วหรือว่าเขาไม่ยอม ข้าพเจ้าเชื่อว่าเขาเป็นประเทศ
อารยะ

พล.ร.ท.สินธุ์ กมนาวิน ร.น. รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม :
ข้าพเจ้าขอตอบอย่างสั้น ๆ ว่า เราขอที่จะเปิดเมืองของเรา เว้นแต่ว่าคนอื่นเขา
จะไม่เปิดให้

พระยาวิฑูรธรรมาธิบดี (สุทธิขานนท์) : ท่านขอตอบข้าพเจ้าไม่เข้าใจเลย
น่านี่ท่านอ้างจะหมายความถึงคนอื่น-ไม่เห็นด้วยนั้น ข้าพเจ้าเชื่อว่าประเทศที่เป็น
อารยะ ประเทศที่มาร่วมกับเราคงตั้งใจเป็นโลกเสรี คงเห็นแก่คนไทย และถ้าช่วย
ให้กรุงเทพฯ ปลอดภัยแล้วข้าพเจ้าจะหาให้ชาวไทยที่สนใจตามขอของรอนี้ จนกว่า
ท่านพูดก็ขอว่าคนอื่นไม่เห็นด้วยนั้นท่านใดถามหาเขาแล้วหรือว่าไม่เห็นด้วย เพราะ
เหตุว่าดีการเหล่านี้เป็นสิ่งสำคัญมาก เมืองไทยสิ่งที่เป็นของรัฐบาลเมืองจะเปิด
มาให้ดูตามนี้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอความอย่างนี้เรียนตามเมื่อลี้

พล.ร.ท. สินธุ์ กมนาวิน ร.น. รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม :
รัฐบาล-ได้พยายามจนที่สุดแล้ว และก็เป็นทั้งที่ข้าพเจ้ากล่าวแล้ว

พระยาวิฑูรธรรมาธิบดี (สุทธิขานนท์) : ขอความกรุณาอีกสักที เพราะเป็น
เรื่องสำคัญจริง รัฐบาลตอบสั้น ๆ เสมอไม่รู้ว่าอะไรเลย กลายเป็นกับตอบไม่
ให้รู้เรื่อง แต่ความจริงเรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญ สำหรับความมั่นคงกับของ-เมืองไทย
น่าจะตอบให้ชัด จนสักทีตอบว่าให้หาหนทาง ใดกระทำการตามความระหว่างประเทศ
กว้างประเทศที่เราว่าตกลงให้เมืองไทย กรุงเทพฯ เป็นเมืองเปิดนั้นได้ตกลงหา
หนทางแล้วหรือยัง อันนี้ที่ท่านสงสัยว่าคนอื่นจะไม่เห็นด้วย ท่านได้พยายามถามดู ข้าพเจ้า
เชื่อว่าท่านคง เป็นผู้มีความสามารถ อยู่บ้างคนหนึ่งก็ว่า ไม่จะเป็นผู้ที่ไม่ช่วยเมือง
ไทยให้ปลอดภัยบ้าง ไม่ค่อยหรือ ท่านได้สงสัยที่ความหมายว่าขอให้ความปลอดภัยของ

การจดทะเบียนพาณิชย์ หนังสือเลขที่ ๖๔๔๕/๒๕๖๓ กรมการทะเบียนพาณิชย์ กรุงเทพมหานคร

ขอ ร.น. ยืนยง วัฒนศิริ ร.น. รัฐบาลจังหวัดนครราชสีมา : รัฐบาลได้ขอความเห็นจาก รัฐบาลได้พิจารณาคำขอแล้ว เห็นว่าควรจะได้พิจารณาว่าเราได้นำมาพิจารณาคำขอแล้ว เพราะฉะนั้นจึงเห็นว่าสมควรที่จะดำเนินการต่อไป

กระทรวงการต่างประเทศ : รัฐบาลได้พิจารณาแล้ว เห็นว่าสมควรที่จะดำเนินการต่อไป

นายช. นพ. ยืนยง (ช.น.ย.) : รัฐบาลได้พิจารณาแล้ว เห็นว่าควรจะได้พิจารณาว่าเราได้นำมาพิจารณาคำขอแล้ว เพราะฉะนั้นจึงเห็นว่าสมควรที่จะดำเนินการต่อไป

รัฐบาลจังหวัดนครราชสีมา : รัฐบาลได้พิจารณาแล้ว เห็นว่าควรจะได้พิจารณาว่าเราได้นำมาพิจารณาคำขอแล้ว เพราะฉะนั้นจึงเห็นว่าสมควรที่จะดำเนินการต่อไป

นายช. นพ. ยืนยง (ช.น.ย.) : รัฐบาลได้พิจารณาแล้ว เห็นว่าควรจะได้พิจารณาว่าเราได้นำมาพิจารณาคำขอแล้ว เพราะฉะนั้นจึงเห็นว่าสมควรที่จะดำเนินการต่อไป

ประการที่ ๑ : กรณีที่โครงการพัฒนา และสร้าง เขตส่งเสริมพิเศษ
ราชการ

นายต. แสงอรุณ (รองอธิบดี) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถามว่า
การที่กระทรวงการคลังตั้งคณะที่ ๑ การสำรวจที่ดินของหน่วยงานราชการไว้ว่า
ข้อที่ ๑ นั้นว่า "รัฐบาลนี้จะให้ความสะดวกแก่การส่งเสริมการพัฒนาที่ดิน ซึ่งเป็น
ชาติของรัฐบาลไทย เพื่อให้ผู้ขายและผู้เช่าสามารถจำหน่ายที่ดินได้" ขอเรียนถามว่า ๑.
การที่หน่วยงานราชการและเจ้าหน้าที่ราชการในสังกัดคณะที่ ๑ ราชการพาณิชย์ไทย (๑)
แต่ไม่มีการรายงานถึงที่ดินที่ขาย ราชการไม่สามารถจะประมวลผลการพัฒนาที่ดินในอา
เภอใดอำเภอใด จึงขอทราบว่าการที่รัฐบาลจะเสนอขอเลือกหน่วยงานราชการที่ข้อ ๑ นี้เสีย
โดยวิธีใด เพราะเหตุใด ๒. ราชการมีมติเลือกก็เป็นกฎหมายอีกฉบับหนึ่งซึ่ง
ไม่มีการขออนุญาตจากกรมที่ดินและกรมที่ดินของเอกชนมีขาย รัฐบาลจะ
ยกเลือกหน่วยงานนี้เสียโดยวิธีใด ๓. โครงการพาณิชย์ที่ ๑ มีมติเลือกที่รัฐบาลใช้ที่ดิน
ที่มีที่ดิน ไม่สามารถจะโอนที่ดินราชการ เป็นที่ดินของราชการโดยเลือกที่ดินหรือไม่

นายเล่ง ศรีธรรมสาร : รัฐบาลว่าโครงการราชการทั้ง : กระทรวงการ
คลังขอตอบเป็นข้อ ๑ ดังนี้ ๑. ราชการมีมติเลือกเป็นกฎหมายกำหนดเดิม
ภายใต้รัฐธรรมนูญ ซึ่งเป็นรัฐธรรมนูญ มีมติเลือกที่ราชการมีมติเป็นต้นมา ปรากฏว่า
ราชการมีมติเลือกที่ดินเป็นค่าเป็นเงินมากขึ้น แต่กระนั้นในภายหลังรัฐบาลก็มีมติเลือก
โดยในขณะนี้ สืบไปต่อไปในทางที่รัฐบาลมีมติเลือก จำเป็นที่จะต้องส่งเสริมให้ราชการเลือก
ที่ราชการมีมติเลือกเป็นเงินเพิ่มขึ้นอีก และการเลือกที่ดินในเมื่อที่ราชการมีมติเลือกแล้ว
ขณะนี้ในทางส่งเสริมและพัฒนาคณะที่ ๑ ในทางที่เลือกโดยตลอด ซึ่งถ้าได้โดยวิธี
กฎหมายที่อื่น นอกจากที่ราชการมีมติเลือกแล้ว ให้ความรู้แก่ของเมืองที่มีในทาง
ประเทศราชการอื่นที่มีในภายในประเทศด้วย รัฐบาลจึงไม่ประสงค์จะเสนอขอเลือก

นางนง แสนนตรี (จอมถน) : พอฉันรู้จนทักอยู่ในเวลานี้เป็นความ
ธรรมดาที่ฉันสามารถทำได้บ้าง ไม่ได้บ้าง ไม่ได้อีกว่าฉันจะเลือกหรือไม่

นางเอ็ง ศรีนวางค์ รัญจนวีรจากพระพรหมการณ : คือในเรื่องจะ
เลือกเลือกหรือไม่ ฉันจะทำโดยที่ฉันกับคุณนงนวลที่ในเวลานี้ และโดยที่ฉัน
สามารถประจำใจฉันได้.....

นางนง แสนนตรี (จอมถน) : ฉันจะทำตามคุณ

นางเอ็ง ศรีนวางค์ รัญจนวีรจากพระพรหมการณ : อยู่นั้นไม่เลือก
เพราะเหตุว่าตามที่คุณเป็นในเรื่องที่ฉันสามารถที่จะเลือกที่จะ
เข้าไปในเวลานี้และ

นางนง แสนนตรี (จอมถน) : การที่ฉันได้ไปอยู่กับคุณนงนวล
คุณอยู่เวลานี้ไม่ได้หมายความว่าฉันจะเห็นใจจากนายเอ็งหรือฉันจะ
เห็นใจว่าฉันเห็นเป็นธรรมดาที่ฉันไม่สามารถที่จะทำตามคุณนงนวล ซึ่งตามความ
ที่ฉันสามารถที่จะเลือกได้หรือไม่ ฉันจะเลือกคุณนงนวล นั้นแสดงให้
เห็นว่าฉันจะเลือกที่จะเลือกจากนั้นได้ ไม่ได้อีกว่าฉันจะเลือก
เลือกหรือฉันจะเลือกหรือฉันจะเลือกได้เลือก

นางเอ็ง ศรีนวางค์ รัญจนวีรจากพระพรหมการณ : หัวใจของนางนงนวล
ไม่ได้ทำอะไร ฉันจะเลือกจากนั้นได้หรือไม่ หัวใจของนางนงนวลได้ทำอะไร
การที่นางนงนวล ส่วนที่เลือกจากนั้นเป็นความหวัง แต่ที่ว่าเหตุ
การที่ในเวลาที่ได้ให้เราไม่สามารถที่จะทำอะไรได้

นางนง แสนนตรี (จอมถน) : ถ้าเช่นนั้นฉันจะเลือกจากนั้นหรือไม่
หรือฉันจะเลือกจากนั้นหรือไม่ ฉันจะเลือกหรือไม่ การที่ฉันได้เลือก
หรือฉันจะเลือกจากนั้นหรือไม่ ฉันจะเลือกหรือไม่ ฉันจะเลือกหรือไม่

นายเฉลย ศรีธรรมหะ วิทยุสมัครเล่น โทรสาร กทท : เรื่อง เห็นรายการ
 ขาดบัญชี รายการค่าจ้างวิทยุสมัครเล่น ในเรื่องวิทยุสมัครเล่น ระยอง ชลบุรี ฯ

พระธรรมนูญ 7/7/2502/คทท/กรมวิทยุสมัครเล่น/ระยอง/ชลบุรี/เรื่อง

นายเฉลย ศรีธรรมหะ (ขอสมทบ) : นายเฉลยจะไม่ได้เบิกประกอบเอกสารกรม
 วิทยุสมัครเล่น หรือเบิกความหมายวิทยุสมัครเล่นกรณีไม่ได้ในระเบียบที่ ๓ ตามส่ง
 ต้นหรือในว่าตามเอกสารประกอบเอกสารวิทยุสมัครเล่นจะเป็นแบบใดไป เปรียบ
 เปรียบในเอกสารกรมวิทยุสมัครเล่นในเวลาที่นายเฉลย เปรียบนั้นว่าระเบียบที่กรมวิทยุ
 วิทยุสมัครเล่นต่างได้ ในเรื่องวิทยุสมัครเล่นที่ว่างไว้บ้างหรือไม่ในเอกสารที่
 นาย

นายเฉลย ศรีธรรมหะ วิทยุสมัครเล่น โทรสาร กทท : ศึกษาเพิ่มเติม
 และ ได้คำอธิบายวิทยุสมัครเล่น

พระธรรมนูญ 7 : ระบุชื่อประกอบเอกสาร กรมวิทยุ

นายเฉลย (ขอสมทบ) : ระบุชื่อเข้าใต้คำอธิบายที่ส่งเรื่องวันที่
 13/5/2502/54/คทท/กรมวิทยุ 10 (เทียบว่า นาย เฉลยไม่ได้ไปพบ) เรื่องพบ
 หลักเป็นต้น (ของ นาย เฉลย) เปรียบนั้นว่ากรมวิทยุสมัครเล่น

พระธรรมนูญ 7 : ระบุชื่อประกอบเอกสาร กรมวิทยุ เรื่อง เห็นรายการ
 ขาดบัญชีรายการวิทยุสมัครเล่น

นายเฉลย ศรีธรรมหะ (เข็ญใจ) : นายเฉลยตั้งขอขานกรรมการกรม
 วิทยุสมัครเล่น

คณะกรรมการวิทยุสมัครเล่น กรมวิทยุสมัครเล่น ไม่มีการชำระค่าธรรมเนียม
 ค่าจ้าง 17/7/2502/คทท/กรมวิทยุสมัครเล่น ไม่เกี่ยวกับการวิทยุสมัครเล่น วิทยุสมัครเล่น กรมวิทยุ
 เป็นต้น จึงขอทราบว่า 1. ได้มีข้อเท็จจริงเป็นจริงหรือไม่

ในสถานพยาบาล และค่ายกักกันเชลย และในทางโศกเศร้าอันแล้ว ๆ มา โศกเศร้า
 วาอาวามเสียดทานเป็นอันมาก เช่นเมื่อวันเสาร์ที่ ๒ กันยายน ๑๙๕๗ ๒. ได้มีการ
 ประชุมที่ศาลากลางจังหวัดเชียงใหม่ที่ประชุม สภาผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงใหม่ ๗ จังหวัด
 ทราบว่า รัฐบาลไทยนั้นจะ ดำเนินการที่จะก่อสร้างบ้านร้างใหม่ และ ได้มีมติคณะกรรมการโค
 นกรีง.

นายทวี เตชะ สมมติให้ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยแห่งประเทศ : จากเจ้า
 หลายนครปฐมถึง ๓ ข้อว่า รัฐบาลของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้มีหมายสั่ง
 ไปยังรัฐบาล ^{สหรัฐ} และรัฐบาล ^{สหรัฐ} อเมริกาแล้ว ๓ ประการอย่างนี้ในเรื่องสถานพยาบาล
 ที่วาอาวามและโรงเรือน และ ได้มีมติหมายว่า ได้ดำเนินการขึ้นส่วนเรื่องนี้ ปรากฏ
 ว่าโรงพยาบาลบางแห่งในเขตศรีภูมิ ๗ เขตของเมือง ๗ ได้มีความเสียดทานจากถูกระเบิด
 ของเครื่องบินอเมริกันหรืออเมริกัน ปรากฏจากการขึ้นส่วนว่าเครื่องบินสหรัฐได้ร่วม
 นำการโศกเศร้าของเมือง ๗ หลายนครปฐมระหว่างตอนปลายปี ค.ศ. 1943 และเดือน
 มกราคม ค.ศ. 1944 และมีการศึกษาเบื้องต้นภายในเขตเมือง ๗ ซึ่งได้เห็นว่าพื้นที่ใน
 เมืองที่หมายทางทหารมีคงจะได้รับความเสียหายในบางกรณี ถึงแม้ว่าจะได้ขยาย
 เป็นอย่างนี้ซึ่งจะหนักหนักแล้วก็ได้ คงในคดีคดีของรัฐบาลสหรัฐซึ่งจะกระทำ
 โศกเศร้าของสถานที่ตั้งของกองกำลัง หรือสถานที่ตั้งของกองกำลังในภายหลัง อยู่นั้นต่อไป
 เป็นที่น่าเสียดทานที่ในบางกรณีสถานที่ตั้งอยู่นั้นเองก็จะมีอยู่ในที่ที่ในชั้นในการ
 สักขุณณ์ อาจทำให้บรรดาประชาชนถูกริบเอาไปเป็นเชลย รัฐบาลสหรัฐมีความ
 เสียดทานที่บรรดาประชาชนเมืองหนึ่งประเทศ ไทยและสถานที่ซึ่งไม่ไว้ในการรวม
 ประเทศ ไทย ได้มีความเสียหายเนื่องจากการปฏิบัติการทางทหาร อันกระทำต่อพื้นที่
 ทางทหารเท่านั้น สรุปลักษณะที่รัฐบาลบริติชและรัฐบาลสหรัฐอเมริกาได้บอกกล่าว
 และอ้างว่าความเสียหายแก่โรงพยาบาลที่ขึ้นขึ้นเนื่องมาจากกรณีนี้ระบอบนั้น
 เป็นที่น่าเสียดทานไม่ได้ เพราะคงอยู่ในเขตทหารและ ได้บอกกล่าวเสียดทาน

ข่าว านกรมท เรือกันสถานที่ที่มิใช่เป้าหมายทางทหารต้องได้รับความเสียหายด้วย

นายสุริช พันธ์เศรษฐ (เชียงใหม่) : ความที่กองรัฐมนตรีต่างประเทศได้
คอนมานี้ขึ้น เป็นที่เข้าใจว่าในกรณีของคดีที่ทำให้เสียหายแก่โรงพยาบาลและค่ายพัก
เชลยอะไรเหล่านี้ซึ่งเนื่องจากอยู่ใกล้จุดยุทธศาสตร์ แต่ในบางแห่งเช่นวัดว่าอาราม
อยู่ห่างไกลจุดยุทธศาสตร์ คือหมายความว่าไม่มีเขตภัยอันตรายก็มี ในกรณีเช่นนี้
ทางฝ่ายรัฐบาลได้ถ่ายเอาภาพนั้นส่งไปให้เขาดูบ้างหรือไม่ว่าถาวรกระทำเช่นนั้นผิด
จากที่เขาได้รับรองมา

นายศรีเสนา สมบัติศิริ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ : ไม่ได้
ทำเช่นนั้น

นายสุริช พันธ์เศรษฐ (เชียงใหม่) : เพื่อจะให้การกระทำในการโจมตี
ทางอากาศนี้ได้รับรองแน่นอนว่า รัฐบาลเราควรระงับไว้ก่อน อย่างเช่นถ่ายภาพไปให้
เขาดู บางทีอาจจะหลีกเลี่ยงในวิธีการ เช่นนี้ได้ รัฐบาลจะรับเช่นนั้นบ้างหรือไม่

นายศรีเสนา สมบัติศิริ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ : เข็มจะ
ทำไม่ได้ควมการส่งอะไรต่ออะไรถึงส่วนกลางที่สุด

พระชานสภา : กระทั่งต่อไปของนายอรุณ ทองปิ่นโรตี่ เรื่องนุหรี

นายอรุณ ทองปิ่นโรตี่ (พระนคร) : กระทั่งข้าพเจ้าได้ตั้งถามมาตั้งแต่วันที่
12 ธันวาคม ๒4๘7 เหตุการณ์ในเรื่องนุหรีก็ยังไม่คลี่คลาย เพราะฉะนั้นข้าพเจ้า
ขอตั้งกระทู้ถามท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังตั้งคือไปนี้

ความที่รัฐบาลผูกขาดทำนุหรีกิจการนี้โดยจำหน่ายแต่ผู้เดียว ต่อมาปรากฏว่านุหรี
ชาวตลาดเสมอ ในที่สุดท้ายนี้ปรากฏว่าโรงงานนุหรีได้เลิกทำนุหรีไว้จนสิ้นราจึงได้
นำออกจำหน่ายแก่ประชาชน จึงขอเรียนถามว่า รัฐบาลทราบเรื่องนี้หรือไม่ และจะ
จัดการอย่างไรประการนี้

นายเล้ง ศรีสมวงศ์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง : รัฐบาลขอประพจน์
 ขอขานกราบ และขอขานขอโทษอยู่แล้ว ที่ผู้วิพากษ์วิจารณ์เป็นเพราะขาดข้อมูล
 วัตถุประสงค์ประการหนึ่ง โรงงานยาสูบต้องผลิตบุหรี่ให้มีปริมาณเพิ่มขึ้นเพื่อชดเชย
 บุหรี่ค้างประเพณีที่ไม่สามารถส่งเข้ามาจำหน่ายในประเทศหนึ่ง และสารพัดที่ทรง
 ด้เป็นเหตุให้เกิดการคัดค้านและความข้อสงสัยของคนเรา คำนึงว่าจังหวัดประการหนึ่ง
 ส่วนการที่ผู้วิพากษ์วิจารณ์ เป็นเพราะวัตถุประสงค์บางอย่างที่ไปในการผลิตยาสูบในระ
 มัยนี้ มีคุณภาพความกว้างเกิน หน้าที่เป็นเพราะการกีดกันของโรงงานยาสูบไม่ ปล่อยให้
 ไรก็ดี หากมีข้อมูลเพียงพอสามารถวางจำหน่ายในท้องตลาด โรงงานยาสูบที่โตขยายจน
 เกินเกินอยู่เสมอ

นายอรุณ ทองนึ่งใจดี (พระนคร) : เมื่อทางรัฐบาลท่านใดเคยเป็นผู้วิพากษ์
 ว่าเวลานี้ผู้วิพากษ์ไม่พอกับความต้องการของประชาชนนั้น เวลาที่เจ้าหน้าที่ได้สังเกตเห็น
 ประชาชนส่วนมากในจังหวัดพระนครนี้ ได้ความทุกข์ทรมาน เมื่อสมัยนั้นเมื่อทางรัฐบาล
 จะเปิดตลาดจำหน่ายบุหรี่ให้ประชาชนได้มากกว่านี้โดยยกเลิกกฎหมายควบคุม
 ให้น้อยลง

นายเล้ง ศรีสมวงศ์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง : แต่เลือกไม่ได้ เพราะ
 เหตุว่ายกเลิกกฎหมายแล้วไปจำหน่ายมากขึ้น เพราะเหตุว่าไม่มีใบสูบ ^{และ} การที่จะ
 ปล่อยให้ขายอย่างเสรีก็ถูกกฎหมายให้พอ

นายอรุณ ทองนึ่งใจดี (พระนคร) : ถ้าท่านจะยกเลิกก็ไม่ว่าทางรัฐบาลจะได้
 มีวิธีใดและทางใดที่จะผ่อนผันให้ประชาชนได้ ถ้าจะควบคุมให้มากกว่านี้เพื่อจะช่วยเหลือ
 ให้ประชาชนที่ผู้วิพากษ์โดยให้ราคายุติกันผู้จำหน่าย ให้น้อยลง

นายเล้ง ศรีสมวงศ์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง : ไม่สามารถ
 ทำได้เพราะเหตุว่าถ้าหากได้รัฐบาลตัวเองเพราะว่ารัฐบาลตัวเองขายได้มากขึ้น
 เป็นความช่วยเหลือรายได้ของประเทศ

เป็นการช่วยชาติได้ของประ เภสอีกแห่งหนึ่งด้วย

นายอรุณ ทองมีใจดี (พระพร) : เวลาไม่ระวางคดีได้ปฏิบัติคดีกฎหมาย
อันกล่าวถึง เป็นการ ช่วยเหลือประชาชนในทางอ้อม จึงสมควรจะถามรัฐบาลว่าจะมีการ
จับกุมหรือไม่ ถ้าหากจะ จับกุมจะขอความกรุณาช่วย รัฐบาลอย่าให้มีการ จับกุมกันระ โค
หรือไม

นายเจ็ง ศรีธรรมะ วัฒนศิริว่าที่นิตยสารดวงการถึง : ความผิดคดีนี้
ก็ยังมีผู้หลบหนีลงอาบัติไม่ได้ ถ้าหากว่านักเขียนจะต้องจัดการ

พระพร : กระตุกใจไป ของนายเสก เจงมภา เรื่องการประมง

นายเสก เจงมภา (พระพร) : ข้าพเจ้าประสงค์จะพูดว่า รัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงเกษตรธิการ คือว่าไม่มี ความทราบ ได้รับทราบเรื่องคดีใน เรื่องศาลา
ประมงไทยเหนือที่จะต้องนำจากจังหวัดระยองเข้ามาขายกรุงเทพฯ โดยเรือ -
แม่เดิม ข้าพเจ้าเป็นจะต้องไปขอขมาจาก เจ้าที่เจ้าทางประมงเสียมกัม และเรือ
แม่เดิมนี้เพียงอย่างเดียว ไม่ใช่เป็นเวลานานพอที่จะ เรือออกและ จอดหน้าจังหวัดระยอง
เพียงครึ่งชั่วโมงเท่านั้น ถ้าหากว่าเจ้าของไประยองปลา แหวนั้นมาขอขมาออกอยู่
ทางที่ใดไม่พ้นสอง เดือนแล้วช่วยกันเป็นการเกิดร้อนอบอ้าวยิ่ง ข้าพเจ้าจึงใคร่ขอ-
ถามว่าทางราชการ จะให้ความสะดวกโดยผู้ก่อนแล้วจึง ไปขอขมาออกทะเล โคหรือไม

ทอ.ร.ค. สิบผู้ กม.ดาวิน ร.น. รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรธิการ :

กระทรวงเกษตรธิการขอตอบว่า กระทรวงเกษตรธิการ เคยได้รับเรื่องราวร้อง
ร้องเรียนความเดือดร้อนในทางสงฆ์ค้ำน้ำที่จังหวัดระยอง จังหวัดนี้ในทางของว่าเรือ
ของวิวัฒน์เกิดเรือไทย ไม่ยอมรับบรรทุกสินค้าค้ำน้ำของชาวประมง ทางราชการจึงได้
สอบถามปรากฏข้อเท็จจริงว่า ไม่มีเรือสำเภาของวิวัฒน์ที่ไปยอมรับ แต่กลับตรงกันที่
ข้าพเจ้า ก็ไม่มี ราษฎรนำสินค้ามาบรรทุก ซึ่งทั้งไม่รับที่เรือ เจ้า ผู้จะสงฆ์ค้ำน้ำอาจไม่
ทราบความผิด...

อำนาจในทรัพย์สินที่เคลื่อนไหวเป็นเวลานานจนได้ชื่อว่าเช่าหากถือเป็นการหนึ่ง และโดย
 วัฏระ เป็นอันเกี่ยวพันการผูกขาดในอุตสาหกรรมในต่างจังหวัดโดยเรียกทรัพย์สินของ
 ในบริษัทของแห่งกำเนิดในต่างที่ไม่มีในบริษัทของแห่งกำเนิดโดยอย่างไรก็ตาม การออก
 ในบริษัทของแห่งกำเนิดในต่างนั้น มีระ เป็นของกรรมผูกขาดว่าไว้ในข้อที่ใด
 มีค่าผูกขาดที่มิใช่เป็นหน้าที่ของพนักงานอุตสาหกรรมในท้องถิ่นที่ไม่ทำผูกขาด
 ก็เป็นหน้าที่ของกระทรวงพาณิชย์หรือสำนักงานแห่งท้องถิ่นออกให้ หรือแม้จะ
 ไม่มีเข้ามาที่ดังกล่าว ะให้เจ้าพนักงานประจำเรือเดิน ๆ ออกในบริษัทในไทย
 คือ เป็นเอกสารที่ใด ซึ่งทั้งนี้ไม่ว่าทางใดก็ได้จัดวางวิธีการที่จะ
 ให้ความสะดวกแก่ผู้ส่งสินค้าไทยเพราะสินค้าสำคัญอย่างมากที่สุดก็ผูกขาดแล้ว.

นายเชิด เทพธาดา (ระยอง) : ข้าพเจ้าไม่ขอพูดอย่างเห็น ๆ คือ ถ้า
 ทราบว่าเจ้าของปลานั้นจะนำปลามาที่เรือหรือเรืออื่นแล้วไปอยู่ปากกายหลังจะ ใดหรือไม่

พล.ร.อ.วิบูลย์ วัฒนารักษ์ ร.น. รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย : คือ
 คนที่รับเข้าเองเมื่อถึงแล้วว่ามีสินค้าในเรือเข้าในบริษัทของทางเรือใด จึงมีออกเลข

ประมาณสอง ๆ ในเวลากระชุก ก่อไปว่าเจ้าได้มีสิทธิของนายผล แสนสระดี
 มีอำนาจว่า ข้าพเจ้าขอเสนอเบื้องต้นเป็นบวระโดยเอาระ เป็นบวระเรื่องตั้งกรรมมา-
 วิชาการวิสาขา ศึกษา แต่ในรัฐธรรมนูญที่กล่าวมาแล้วนั้น นายผลมีความประสงค์อย่างไร
 ก็ดูเถิด

นายผลแสนสระดี (ขอนแก่น) : ในทางเสนอขอให้พิจารณาความเท็จใน
 ข้อนี้เรื่องนี้ข้าพเจ้าเสนอตั้งคณะกรรมการพิจารณาว่าดีแล้วแต่ ก็โดยที่เห็นว่า เรื่องนี้ทางเรือ
 มีการฉ้อราษฎร์กันโดยแท้ที่ ในที่ประชุมที่กล่าวถึงแล้วมานี้ เนื่องจากเป็นเรื่องที่สำคัญ

ประมาณสอง ๆ : ผู้ใดไม่เห็นด้วย

นายสุวิทย์ พันธุเกษม (เชียงใหม่) : ความที่สภาได้เสนอขอให้เลื่อน-

ระเป็นวาระนั้น ข้าพเจ้าเองก็รู้สึกว่าทำไมมีเหตุพิเศษที่จะแสดงถึงศักดิ์ของ ข้าพเจ้า
 เรายังเหลือพระราชอำนาจคือสิทธิพระราชอำนาจรวมอำนาจเป็นคือ เรื่องเกี่ยวกับการ
 แยกโทษผู้มีความผิดที่บรรเทาโทษ และวิธีโทษที่รวมอำนาจนั้นมีความผิด การพระ
 ราชอำนาจที่รัฐบาลได้ขอ ไม่สามารถรับคืนได้ ๗ จะโดยที่ราชประมุขนั้น ตามรัฐธรรมนูญ
 มาตรา ๖ รัฐมนตรีจะต้องเสนอต่อสภา ๗ เมื่อสภาได้ลงมติแล้วกฎหมายนั้นก็ถึงสมัย
 ตลอดไป แต่ถ้าหากว่าสภาไม่ลงมติให้โดยกฎหมายนั้นก็เห็นเสียทั้งตัวในไม่ยุติ คือ
 ว่าพระราชอำนาจที่ในรัฐธรรมนูญที่กล่าวมาทั้งหมดที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ แต่สิ่งสามเรื่องนี้เราควร
 จะพูดกันไม่เสียใจถ้าหากได้มา ว่าควร จะพูดกันหรือไม่ สำหรับเรื่องเกี่ยวกับการตั้ง
 กรรมการการชำระคดีของรัฐธรรมนูญ ข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นเรื่องสำคัญจะต้องมีการ
 เสนอในที่ประชุมสภาเป็นอันขาด เพราะฉะนั้นจึงขอเสนอให้ท่านเป็นประธาน
 เป็นวาระต่อไปก่อนเมื่อเสร็จจากการพิจารณาร่างพระราชกำหนดการ ๗ นั้นแล้วจะขอ
 เรื่องการแก้ไขรัฐธรรมนูญนี้จึงจะขอพิจารณากันอีกครั้ง ๗ ขอเสนอ ดังนี้

ประธานสภา ๗ : ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอให้ยกมือขึ้น ข้าพเจ้าขอในที่ประชุม
 สภาผู้แทนราษฎร เป็นต้น เป็นวาระแรกก่อนที่สภาจะลงมติในร่างแก้ไขรัฐธรรมนูญ
 ส่วนเรื่องแก้ไขรัฐธรรมนูญที่สภาได้เสนอ

ประธานสภา ๗ : ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอให้ยกมือขึ้น
 สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร
 ประธานสภา ๗ : ในวาระต่อไปขอพิจารณาร่างพระราชบัญญัติแก้ไขรัฐธรรมนูญ
 กำหนด แยกโทษผู้มีความผิดที่บรรเทาโทษ และวิธีโทษที่รวมอำนาจเป็นคือ

๑๐.๓๕ น.
~~ส.ร.๖๖ สิบสองมกราคม ร.๖. รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย : รัฐมนตรี
 ออกร่างพระราชบัญญัติแก้ไขรัฐธรรมนูญที่สภาได้เสนอ เมื่อแก้ไขรัฐธรรมนูญที่สภา
 ได้ พุทธศักราช ๒๔๘๗ พุทธศักราช ๒๔๘๘ ฉบับที่ ๖ และพระราชกำหนดแก้ไข~~

(สำเนา)

พระราชกำหนด

แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติกฎอัยการศึก

พุทธศักราช 2457 พุทธศักราช 2460

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

ผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร ลงวันที่ 1 สิงหาคม พุทธศักราช 2487)

ปรีดี พนมยงค์

ตราไว้ ณ วันที่ 7 เมษายน พุทธศักราช 2488

เป็นปีที่ 25 ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เห็นสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยกฎอัยการศึก

และโดยที่มีเหตุฉุกเฉินซึ่งจะเรียกประชุมสภาผู้แทนราษฎรให้เต็มท่วงที่มีได้

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชกำหนดขึ้นไว้โดยอาศัยอำนาจตามความ

ในมาตรา ๕๔ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกำหนดนี้ให้เรียกว่า "พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติกฎอัยการศึก พุทธศักราช ๒๔๕๗ พุทธศักราช ๒๔๖๐"

มาตรา ๒ พระราชกำหนดนี้ให้ยังมีผลใช้บังคับประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นอันไป

มาตรา ๓ ให้เห็นความต่อไปนี้เป็นวรรคสามและวรรคสี่ของมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติกฎอัยการศึก พุทธศักราช ๒๔๕๗ ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติกฎอัยการศึก (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๘๗

"นอกจากกรณีดังที่กล่าวแล้ว ถ้าคดีอาญาใดที่เกิดขึ้นในเวลาที่ประกาศใช้กฎอัยการศึกมีเหตุพิเศษเกี่ยวกับความมั่นคงของประเทศหรือความสงบเรียบร้อยของประชาชน เมื่อแม่ทัพหรือกองพล หรือ คณะกรรมการซึ่งได้ตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัตินี้ จะสั่งให้พิจารณาคดีอาญาดังกล่าวในศาลทหารก็ได้"

ให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่งโดยคณะรัฐมนตรีแต่งตั้ง ประกอบด้วยประธานกรรมการหนึ่ง นาย และกรรมการอื่นอีกสองนาย ในจำนวนนี้ต้องแต่งตั้งจากข้าราชการตุลาการในหรือนอกราชการ ไม่น้อยกว่าหนึ่งนาย เพื่อพิจารณาสั่งห้ามความในวรรคก่อน"

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมรักษาการตามพระราชกำหนดนี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

ทวง อภัยวงศ์

นายกรัฐมนตรี

สำเนาต้นทุกกอง

[Signature]

เจ้าพนักงาน

[Signature]

10.45 น.

พล ร.ท. คินท์ วัฒนาวิน ร.น. รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม :

รัฐบาลขอเสนอร่างพระราชบัญญัติพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติ
 กฎอัยการศึก พุทธศักราช ๒๔๘๗ พุทธศักราช ๒๔๘๘ พุทธศักราช ๒๔๘๙ โดยมีหลัก
 การ เสนอพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติกฎอัยการศึก พุทธศักราช -
 ๒๔๘๗ พุทธศักราช ๒๔๘๘ เพื่อสถาปนาทหารอณุมัติจำนวน ๑๖ ของรัฐบาลของมณฑล
 ราชอาณาจักรไทย เหตุผลที่รัฐบาลเห็นว่าสมควรที่จะแก้ไขเพิ่มเติมนี้ เหตุพิเศษ เกี่ยวกับ
 ความมั่นคงของประเทศ และความสงบเรียบร้อยของประชาชน ซึ่งไม่อาจนำ
 คดีดังกล่าวข้างต้นขึ้นฟ้องศาลทหารได้ จึงเห็นว่า เพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยใน
 ภายใต้นานเมืองอยู่ในภาวะสงครามที่มีรัฐจึงควรแก้ไขกฎอัยการศึก เพื่อให้ศาลทหาร
 สามารถพิจารณาคดีประเภทที่ว่ามีได้ ส่วนการที่จะกำหนดคดีใดดังกล่าวข้างต้นทางศาลทหารพิจาร
 ณาได้เทียบกันหรือไม่ก็ใหม่คณะกรรมการซึ่งคณะรัฐมนตรีในครั้งนั้นเป็นผู้พิจารณาสั่ง และ
 โดยเหตุที่แก้ไขเพิ่มเติมนี้จะ เรียกประชุมสภาผู้แทนราษฎรในอันที่จะมีได้ จึงต้องตราเป็น
 พระราชกำหนด

10.47 น.

นายสุวิทย์ สนิทเศรษฐ์ (เชิงใหม่) : ตามที่รัฐบาลได้เสนอร่างพระราชบัญญัติ

กฎอัยการศึก พุทธศักราช ๒๔๘๗ พุทธศักราช ๒๔๘๘ พุทธศักราช
 ๒๔๘๙ กอสภาฯ ตามเหตุผลซึ่งรัฐบาลได้อ้างว่า ในกรณีที่เกี่ยวข้องกับคดีบางประเภท โดยเหตุ
 พิเศษเกี่ยวกับความมั่นคงของประเทศ และความสงบเรียบร้อยของประชาชน เมื่อมีเหตุให้
 ได้ร้องขอต่อคณะกรรมการศาลทหารก็ได้ ในข้อนี้ข้าพเจ้าขอจะเรียนให้สภานี้ได้ทราบว่า
 ถ้าความเข้าใจของข้าพเจ้าไม่ผิดแล้ว ในเรื่องเช่นนี้ก็จะพาดพิงไปถึงในเรื่องฝ่าย
 เกี่ยวกับมีการ เสนอร่างงาน นี้จะมีลักษณะที่ขึ้น สืบคดี จะมีการนำหลักเกณฑ์ของ
 อำนาจว่า

ในสิ่งของของคนที่ได้อ่าน แปรให้จดจำหรือหาความหมายไม่ได้ แต่ถ้ากล่าวโดยสรุป
 นำขึ้นตามความจำเป็นแล้ว ข้าพเจ้าเห็นว่าวิธีอ่านหนังสือแบบ และวิธีนำคำว่าเป็น
 อยู่ในเวลานี้ มีแต่ในวิชาเบื้องต้นเท่านั้น เพราะเวลาที่เราอ่านหนังสือ
 ของเขาอย่างหนึ่งหรืออย่างหนึ่งอย่างหนึ่ง ความสำคัญอันอยู่ในหนังสือเหล่านั้น
 เขานำคำที่ขึ้นต้นหนังสือ ๆ ขึ้นไปก่อนหน้าคำที่ขึ้นต้นนั้นไว้ก่อน และถ้า
 หนังสือใดที่คำไปโดยสิ้นเชิงหมด ไม่พอที่จะใช้ศึกษาอย่างอื่น ๆ นอกจาก
 ศึกษาคำว่าหนังสือในเบื้องต้นเท่านั้น อย่างหนังสือที่ชื่อ 18 คำว่านี้ มาซึ่งหนังสือที่
 ใหญ่โต ๆ นั้นเป็นอันหนึ่งอันเดียวที่เราจะเห็นว่ามีความสำคัญอันกว่าหนังสือ
 ทั่วไป ๆ นั้นทีเดียว อันนี้เห็นว่าเป็นวิธีที่อ่านหนังสือในเบื้องต้นแล้ว ข้าพเจ้ามีความเห็น
 ของว่าไม่ใช่วิธีที่ควรที่จะใช้ เพราะเหตุนี้ ข้าพเจ้าจึงได้เขียนวิธีอ่านหนังสือ
 เช่นนี้ แลว่ากล่าวไว้ในหนังสือเล่มนี้ เห็นว่าเป็นวิธีที่สมควรแก่คนที่จะอ่านแล้ว ข้าพเจ้า
 จึงได้เขียนวิธีอ่านหนังสือ

10.๕๐ น.

ด. ๘.๖. ๕๑๖ คำว่าหนังสือ ส.น. ๕๑๖ คำว่าหนังสือ ส.น. ๕๑๖ : ในหนังสือ
 ของเขาอย่างหนึ่งหรืออย่างหนึ่งอย่างหนึ่ง ความสำคัญอันอยู่ในหนังสือเหล่านั้น
 เขานำคำที่ขึ้นต้นหนังสือ ๆ ขึ้นไปก่อนหน้าคำที่ขึ้นต้นนั้นไว้ก่อน และถ้า
 หนังสือใดที่คำไปโดยสิ้นเชิงหมด ไม่พอที่จะใช้ศึกษาอย่างอื่น ๆ นอกจาก
 ศึกษาคำว่าหนังสือในเบื้องต้นเท่านั้น อย่างหนังสือที่ชื่อ 18 คำว่านี้ มาซึ่งหนังสือที่
 ใหญ่โต ๆ นั้นเป็นอันหนึ่งอันเดียวที่เราจะเห็นว่ามีความสำคัญอันกว่าหนังสือ
 ทั่วไป ๆ นั้นทีเดียว อันนี้เห็นว่าเป็นวิธีที่อ่านหนังสือในเบื้องต้นแล้ว ข้าพเจ้ามีความเห็น
 ของว่าไม่ใช่วิธีที่ควรที่จะใช้ เพราะเหตุนี้ ข้าพเจ้าจึงได้เขียนวิธีอ่านหนังสือ
 เช่นนี้ แลว่ากล่าวไว้ในหนังสือเล่มนี้ เห็นว่าเป็นวิธีที่สมควรแก่คนที่จะอ่านแล้ว ข้าพเจ้า
 จึงได้เขียนวิธีอ่านหนังสือ

10.๕๑ น.

หนังสือ ส.น. ๕๑๖ (๕๑๖) : ข้าพเจ้าขอเป็นว่าหนังสือ ส.น. ๕๑๖
 ของเขาอย่างหนึ่งหรืออย่างหนึ่งอย่างหนึ่ง ความสำคัญอันอยู่ในหนังสือเหล่านั้น
 เขานำคำที่ขึ้นต้นหนังสือ ๆ ขึ้นไปก่อนหน้าคำที่ขึ้นต้นนั้นไว้ก่อน และถ้า
 หนังสือใดที่คำไปโดยสิ้นเชิงหมด ไม่พอที่จะใช้ศึกษาอย่างอื่น ๆ นอกจาก
 ศึกษาคำว่าหนังสือในเบื้องต้นเท่านั้น อย่างหนังสือที่ชื่อ 18 คำว่านี้ มาซึ่งหนังสือที่
 ใหญ่โต ๆ นั้นเป็นอันหนึ่งอันเดียวที่เราจะเห็นว่ามีความสำคัญอันกว่าหนังสือ
 ทั่วไป ๆ นั้นทีเดียว อันนี้เห็นว่าเป็นวิธีที่อ่านหนังสือในเบื้องต้นแล้ว ข้าพเจ้ามีความเห็น
 ของว่าไม่ใช่วิธีที่ควรที่จะใช้ เพราะเหตุนี้ ข้าพเจ้าจึงได้เขียนวิธีอ่านหนังสือ
 เช่นนี้ แลว่ากล่าวไว้ในหนังสือเล่มนี้ เห็นว่าเป็นวิธีที่สมควรแก่คนที่จะอ่านแล้ว ข้าพเจ้า
 จึงได้เขียนวิธีอ่านหนังสือ

...อันนี้ในเมื่อ ... อันที่จริง ... อันที่จริง ... อันที่จริง ... อันที่จริง ...

๑๐.๕๔ น.

...

๒๒๖๕ น.

นายผด วัฒนศิริ (ชอนแก่น) : ก่อนจะพิจารณารายงานของข้าพเจ้า ขอเรียน
 เป็นความทราบรัฐมนตรี คือมีทั้งภาคเอกชนภาคธุรกิจซึ่งมีที่ปรึกษาหรือความเกี่ยวข้อง
 ได้เคยได้พิจารณาเกิดขึ้นในข้อที่เรื่องของการศึกษา ซึ่งก็ไม่มีเหตุผลอันใดเกี่ยวกับความเกี่ยวข้อง
 ของกระทรวงมหาดไทยหรือของกรมการปกครองบ้างหรือไม่ และท่านรัฐมนตรี
 จะพิจารณาเรื่องคดีเหล่านี้ในสภานิติบัญญัติหรือไม่.

พล.ร.ต. สิงห์ทองนพคุณ ร.น. รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย : ในคดีของ
 อย่างนี้จะต้องแยกแยะ บางอย่างก็อาจจะอยู่ในความผิด แต่ที่ความผิดนี้ผิดกับที่อื่นเรื่อง
 ๒ ราย ๑๖ ๓ รายเท่านั้นเอง และที่ผิดก็ผิดธรรมดา.

๒๒๖๖ น.

นายโสมน สุกษิระ (ขอนแก่น) : เมื่อพิจารณาจากข้อเท็จจริงในชั้นศาลก็
 เห็นความผิดของโจทก์แล้ว แต่ข้าพเจ้าเห็นว่ากระทรวงมหาดไทยเป็นผู้ที่เกี่ยวข้อง
 เรื่องนี้ด้วย เพราะว่ามีความเกี่ยวข้อง ๔ มาตราด้วยกัน แต่เมื่อพิจารณาคดีแล้ว
 แล้วจะเห็นว่าถ้าหากว่าไม่ผิด แล้ว เป็นการขยายอำนาจของข้าพเจ้าแล้วแต่
 ต่อมา ข้อที่ ๒ กับ ๓ ในข้อนี้เอง ความจริงก็ไม่ว่าจะผิดหรือไม่ก็จะเป็นการขัด
 ขยายอำนาจให้แก่ข้าพเจ้าแล้วแต่ในเวลาหนึ่ง เป็นบุคคลที่พวกเรากำลังหาคนที่
 หาคนที่ว่าเราขยายอำนาจก็มีพวกที่หาอำนาจเข้ามาในกระทรวงมหาดไทย
 ขยายอำนาจเรื่องนี้เป็นการขยายอำนาจให้แก่ท่านเองแล้วแต่ ซึ่งควรจะยก
 ไปฟ้องต่อศาลฎีกาเพราะว่าเรื่องนี้ควรจะฟ้องต่อศาลฎีกาเป็นเรื่องเล็ก
 ที่ฟ้อง ๓ มาตราเท่านั้น อีกข้อจะเรียนว่าเมื่อพิจารณาคดีแล้วจากศาลฎีกา
 ซึ่งรัฐมนตรีเห็นว่าไม่เพียงต่อผู้ต้องหา โจทก์ก็พยายามที่จะขยายอำนาจ
 ขยายอำนาจในเรื่องนี้เองเรื่อง ขยายอำนาจให้ข้าราชการอื่น ๆ ขยายอำนาจ
 กระทรวงมหาดไทย ขยายอำนาจให้ข้าราชการอื่น ๆ ขยายอำนาจให้ข้าราชการ
 ขยายอำนาจให้ ขยายอำนาจให้ ขยายอำนาจให้ ขยายอำนาจให้ ขยายอำนาจให้

โดยอนันต์ มีสิทธิ์เป็นร้อยเปอร์เซ็นต์ซึ่งถูกยึดการศึกษาเอาไว้ รัฐบาลแถลงว่ามีสิทธิ์ที่สุด
 โดยอนันต์มีเหตุพิเศษเช่นอย่างครอบครัว แต่สมมติว่าเป็นเหตุพิเศษอย่างนั้นทำไมท่านไม่
 เสนอขอรับเข้ามาเพราะของถาวร จะเอาเข้ามาไม่มันเอง นี่เป็นเรื่องซึ่งข้าพเจ้า
 คิดว่าเราคงพยายามพิจารณาให้ความระแวดระวังกันทั้งหลายทั้งที่พิจารณาจากให้ความระ
 ระวังไว้ความจริงเราทำได้โดยอำนาจคณะที่ใหม่มากน้อย ขอให้พิจารณาถูกยึดการศึกษา
 ถูกยึดถูกยึดการศึกษา เมื่อเวลาประกาศยึดการศึกษาผ่านทหารก็มีอำนาจแต่โดยพลการ
 เรือน ซึ่งอำนาจอย่างนี้อยู่แล้วอย่างเต็มของที่สุด ข้าพเจ้าคิดว่าคนที่รับเข้ามาของ
 ข้าพเจ้าอยากขอให้อำนาจที่อำนาจให้มันลงเสียอีกทำไมข้าพเจ้าจึงพูดเรื่องนี้
 ความจริงข้าพเจ้าเคารพผ่านทหาร แต่ในแง่ของทางบริหารตามกฎหมาย ข้าพเจ้า
 เองก็ไม่เป็นอันว่าสมาชิกสภาฯ ทุกคนจะเป็นคนดีชั่วขอข้าพเจ้าเองก็ไม่รับรองว่าข้าพเจ้า
 เป็นคนดีเสมอไปเช่นนี้ที่เรานำเข้ากันกับการทหารท่านรัฐมนตรีศึกษาใหม่เองก็ไม่ยืนยัน
 ว่าทหารที่ประเทศทั้ง 100 % อาจจะมี ๑๑% ละ 1% ก็ได้ เพราะเรื่องนี้
 นี้เราควรคำนึง ข้าพเจ้าคิดว่าถ้ารัฐบาลมีความหมายต่อสองแล้วว่าจะยืนยันเป็นอย่าง
 ไร แม้จึงมีข้าพเจ้าที่ขึ้นก็แถลงให้ทราบว่าเวลานี้เป็นอย่างไรข้าพเจ้าอยากขอ
 แถลงว่าข้าพเจ้าจะจำกัดอำนาจให้บุคคลที่ขึ้นเรื่องทหารนั้น ข้าพเจ้าไม่ขอ
 หมายความว่าท่านมีหลายเบอร์เงินแต่ก็มี ลาอยู่เล็กน้อยเมื่อขึ้นที่เดิมนั้นแต่จะ
 พากันอย่างไรจึงจะควบคุมได้ ขอสงวนไว้ได้ เหตุการณ์ไม่เพียงพอเช่นท่านสมาชิกด้วยกัน
 เป็นกัน

ที่นี้ท่านบอกว่าในเรื่องกรรมการนิรนาม ๖ คนแต่ข้าพเจ้ากลัวเกิด
 ว่ากรรมการ ๖ คนอยู่ที่อิทธิพลของแม่ทัพใหม่ แม่ทัพของประมุขคือลงมาที่ข้าพเจ้าที่
 ถั่วเหมือนกันที่ แม่ทัพใหม่มีอำนาจใหม่ข้าพเจ้าที่ทราบ กรรมการ ๖ คนน่ากลัว
 ว่าไม่กล้าถาม เพราะฉะนั้นการที่จะอนุมัติอย่างนี้ข้าพเจ้าขอให้ท่านสมาชิกทั้งหลาย
 ได้พิจารณาไว้ ขอตอบว่าเราจะเก็บรวบรวมใหม่อาจจะมิว่าสมาชิกทำความผิดของข้า

ความหมาย ที่จริงมันเป็นเรื่องธรรมดาที่เราเองอยากจะทำอะไรก็ทำไปโดยง่าย
 เกี่ยวกับเราอยากจะทำอะไรก็ไม่ได้ได้รับความกดดันหรือแรงกดดันอะไรเลย
 ไม่แตกต่างที่เราจะทำมัน แต่ว่าตัวเราจะมีเหตุผลที่เรารู้สึกว่า มันดี
 ว่าการที่เราทำอะไร เรามันเป็นการกระทำที่ไม่ดี พอที่มันคือการกระทำบางอย่างมันดีพอที่จะ
 ขึ้นมาคือการที่เราทำอะไรมันดีพอที่เราทำอะไรให้มันดีพอที่จะทำอะไรก็ได้
 เผลอๆมัน มันก็ทำอะไรก็ได้ที่เราทำอะไรก็ได้ที่เราทำอะไรก็ได้ที่เราทำอะไรก็ได้
 มันก็ทำอะไรก็ได้ที่เราทำอะไรก็ได้ที่เราทำอะไรก็ได้ที่เราทำอะไรก็ได้ที่เราทำอะไรก็ได้
 มันก็ทำอะไรก็ได้ที่เราทำอะไรก็ได้ที่เราทำอะไรก็ได้ที่เราทำอะไรก็ได้ที่เราทำอะไรก็ได้

10.๐๑ น.

๑๒ ๖.๓. อินทนิลนันทิน ร.น. รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ในทางที่
 จะทำมาแต่ประเทศก็ออกไปและเห็นอย่างนี้ที่มันเหมือนอย่างนั้น ในทางที่มันต้องมีการ
 การและมีเหตุผลบางอย่างซึ่งไม่สามารถที่จะทำมันได้ คือเห็นได้หมายความว่า มันต้อง
 การที่มันเป็นความจริงที่จะไปได้ แต่โดยที่เราไปก็อาจเห็นว่าเราจะไม่ทำอะไรสัก
 เป็นจริงๆ เกี่ยวกับความมั่นคงของประเทศแล้วมันก็คงเห็นได้ว่า มันเป็นเรื่องธรรมดา
 ชาติจะรับภาระมากขึ้น มันก็มันก็จะเกิดความรู้สึกว่ามันไม่พอ ในทางที่มันมีความ
 จำเป็น เกี่ยวกับความมั่นคงของประเทศ.

11.๐๒ น.

นายมนตรี บุญวิเศษ (ร้อยเอก) : ข้าพเจ้าคิดว่า มันเป็นเรื่องธรรมดา
 ก่อนนั้นรัฐบาลเขามองว่า การที่เราทำอะไรมันดีอะไรก็ตามมันดีอะไรก็ตามมันดี
 เนื่องจากมีการรับเอาเข้ามา เป็นตัวกว้างขวางมากมาย จนมันเป็นเรื่องธรรมดา
 การที่เราทำอะไร มันก็โดยที่เราทำอะไรก็ได้ที่เราทำอะไรก็ได้ที่เราทำอะไรก็ได้
 การที่เราทำอะไร มันก็โดยที่เราทำอะไรก็ได้ที่เราทำอะไรก็ได้ที่เราทำอะไรก็ได้
 ลงมือทำอะไรก็ตาม มันก็โดยที่เราทำอะไรก็ได้ที่เราทำอะไรก็ได้ที่เราทำอะไรก็ได้
 ความมันก็ได้มันก็จะทำอะไรก็ได้ที่เราทำอะไรก็ได้ที่เราทำอะไรก็ได้ที่เราทำอะไรก็ได้

เสนอมารัฐบาลได้ประกาศใช้กฎหมายนี้ ข้าพเจ้าจำใจดูในใจเป็นอันเป็นวันขึ้นปีใหม่ และมีคำ
ประกาศแถลงการณ์ถึงใจออกมาว่าของพวกมอญกว่าเป็นของกำนัลในวันปีใหม่สำหรับราษฎร
ในการจำกัดอำนาจศาลทหารให้น้อยลง สรุปความได้ว่าเราแก้ไขพระราชบัญญัติกฎหมาย
การศึก เมื่อครั้งก่อนนั้นก็เพื่อให้อเมริกาพิพากษาถึงความไม่ยุติธรรมที่กระทำโดยวิพากษ์
หรือพูดง่าย ๆ ขึ้นศาลพลเรือนซึ่งมีวิธีพิจารณาคดีคงไม่ใช่วิธีรวมกันเป็นการพิจารณาคดีตาม
กฎหมายซึ่งเราคิดว่าไว้เป็นอย่างดีที่สุด แต่ครั้งประกาศใช้มาได้เพียงสักเดือนเดียวเท่านั้น
รัฐบาลก็ได้ใช้อำนาจของทหารประกาศพระราชกำหนดออกมาแก้ไขมติของสภาฯ ซึ่ง
ได้ใช้ไปแล้วประมาณเดือนหนึ่งเศษ ๆ ข้าพเจ้าไม่เข้าใจว่าทำไมรัฐบาลจึงรีบเร่งออกพระ
ราชกำหนดแก้ไขมติของสภาที่ได้ออกไปแล้วเพียงเดือนเดียวเหมือนเดือนเดียวเท่านั้นเอง ข้าพเจ้า
เห็นว่าไม่มีความจำเป็นอะไรที่จะต้องแก้ไขกฎอัยการศึก ท่านจะเห็นได้ว่าในกฎหมายที่แก้
ใช้ใหม่นี้ให้อำนาจแก่ที่ใหม่ที่จะส่งไปคดีโดยคดีหนึ่งขึ้นศาลทหาร โดยผ่านคณะกรรมาธิการซึ่ง
ได้ตั้งขึ้นไว้การแก้ไขใหม่ก็ได้เหมือนเดิมว่าพระราชบัญญัติแก้เท่านั้นเอง คือแก้ไขไปคดีหนึ่ง
เรื่องอยู่ในอำนาจศาลทหารและขึ้นศาลทหาร ข้าพเจ้าเข้าใจว่ากฎหมายเท่าที่แก้ไขนั้น
ไว้แล้วไม่มีประโยชน์อะไรเลยเพราะเท่าที่พระราชบัญญัติจะแก้ไขไปเล็กน้อยคำประกาศเป็น
ของชาติของรัฐบาลทั้งหมดและรัฐบาลประกาศมาแล้วถึงไม่ว่าทำไมแก้ไขไปโดยคดีหนึ่ง
เรื่องใดขึ้นศาลทหารเลย ในเรื่องนี้ยังมีประชุมสภาซึ่งไม่มีการแก้ไขมติของสภาโดยใช้
สิทธิพระราชกำหนดนั้นข้าพเจ้าเห็นว่ามันไม่จำเป็นนัก สภาเปิดแล้วเราแก้ไขใหม่ทำไมจะ
รอไปแก้ไขใหม่ไม่ได้ เราจะรอจนถึงเวลานี้ ข้าพเจ้าคิดว่านี่เป็นหลักการที่กระหว่างสภา
รัฐบาลเพราะสภาได้ลงมติเพียงเดือนเดียวเท่านั้นและพระราชบัญญัติที่แก้ไขออกไปหยกหยก
ไม่ได้แก้ไขอะไรเลยและพระราชบัญญัติฉบับนี้จึงเท่ากับเป็นพระราชบัญญัติซึ่งไม่ได้แก้ไข
อะไรเลย ผลที่ได้เป็นความขัดแย้งหลายอย่างของกำนัลซึ่งมีประโยชน์เพราะว่าแก้ไปแก้
ทหารนั่นเอง กฎหมายฉบับแก้ไขให้ราษฎรผู้มีความขึ้นศาลทหาร แต่ก่อนเราเรียกว่าผู้
ผู้ขึ้นศาลทหารสูงสุดนั้นหมายความว่าอำนาจของฝ่ายบริหารคือพระราชกำหนด ข้าพเจ้า
มีความสงสัยว่าการที่รัฐบาลมาใช้พระราชกำหนด แก้มติของสภาฝ่ายนิติบัญญัติ ข้าพเจ้าเห็น

ว่าไม่ไร้ซึ่งและดูเหมือนจะหนักพอควรที่จะมีเงินยอมเข้าในทางราชการที่ผิดใจกัน
ก็อาจบอกกล่าวว่าเป็นสิ่งจำเป็นหรือเป็น

ขอ ร.๓. อินทร์มนตรี ร.๓. รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม; การที่
นายทองเืองของกระทรวงการต่างประเทศมีในสมัยนั้น เพราะว่าเป็นเหตุการที่เกิดขึ้นและทาง
นายเป็นพวกมีความจำเป็นจะต้องออกกระทรวงการต่างประเทศ จากเจ้าที่ไกลกว่า
มาบ้างในขณะนั้นว่าไม่ประมาณ ๖ คดีเท่านั้นเองและขอกระทรวงการต่างประเทศ
ในระหว่างพิจารณาร

นายเสก เสงี่ยม (ระบอบ); ความที่รัฐบาลยอมยกย่องเจ้าที่ในสมัย
แรกๆ และเจ้าที่เจ้าขอเสนอให้ลงคดี

คือเจ้าที่ในระบอบ

ประมาณค่า ๖; จากเจ้าที่ที่มีระบอบวิเศษผู้ใดเป็นพวกหรือรับราชการใน
ทางกระทรวงการต่างประเทศได้โปรดยกย่องขึ้น

นายเสกมีเงิน ๕๐ คน

ประมาณค่า ๖; ผู้ที่ไม่เป็นพวกโปรดยกย่องขึ้น

นายเสกมีเงิน ๑๕ คน

ประมาณค่า ๖; เป็นอันว่าไม่ระบอบของรับราชการในทางกระทรวงการต่างประเทศ
พิจารณาต่อไปซึ่งคณะกรรมการสามารถพิจารณาหรือพิจารณา

ขอ ร.๓. อินทร์มนตรี ร.๓. รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม; กรรมการ
พิจารณาร

ประมาณค่า ๖; ทางรัฐบาลยอมยกย่องกรรมการพิจารณารซึ่งไม่ผู้ใดก็ตาม

ประมาณค่า ๖; เมื่อเรารู้เหตุที่ผู้มีความเป็นเป็นอย่างไรเจ้าที่เจ้าที่

ประมาณค่า ๖; แปลสภาพในสิ่งนี้

ขอ ร.๓. อินทร์มนตรี ร.๓. รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม; ๖/๖

๖. ๒/๖๖. ๖. ๒/๖๖. ๖. ๒/๖๖. ๖. ๒/๖๖. ๖. ๒/๖๖.

๖. ๒/๖๖. ๖. ๒/๖๖. ๖. ๒/๖๖. ๖. ๒/๖๖. ๖. ๒/๖๖.

๖. ๒/๖๖.

๖. ๒/๖๖. ๖. ๒/๖๖. ๖. ๒/๖๖. ๖. ๒/๖๖. ๖. ๒/๖๖.

๖. ๒/๖๖. ๖. ๒/๖๖. ๖. ๒/๖๖. ๖. ๒/๖๖.

บันทึกเหตุการณ์และ เหตุผล

ประกาศนียบัตรพระราช บัญชีศึกษาชั้นประถมศึกษา กำหนดคนแก้ไขเพิ่มเติม

พระราช บัญชีชั้นประถมศึกษาชั้นต้น พุทธศักราช ๒๔๗๗ พุทธศักราช ๒๔๗๘
พุทธศักราช ๒๔๗๘

หลักการ

เรียนพระราช กำหนดคนแก้ไขเพิ่มเติมพระราช บัญชีชั้นประถมศึกษาชั้นต้น
พุทธศักราช ๒๔๗๗ พุทธศักราช ๒๔๗๘ เพื่อศึกษาชั้นต้นราษฎรชนบทซึ่งมีจำนวนมากกว่า ๕๒
ของรัฐมนตรีมหาดไทย

เหตุผล

ความที่โครงการพระราชกำหนดคนแก้ไขเพิ่มเติมพระราช บัญชีชั้นประถมศึกษาชั้นต้น
พุทธศักราช ๒๔๗๗ พุทธศักราช ๒๔๗๘ ขึ้นใช้บังคับเป็นกฎหมาย ได้โดยวิธีขาดใจ
พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราช บัญชีชั้นประถมศึกษาชั้นต้น พุทธศักราช ๒๔๗๗ พุทธศักราช
๒๔๗๘ มีสาระสำคัญว่า ภาควิชาอาณานิคมและกิจการต่างประเทศที่กระทรวงศึกษาธิการ มีเหตุ
พิเศษเกี่ยวกับความมั่นคงของประเทศหรือความสงบเรียบร้อยของประชาชน เมื่อมีหนังสือ
ร้องขอ คณะกรรมการซึ่งได้ตั้งขึ้นเพื่กรานั้น จะสั่งให้พิจารณาพิพากษาในศาลอาชญากรรมก็ได้
จึงจำเป็นต้องแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๗๐ ของพระราช บัญชีชั้นประถมศึกษาชั้นต้น พุทธศักราช
๒๔๗๗ ให้สอดคล้องกันไปด้วย และโดยมีเหตุฉุกเฉินจึงจะเรียกประชุมสภาผู้แทนราษฎร
ได้ทันต่อวงจำเป็น จึงต้องตราเป็นพระราชกำหนด

ร่าง

พระราชบัญญัติ

โอนสิทธิพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติ

ธรรมนูญศาลทหาร พุทธศักราช ๒๔๗๗ พุทธศักราช ๒๔๘๐

พุทธศักราช ๒๔๙๙

.....
.....
.....
.....

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรโอนสิทธิพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติม

พระราชบัญญัติธรรมนูญศาลทหาร พุทธศักราช ๒๔๗๗ พุทธศักราช ๒๔๘๐ ตามความใน
มาตรา ๕๒ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

.....
.....

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า "พระราชบัญญัติโอนสิทธิพระราช
กำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติธรรมนูญศาลทหาร พุทธศักราช ๒๔๗๗ พุทธศักราช
๒๔๘๐ พุทธศักราช ๒๔๙๙"

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับได้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุ
เบสทินเป็นต้นไป

มาตรา ๓ โอนสิทธิพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติธรรมนูญ
ศาลทหาร พุทธศักราช ๒๔๗๗ พุทธศักราช ๒๔๘๐

.....
.....

(สำเนา)

พระราชกำหนด

แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติธรรมนุศลาภทหาร

พุทธศักราช 2477 พุทธศักราช 2488

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

ผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศพระราชทานกฎกระทรวง ลงวันที่ 1 สิงหาคม พุทธศักราช 2487)

ปรีดี พนมยงค์

พ.ร.ก. ฉบับที่ 7 เมษายน พุทธศักราช 2488

เป็นปีที่ 12 ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เห็นสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยธรรมนุศลาภทหาร

และโดยที่มีเหตุฉุกเฉินซึ่งจะเรียกประชุมสภาผู้แทนราษฎรให้ทันหาได้

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชกำหนดขึ้นไว้โดยอาศัยอำนาจตามความ

ในมาตรา 52 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ดังต่อไปนี้

มาตรา 1 พระราชกำหนดนี้ให้เรียกว่า "พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติธรรมนุศลาภทหาร พุทธศักราช 2477 พุทธศักราช 2488"

มาตรา 2 พระราชกำหนดนี้ให้ใช้บังคับได้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา 3 ในบทให้ความในวรรคหนึ่งของมาตรา 70 แห่งพระราชบัญญัติธรรมนุศลาภทหาร พุทธศักราช 2477 ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติธรรมนุศลาภทหาร (ฉบับที่ 2) พุทธศักราช 2487 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

"ในท้องถิ่นที่ทหารกำลังกระทำสงคราม หรือในเขตซึ่งมีประกาศใช้กฎอัยการศึก ศาลทหารที่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคือศาลที่อาศัยอำนาจตามประกาศใช้กฎอัยการศึกโดยประกาศตามอำนาจในกฎหมายว่าด้วยกฎอัยการศึก ให้ศาลทหารที่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคือศาลที่อาศัยอำนาจโดยวิธีอื่น หรือถ้าคณะกรรมาธิการได้ส่งอำนาจในกฎหมายว่าด้วยกฎอัยการศึกให้ศาลที่อาศัยอำนาจตามประกาศหรือคำสั่งนั้นได้ด้วย"

มาตรา 4 ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมรักษาการตามพระราชกำหนดนี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

หลวง ป๋วยอันต์

นายกรัฐมนตรี

สำเนาอันเนื่องด้วย

สายสนม พิมพ์

 ทาน

พล ร.ท.สินธุ์ วัฒนาวิน ร.น. รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม : รัฐมนตรี
ขอเสนอกระทรวงยุติธรรมให้พิจารณาคำขอแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยการควบคุมศาลทหาร
พุทธศักราช ๒๔๗๗ พุทธศักราช ๒๔๘๘ พุทธศักราช ๒๔๘๘ นอกราชการและกระทรวงกลาโหม
แก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยการควบคุมศาลทหาร พุทธศักราช ๒๔๗๗ พุทธศักราช ๒๔๘๘
เพื่อสงวนอำนาจของอัยการทหาร ๕๕ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

เหตุผลที่เสนอให้พิจารณาคำขอแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยการควบคุมศาลทหาร
มาโดยมี

ข้อ ๑. วัตถุประสงค์

ประการแรก : เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็น ขาดเจตจำนงที่จะระงับหรือแก้ไข
เห็นควรที่จะให้กระทรวงยุติธรรมพิจารณาต่อไปขอใดไปพร้อมกัน

ประการที่สอง : หมายเพื่อสงวน

ประการที่สอง : หมายเพื่อสงวน ไม่มีผู้ใดมีความเห็นขัดข้อง ส่งกรมการศาสนา
หรือกลาโหม

พล ร.ท.สินธุ์ วัฒนาวิน ร.น. รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม : ขอส่ง
กรมการศาสนา

ประการแรก : รัฐมนตรีว่าการกรมการศาสนา ขาดเจตจำนงที่จะแก้ไข
เห็นเป็นอันขาดเห็นว่าที่ประชุมที่ยุติธรรม ประสงค์พิจารณาในที่นี้

พล ร.ท.สินธุ์ วัฒนาวิน ร.น. รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม : ประสงค์พิจารณา
ใน ๘ วัน

ประการแรก : ประสงค์พิจารณาใน ๘ วัน เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น
ถือว่าที่ประชุมที่ยุติธรรม

ในวาระต่อไปขอให้นิติกรร่างพระราชบัญญัติกฎหมายว่าด้วยการ
แก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยการควบคุมศาลทหาร พุทธศักราช ๒๔๘๘ ๒๔๗๗

บันทึกหลักการและเหตุผล

ประชุมสมัชชาพระราชมัตถ์กิตติคุณที่พระราชกำหนดบัตรไทยกรม

บัญชีกระทรวงมหาดไทย พุทธศักราช ๒๔๗๖

พุทธศักราช ๒๔๘๑

หลักการ

สมเด็จพระราชกำหนดบัตรไทยกรมบัญชีกระทรวงมหาดไทย พุทธศักราช ๒๔๗๖ เพื่อสถาปนาบรรดาศักดิ์ที่มากมายนานกว่า ๖๐ ของรัฐธรรมนูแห่งราชอาณาจักรไทย

เหตุผล

ตามที่บัตรไทยพระราชกำหนดบัตรไทยกรมบัญชีกระทรวงมหาดไทย พุทธศักราช ๒๔๗๖ ขึ้นใช้บังคับเป็นกฎหมาย ก็โดยที่รัฐบาลเห็นว่าเพื่อเป็นการส่งเสริมการปกครองแบบระบอบประชาธิปไตยและรัฐธรรมนูญใหม่มีผลบังคับใช้แล้วมาจวบยั้ง ๆ ขึ้น บัดนี้เห็นสมควรที่จะปรับปรุงบัตรไทยซึ่งว่ากันโดยสามัญสำนึกเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน จึงเป็นการสมควรที่จะได้บัตรไทยกรมบัญชีกระทรวงมหาดไทยที่กระทรวงมหาดไทย พุทธศักราช ๒๔๗๖ ขึ้นใช้บังคับจึงได้พิจารณาทัดเทียมทั้งสามคราวคือ พระราชบัญญัติ จักรกึ่งศาสตราพิเศษ พุทธศักราช ๒๔๗๖ พระราชบัญญัติ จักรกึ่งศาสตราพิเศษ พุทธศักราช ๒๔๗๖ แก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๗๖ และพระราชบัญญัติ จักรกึ่งศาสตราพิเศษ พุทธศักราช ๒๔๗๖ นั้น เสียทั้งสิ้น และโดยที่มีเหตุฉุกเฉินจึงจะเรียกประชุมสมัชชาพระราชมัตถ์กิตติคุณที่กระทรวงมหาดไทย พุทธศักราช ๒๔๗๖ เป็นพระราชกำหนด

ร่าง

พระราชบัญญัติ

โอนมรดกพระวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าประไพศรีนครสวรรค์

ราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช ๒๔๖๖

พุทธศักราช ๒๔๖๖

.....
.....
.....

โดยมีคำอุปนัยว่า สมควรโอนมรดกพระวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าประไพศรีนครสวรรค์
มรดกพระวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าประไพศรีนครสวรรค์ ราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช ๒๔๖๖ ตามความในมาตรา ๕๒
ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

มาตรา ๖ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า "พระราชบัญญัติโอนมรดกพระวรวงศ์เธอ
พระองค์เจ้าประไพศรีนครสวรรค์ ราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช ๒๔๖๖"
พุทธศักราช ๒๔๖๖

มาตรา ๗ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษา
เป็นต้นไป

มาตรา ๘ โอนมรดกพระวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าประไพศรีนครสวรรค์
ราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช ๒๔๖๖

.....
.....

(สำเนา)

พระราชกำหนดนิรโทษกรรมแก่ผู้กระทำความผิดฐานกบฏและจลาจล

พุทธศักราช ๒๔๘๘

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

ผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ความประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร ลงวันที่ ๑ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๘๗)

ปรีดี พนมยงค์

ตราไว้ ณ วันที่ ๑ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๔๘๘

เป็นปีที่ ๑๑ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เห็นเป็นการสมควรและถึงเวลาแล้วที่จะได้มีการนิรโทษกรรมแก่ผู้ที่ได้กระทำความผิดฐานกบฏและจลาจลเพื่อเป็นการส่งเสริมการปกครองระบอบประชาธิปไตยแห่งประเทศไทยให้เจริญวัฒนาถาวรยิ่งขึ้น

และโดยที่ปีเหตุกบฏเงินซึ่งจะเรียกประชุมสภาผู้แทนราษฎรให้ทันเวลาที่ปีได้

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชกำหนดขึ้นไว้ โดยอาศัยอำนาจตามความใน มาตรา ๖๘ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกำหนดนี้ให้เรียกว่า "พระราชกำหนดนิรโทษกรรมแก่ผู้กระทำความผิดฐานกบฏและจลาจล พุทธศักราช ๒๔๘๘"

มาตรา ๒ พระราชกำหนดนี้ให้ใช้บังคับได้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ บรรดาการกระทำความผิดฐานกบฏและจลาจลทั้งหลายทั้งสิ้นก่อนวันที่พระราชกำหนดนี้ซึ่งต้องพิจารณาพิพากษาโดยศาลพิเศษซึ่งจัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลพิเศษ พุทธศักราช ๒๔๗๕ พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลพิเศษ พุทธศักราช ๒๔๗๕ แก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๗๘ และพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลพิเศษ พุทธศักราช ๒๔๘๑ นั้นไม่ว่าผู้กระทำความผิดจะได้ถูกฟ้องและรับโทษตามคำพิพากษาแล้วหรือไม่ และไม่ว่าผู้กระทำความผิดนั้นจะได้หลบหนีจากที่ใดไปยังที่ใดหรือไม่ ให้เป็นอันพ้นจากความผิดนั้น ๆ ทั้งสิ้น

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมรักษาการตามพระราชกำหนดนี้ ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

ถวญ อภัยวงศ์

นายกรัฐมนตรี

สำเนาอันถูกต้อง

ศิริ พิมพ์

11.10 น.

ท.ศ.ควง อภัยวงศ์ นายกรัฐมนตรี : รัฐมนตรีต่างประเทศเสนอร่างพระราชบัญญัติ
พระราชกำหนดนิรโทษกรรมแก่ผู้กระทำความผิดฐานกบฏและจลาจล พุทธศักราช ๒๔๘๘
พุทธศักราช ๒๔๘๘ หลักการมีว่า เสนอพระราชกำหนดนิรโทษกรรมแก่ผู้กระทำความผิด
กบฏและจลาจล พุทธศักราช ๒๔๘๘ เพื่อสภาวะแห่งการยุติความผิด ๘๒ ของรัฐธรรมนูญ
ของราชอาณาจักรไทย

เหตุผลมีว่า ตามที่ได้อตราพระราชกำหนดนิรโทษกรรมแก่ผู้กระทำความผิดฐานกบฏ
และจลาจล พุทธศักราช ๒๔๘๘ ขึ้นไว้บังคับเป็นกฎหมาย ก็โดยที่รัฐบาลเห็นว่าถือเป็นภาระ
ส่งเสริมการปกครองแผ่นดินตามระบอบประชาธิปไตยและรัฐธรรมนูญ ที่มีทั้งจำไว้จนถาวร
ถึง ๆ ขึ้น มีอันเกี่ยวพันประชาชนชาวไทยตั้งชาติจึงได้สมิทธิกรรมตามมติเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
จึงเป็นภาระสมควรที่จะได้นิรโทษกรรมโทษกรรมแก่บรรดาบุคคลที่กระทำความผิดกบฏและจลาจล
ตามที่ให้มีพระราชบัญญัติดังกล่าวซึ่งศาลที่เห็นด้วยจึงอาจพิจารณาทั้งสามคราวคือ พระราชบัญญัติ
ดังกล่าวที่เห็น พุทธศักราช ๒๔๗๖ พระราชบัญญัติดังกล่าวที่เห็น พุทธศักราช ๒๔๗๖ แก้ไข
เพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๗๖ และพระราชบัญญัติดังกล่าวที่เห็น พุทธศักราช ๒๔๘๑ นั้นสืบ
หลังกัน และโดยที่มีเหตุผลอันหนึ่งที่จะเรียกประชุมสภาผู้แทนราษฎร ที่มีหน้าที่ได้ จึงต้องตรา
เป็นพระราชกำหนด ครั้นจึงว่าสภาจะรับหลักการ

11.13 น.

นายโตมร สุภะวีระ (ชพนกน) : ตามที่รัฐบาลได้กราบทูลเสนอพระราชบัญญัติ
พระราชกำหนดนิรโทษกรรมแก่ผู้กระทำความผิดฐานกบฏและจลาจล พุทธศักราช ๒๔๘๘ เข้ามานั้น
จากเจ้าเองก็รู้สึกยินดีและชอบอยู่ในนามของบรรดาผู้ที่ได้รับนิรโทษกรรม แต่เมื่อท่านเจ้าได้
พิจารณาว่าร่างพระราชกำหนดที่รัฐบาลขอญัตตินั้นก็เห็นว่า ร่างพระราชกำหนดนั้นมีอัน
รู้สึกว่าจะสงบไป และจะให้ประโยชน์เป็นบรรดาผู้ที่ได้รับโทษตามความผิด
นั้นไม่ได้ ดังนั้นขอให้นายตั้งหลายได้พิจารณาพิจารณาในมาตรา ๘ แห่งพระราชกำหนดฉบับนั้น

จะเห็นได้ว่าในมาตรา ๑ นั้นได้บัญญัติว่าบรรดาผู้ที่ได้รับผลกระทบจากพระราชกำหนดฉบับนั้น
 ก็คือว่าบุคคลซึ่งได้ถูกนำขึ้นฟ้องและถูกจำคุกตามคำพิพากษาแล้วคดี หรือยังไม่ได้ตามคำ
 พิพากษาคดี หรือหลบหนีไปคดี ป็นุญตามประเภทด้วยกัน แต่ขอ ที่ท่านทั้งหลายได้พิจารณา
 ไปแล้วว่าพระราชบัญญัติฉบับนี้ที่ตราว่าบทนิรโทษกรรมนี้ เป็นพระราชกำหนดที่แท้จริง ที่เห็นว่า
 การกระทำนั้น ๆ ไม่มีความผิดในเมื่อมีพระราชบัญญัติออกมาหรือมีพระราชกำหนดออกมา ไม่
 ได้หมายความว่าบรรดาผู้ที่ได้ถูกคำพิพากษาของศาลแล้วนั้นไม่มีผลคดี ขอ ที่พิจารณาไป
 ก็คือว่าไม่มีความผิดก็ไม่มีผลคดีนั้นด้วยกัน ที่ข้าพเจ้ากล่าวเช่นนี้ขอ ที่พิจารณาบุคคลตามหลัก
 ความผิดก็มี ๑. เป็นพวกที่ถูกคำพิพากษาของศาลจำคุก ๑ ปี ได้รับโทษแล้ว ๑ ปีออกมา
 แล้ว ๒ ปี บุคคลนั้นเป็นประเภทหนึ่ง ประเภทที่สอง ถูกศาลพิพากษาจำคุก 10 ปี รับโทษ
 มาแล้ว ๑ ปี ๒. เชื้อฉ้อฉล โทษกรรมถูกปล่อยขังออกมา อีกพวกหนึ่งนี่ก็ถึง ที่ไปสืบก่อน จะไป
 โทษกันแล้วแต่ก็ยังมีผิด แม้ว่าจะหาความจะไม่ถือว่าผิดบุคคลนั้นก็ถือว่าผิด ในบุคคลที่ 4-ประเภท
 แห่งผู้ต้องหาบุคคลเพียงสามประเภท เท่านั้นที่ได้รับประโยชน์จากพระราชบัญญัติฉบับนี้หรือ
 จากพระราชกำหนดนี้ ก็บุคคลประเภทที่สอง ที่สาม และที่สี่ ขอ ที่ท่านทั้งหลายไปดู แล้วว่า บุคคล
 ประเภทที่สามพิพากษาจำคุก ๒ ปีออกมาแล้ว ๑ ปี จากพระราชกำหนดนี้ โทษกรรมบุคคลนั้น
 ไม่ได้รับประโยชน์ ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ได้รับประโยชน์นั้น ๆ บางทีท่านประธานอาจจะตั้งคำถาม
 แล่ความจริงข้าพเจ้าจำได้ว่า ในสมัยก่อนคดีพระราชบัญญัติฉบับนี้ ๒ อย่างเมื่อสมัยเปลี่ยนแปลง
 การปกครองคือมีพระราชบัญญัตินิรโทษกรรมฉบับหนึ่ง แล้วก็มีพระราชบัญญัติฉบับเดิมฉบับเดิม
 ฉบับหนึ่ง ขอ ประธานในที่นี้ผมจะกล่าวว่ามี โทษกรรมนี้ไปประโยชน์แก่ท่านผู้เปลี่ยนแปลง
 การปกครอง คือเราถือว่าท่านเหล่านั้นมีประโยชน์แก่ประเทศ เป็นพวกที่ได้นำรัฐธรรมนูญ
 มาใช้ให้เรา จึงได้มีพระราชบัญญัติฉบับเดิมฉบับเดิมที่ตราว่า การเปลี่ยนแปลงการปกครองเมื่อ
 ร.ศ. ๒๓๒ หรือ ๒๓๓ ข้าพเจ้าจำไม่ได้แน่ แต่ความหมายที่ข้าพเจ้าจำได้ก็มีอยู่สองอย่าง

ซึ่งหมายถึงพระราชบัญญัติฉบับนี้แล้ว ความหมายข้อ ๑ ของข้าพเจ้ามีความไม่ถึง
 แม้ ถึงความผิด ของบุคคลประเภทที่หนึ่งที่ข้าพเจ้าจะกล่าวอย่าง สมมติว่านายค. เป็นหลวง ก.

ได้ถูกกล่าวหาว่าขายของชาวสีแค้นจาก ๕ ปีที่แล้วออกมา ๕ ปีแล้วด้วย ก. จะคงถูกออกนอก
 จากบรรดาที่คิดว่าเป็นนาย ข. หรือ นาย จ. อะไรก็ตามก็ ว่าเหมือนว่าเราก็ไม่ได้ จะเจ้า
 ข. หรือใครก็ตามก็ไม่ได้ ถูกถามจะเจ้ากับใครเขียนนายร้อยก็ไม่ได้ถูกสอนตัวนี้ โท โท แยกคิด
 สิบยู่ประการ ตามความเห็นของข้าพเจ้าแล้วเห็นง่ายังไม่พอใจ ไม่รู้ว่าข้าพเจ้าไม่
 ยินดี ข้าพเจ้ายินดี แต่ว่าไม่พอใจ คือว่าไหน ๆ รัฐบาลไทยกำลังเขียนแผนการอ่านวิญ
 ญ่าอย่างเพราะหวังว่ามาจะให้เราสามารถขึ้นขึ้นเพื่อประชาธิปไตย และเหตุผลที่
 รัฐบาลเดนมาร์กนำขึ้นมี ๑ แต่เมื่อเราถือว่าการกระทำนั้นเป็นการกระทำที่รับรู้ว่าความ
 สึกเกินที่จะมีกฎหมายบังคับว่าความผิดนั้นของสิ่งที่ไม่ได้ โท โท รัฐบาลจะคงจะถึงที่สุดนี้
 กฤษณี ที่ กฤษณีวิญญ่า อนาคตที่ บรรดาท่านที่ได้รับนิรโทษกรรมได้รับสมัคร ความผิดและใน
 สดุดีคุณคือ นิสิตต่าง ๆ ได้รับอดทนมา ข้าพเจ้ามีความประสงค์เช่นนั้น

11.10.41

พ.ศ. ๒๔๖๕ อภิบาล นายกรัฐมนตรี : ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบเรื่องกฎหมาย แต่ว่าคำ
 ที่ได้ใหญ่ที่มีความรู้ ในทางกฎหมายพิจารณาแล้วคิดว่า นิรโทษกรรมคือการว่าเป็นการ
 ที่ยกเลิกโทษทัณฑ์แล้ว เมื่อ พ.ศ. ๒๔๖๐ เราที่นิรโทษกรรมโดยฉบับร่างออกตั้งแต่ประเดี๋ยวอย่างนี้
 คำว่านี้ คำที่เป็นอยู่เวลานี้ คำที่เราออกพระราชกำหนดไปแล้ว และที่ข้าพเจ้าเสนอ
 กฎหมายนั้นก็ได้รับผลออกอย่างหมด นอกจากคนที่เป็นอย่าง คนที่ได้รับเห็นตรา คนที่ได้
 รับเห็นอำนาจนั้นไม่ได้เป็นกลางไม่ได้รับเห็นตราและ ไม่ได้รับเห็นอำนาจอันเป็น
 คนละเรื่อง สักกลางจะเป็นกลางอันเป็นสิทธิของในหลวงท่าน ซึ่งท่านจะออกโดยเราไม่มี
 ความผิดก็ได้ ท่านอยากจะทำนี้ ก็ได้ ถ้าท่านดู นอกจากนายเนรูหรือคนธรรมดาเป็นในราชบัลลังก์
 ท่านจะออกก็ได้ จะไม่ได้ก็ได้ ส่วนว่าเห็นอำนาจนั้นเป็นการรับราชการของข้าพเจ้าราชการใน
 รัฐบาลนั้นก็เป็นอันขึ้นกับรับราชการในบริษัท บริษัทอะไรก็ได้ ไม่ก็ได้โดยอำนาจสิทธิและจ
 บังคับของบริษั ส่วนถูกกล่าวหาว่าท่านเหล่านี้ได้รับสิทธิแล้วเป็นนักเขียนนายร้อย ไม่ได้
 มีแล้วนั้นไปแล้ว จะมาพูดกันทำไม เราเลิกแล้วถูกของใครจะไปรับที่โทษก็ได้

การที่ได้รับโทษอย่างไม่ถือว่าเป็นคดีอาญา (Criminal) เราไม่ถือว่าเป็น
 อย่างนั้น เพราะว่ามันมีความผิดต่าง ๆ กันมันมีการติดแย้งกันเอง แต่การติดแย้งกัน
 โทษของคดีอาญาไม่ได้ นอกจากเหตุการณ์เท่านั้นที่จะถือว่าใครถูกใครผิด แต่ที่เป็นการกล่าว
 ถึงหลักที่ว่า มาตราสองร้อยยี่สิบเอ็ดในกฎหมาย ถ้าเมื่อมีการติดแย้งกันเช่นนี้ เราจะไม่
 หมายเหตุนั้นไว้เสียทีเดียว บางทีความติดแย้งของงานเหล่านั้นอาจจะถูกตัดสินก็ได้ แต่ต้อง
 ว่าเป็นภายหลัง เพราะฉะนั้นการที่เราได้พิจารณาว่าถึงมีโทษกรรมนี้ คือเราไม่มีในดวง
 อย่างที่กล่าวมา จากที่เห็นว่า ไม่มี ในดวงคดีแล้ว แต่สิ่งที่คิดใหม่แล้วจะทำอย่างไร และส่วนต่อไป
 จะทำอย่างไร เราได้รับสิทธิของอย่างอื่นตามกฎหมายประเภท ๑ ซึ่งคือพระธรรมนูญในเขต
 ๑ คือ ท. ๒๓๑ คู่พิพาท ก็ได้เป็นกฎหมาย ซึ่งสามารถพิจารณาเป็นไม่ได้ แต่ที่จริงเป็นได้
 นี้ ข้าพเจ้าก็ไม่รู้กฎหมายว่าอย่างนั้น เพราะฉะนั้นเขาเป็นได้ และเรื่องคดีของ
 พระธรรมนูญเราจะเป็นอย่างนี้ ข้าพเจ้ามาก่อนนั้นก็เห็นคดีของกฎหมายใหม่แล้ว เปลี่ยนมาเป็น
 นานกว่า แล้วจะขึ้นศาลพิพากษาตามข้อคิด) พวกนี้จะไร้อีกใหม่ เมื่อเขาบอกว่าคดีออก
 แล้วก็ไม่เกี่ยวกันคดีเหล่านั้นเลย ถ้ารัฐบาลจะบอกว่าการไม่ทำงานหรือทำงานไม่ได้
 เป็นไม่ ก็เป็นงานคดีได้ มันมีอยู่กฎหมาย เบื้องมาจะไม่ ทัดได้ และอีกพวกหนึ่งก็พูด
 ว่าคดีมาตรา ๒๓๑ นี้ เมื่อออกมาแล้ว ข้าพเจ้าได้สิทธิของเราเต็มที่ แต่ที่จริงมันไม่มีในดวงจริงโทษ
 อยู่คดีด้วย แต่เมื่อออกกฎหมายนี้ในดวงคดีถึงได้ ก็หาไปไม่ได้ไม่มี ถึงจะกล่าวมาตาม
 อะไรเกิดขึ้นอีกก็ไม่สมควรเข้าไป ไม่มีเพิ่มโทษ นี้มีอยู่เท่านั้น

11, 23 น.

นายรัฐมนตรี ข้าพเจ้า (พระธรรมนูญ-กฎหมาย) : ข้าพเจ้ารู้สึกยินดีเป็นอย่างยิ่ง
 เห็นแก่ที่ ในการที่ได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ออกพระราชกำหนดแก้ไขโทษกรรม และมีสิทธิ
 รัฐบาลได้ให้พระธรรมนูญนี้เพื่ออนุวัติพระราชกำหนดแก้ไขโทษกรรม ข้าพเจ้าเองรู้สึกดี
 ในการกระทำที่รัฐบาลได้โปรดเกล้าฯ ออกพระราชกำหนดแก้ไขโทษกรรมเป็นเสมือนว่าอนุญา

ไหนแต่ปรกดีหรือไหนๆ ที่ข้าพเจ้าอยากจะทำก็ทำไม่เรียบร้อยเพราะ ขาดสิ่งจำเป็นนั้น
 ไม่มีความคิดเห็นที่จะเห็นแก่ตัว แต่ข้าพเจ้าขอพูดเพื่อพระเกียรติยศอันยิ่งใหญ่ของชาติ
 พระมหากษัตริย์ราชของเรา แห่งรัฐธรรมนูญของเรา แห่งสภาของเรา ซึ่งเป็นสถาบันที่มีชีวิต
 เป็นสถาบันชีวิตของประเทศไทย ในการที่ข้าพเจ้าจะคัดค้านพระราชบัญญัติฉบับนี้ที่เมืองทวาย
 เหตุว่า ข้อที่ระบอบใหม่ที่จะเป็นจะต้องกล่าวตาม คือท่าน ดร. โสภณ คุ้มภัย เมื่อวันที่ท่าน
 โคนสอญปรากฏว่าเพื่อประโยชน์แห่งการเลือกตั้งของท่าน ท่านพูดที่วัดลุมพินีว่า รัฐธรรมนูญ
 ของเราเป็นรัฐธรรมนูญจอมปลอม ไม่ใช่รัฐธรรมนูญเพื่อประชาธิปไตยโดยแท้ ถ้านักกว่าเป็น
 รัฐธรรมนูญที่ดีแล้วจะต้องยอมให้ ข้าพเจ้ามีสิทธิเข้ามาเกี่ยวข้องกับองค์การ เมืองทวาย สรุปความแล้ว
 สดุดีกล่าว ว่า ถิ่นว่ารัฐธรรมนูญนี้ไม่มีความยุติธรรมใด ๆ เอม ความจริงเรื่องที่ไม่ให้ข้า
 พเจ้ามีสิทธิในการเมืองนั้น ข้าพเจ้ารู้สึกถึงเจตนาจริงของท่านผู้ว่ารัฐธรรมนูญตลอดจนท่าน
 อาจารย์ไทรพิทยอดคุณหมายในมหาวิทยาลัยวิชาธรรมศาสตร์และการเมือง ท่านก็อ้าง
 เหตุผลแล้วว่า การที่ไม่ให้ ข้าพเจ้ามีสิทธิในการเมืองนั้นก็เพราะว่า.....

ประธานสภา ฯ : ท่านพูดให้ดูไปในเรื่องนี้ในข้อที่ท่านว่าสมควร จะรับพระราชบัญญัติ
 อนุมัติพระราชกำหนดนี้หรือไม่ ที่ท่านพูดข้าพเจ้าก็ฟังด้วยความพยายาม เรื่องที่ท่านขัดใจ
 ก็ปล่อยออกมาพอแล้ว เสนาคำเรื่องสำคัญซึ่งว่าท่านไม่เห็นควร ออกพระราชกำหนดนี้เพราะเหตุใด

นายช่อมน อ่ำพล (พระนคร-สมุทรปราการ) : นี่เป็นเหตุผลที่มันจะถูกเพื่อ ให้สมาชิก
 ได้พิจารณา

ประธานสภา ฯ : เหตุผลเท่านี้พอแล้ว

นายช่อมน อ่ำพล (พระนคร-สมุทรปราการ) : ยังมีอีกหลายอย่าง

ประธานสภา ฯ : เสนาคำเรื่องสำคัญซึ่งว่าท่านไม่เห็นควร ออกพระราชกำหนดนี้เพราะ
 อะไร ไม่เข้ามาพูดถึงในการกระทำของคณะ คณะหนึ่ง

นายช่อมน อ่ำพล (พระนคร-สมุทรปราการ) : คือรัฐธรรมนูญของเราที่มี

หลักการไว้ชัดเจนก็เห็นว่า ถ้าใคร ไม่เคารพต่อรัฐธรรมนูญแล้วจะ ^{ส่งเข้าคุก} ให้ขุนหมื่นราชกร ไม่ได้
เวลาที่เข้ามาถูกทบทองก็เห็นว่า จะรักษาไว้และปฏิบัติวิญญูธรรมนูญแห่งราชอาณาจักร
โดยสมบูรณ์แล้ว ตัวอย่างเช่นนายอินทร สิงหนาศร เรายังต้องเป็นท่านออกไปนอกสภา
เพราะ ได้ถูกจากบทรัฐธรรมนูญ ปีก็เป็นด้วยอย่างมาแล้ว ที่ที่ท่านพูดที่วัดคลองขุนนางแล้วท่าน
ยังพูดที่สนามหลวงอีกว่า เพื่อให้ราษฎรทั้งหลาย.....

ประธานสภา ฯ : ขอลีให้ท่านฟัง ถึงแม้ว่า เขาจะพูดเรื่อง หรือ เสนอ เป็นคนละเรื่อง
เรื่องนี้บัญญัติหรือไม่บัญญัติพระราชกำหนด คำนี้ในเรื่องที่รัฐบาลออกพระราชกำหนด ท่าน
ควรจะคำนึง ในท่านเองนั้น ส่วนเรื่องการกระทำของคณะในทางหนึ่ง (ซึ่ง) ไม่ยอมที่จะไป
ในสมมติว่ากันขึ้นเรื่องหนึ่ง เห็นว่ากันขึ้นสิ่งไม่ ใช่เรื่องนี้ เขาจะเรื่องรัฐบาลทำขึ้นว่า
ควรบัญญัติหรือไม่บัญญัติ มีเหตุผลหรือไม่จะบัญญัติ หรือไม่

นายชยันต์ ยำพล (พระนคร-สมุทรปราการ) : ข้าพเจ้าเห็นควร ไม่บัญญัติ
เพราะ เห็นว่าท่านผู้ใด ได้มีพระ โทษกรรมมาตามท่าน ได้สนับสนุน คร. โศภี ไม่ได้กล่าวถึง
พระมหากษัตริย์คุณ เพราะฉะนั้น ก็เห็นว่า ข้าพเจ้า เห็นว่า ไม่ควรบัญญัติ แต่ถ้าหากว่ามีการ บัญญัติ
ก็ขอ ให้ท่านเหล่านี้ ได้พูด กล่าวถวายสัตยา เพื่อสละรับผิด ในงานเฉลิมพระ ระบัตินั้นเสียก่อน
แล้วจึงขอพระ ราชทานให้คืนพระกรรม ข้าพเจ้ามี เหตุผลที่จะพูดอีกหลายอย่าง แต่ท่านประ
ธานไม่ฟังพูด ท่านร วมรับข้าพเจ้าเกินไป เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าไม่พูด แล้วขอเสนอว่า ไม่ควร
จะรับบัญญัติพระ ราชกำหนดนี้ และขอที่จะขอพระ ราชทานไว้ว่า ถ้ามีการ สละพระบัตินั้นการลงมติ
ขอ ให้ลงคะแนนลับ

ประธานสภา ฯ : ไม่มีผู้รับรองในที่นี้ ท่านผู้ใด เห็นควร สนับสนุน

11.๒๐ น.

นายเปี่ยม บุญชะโฮติ (นครศรีธรรมราช) : พระราชบัญญัตินี้ พระราชทานแก่ข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าเองผู้หนึ่งซึ่ง ได้ รับเมื่อคืนกับที่วงเสาวจิตทั้งหลาย เมื่อเป็นต้นรัฐบาลคณะนี้ขึ้นใหม่ ฯ

พวกข้าพเจ้ากำลังนั่งอยู่ในห้องกรรมการทรวร ราชงานการประชุมเพื่อ ข้าพเจ้าจำได้ว่า
 นายจำลอง ดาวเรืองได้ทำร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เข้ามาในท้องที่ประชุมกัน ในขณะนั้นมี
 สมาชิกนั่งอยู่ประมาณราว 30 คน เมื่อเข้ามาถึงก็บอกว่าจะขอให้ ข้าราชการร่างพระราชบัญญัติ
 นี้ในคณะกรรมการนี้เป็นผู้ที่ระพาคความผิด ทุก ๆ คนต่างร้องไห้ในแห่งจึงก็ให้รับรอง เขามอบ
 ความว่าสมาชิกสภาประเท 1 นั้นพร้อมกันเป็นเอกฉันท์เห็นอกผู้กระทำผิดเกี่ยวกับการ
 เมือง เพราะผู้ที่ทำความผิดในการเมืองสมัยก่อนนั้น ข้าพเจ้าและสมาชิกทั้งหลายคงจะมอง
 เห็นว่าเป็นผู้ที่มีสติของคนที่และสติวิของคนที่เพื่อ ข้าพเจ้าและผู้ประเทชาติและด้วยเหตุ
 ราษฎร เพราะว่าในร่างนั้นนโยบายอาจจะไม่ตรงกันกับรัฐบาลคณะที่เิ่งจึงต้องจำทุก และเมื่อ
 ด้านออกมาแล้ว เร็วกว่านั้นก็เป็นผู้ที่จะช่วยเหลือประเทชาติของเราได้มองดีกว่าเหมือนกัน
 ดูจะดีกว่ากับคนที่ที่ขอพระราชทานรัฐธรรมนูญให้พวกเราได้มาซึ่งอยู่ในสมัย ประเทศ
 พระคุณของพวักที่สมหมายเหมือนกัน ฉะนั้นเมื่อเราเห็นพ้องด้วยกันแล้ว เห็นใจแล้ว
 เราจะไปตัดทำพระราชทานฉบับนี้ขึ้น เวลาที่ถึงคราวแล้วที่เราจะสมานสมาชิกก็
 เป็นเอกฉันท์ขึ้นและกันเพื่อมาช่วยเรื่องการบริหารเมืองของเรา การบริหารเมืองของเรา
 เราทุกสิ่งทุกอย่างเวลาที่เราทำอย่างเต็มที่ ต้องทำอย่างเต็มที่ เพราะเราอยู่ใน
 ในหน้าที่ของกรเมือง หน้าที่ทหารเราก็ทำหน้าที่ทหารของเราไปอย่างเต็มที่ หน้าที่
 ตำรวจเราก็ทำอย่างเต็มที่ ทางฝ่ายปกครองของเราเราจะมาในแบบ ๆ ไม่พูดไม่จา
 กันไม่ได้ การพูดการจานี้เป็นความยอมความเอาใจ จึงถึงกันและกัน ไม่ได้อันว่าจะคำกัน
 อย่างที่พวกสมาชิกบางคนเกรงว่าจะเกิดเหตุโตโตโตกันขึ้น ไม่ใจแต่กัน ไม่ใช่ว่าเรื่องส่วนตัว
 เป็นเรื่องของประเทศชาติ เราละละกันข้าพเจ้าเห็นว่าสภาควรจะรับหลักการแห่งระ
 ราชทานฉบับนี้ด้วยดี และปลื้มใจเป็นอย่างยิ่ง ยิ่งกว่าพระราชบัญญัติฉบับนี้ ค ๆ ดังหลาย

11.๘๘ น.

นายถน แสนสระดี (ขอนแก่น) : ความจริงข้าพเจ้าก็มีสัญญาว่าร่างพระราช

มีคดีและปัญหาบางอย่าง แต่มีข้อสงสัยซึ่งยากจะขอเรียนตามรัฐบาล เพราะร่างพระราช
บัญญัติฉบับนี้เป็นร่างพระราชบัญญัติฉบับใหม่ โดยปกติแล้วเราขอถือว่าเป็นการกระทำ
ซึ่งไม่ใช่โทษ หรือเป็นการกระทำซึ่งไม่เป็นโทษ ซึ่งตรงกับพระราชบัญญัติฉบับใหม่ของไทย
ท่านสมาชิกเห็นของข้าพเจ้าโดยที่ขานมาเมื่อครั้งมี พระราชบัญญัติฉบับใหม่ของไทย
ยังถือว่าการกระทำนั้นยังถือว่าเป็นโทษอยู่ แต่ร่างพระราชบัญญัติฉบับใหม่ ถือว่าการ
อันนั้นหรือการกระทำอันนั้นไม่เป็นโทษ เมื่อเป็นเช่นนั้นข้าพเจ้าสงสัยในประสิทธิภาพ
ของผู้ที่กระทำหรือของผู้ที่ประกอบกรรมอันนั้นไม่เป็นโทษว่า เขาควรจะได้รับสิ่งตอบแทน
อันใด คงจะต้องมี เขาได้รับการกระทำจากรัฐบาล ในกรณีนั้น เพราะฉะนั้นจึงยากจะขอ
เรียนตามรัฐบาลว่า การกระทำที่ไม่เป็นโทษโดยนิติบัญญัติแล้ว บุคคลซึ่งกระทำทาง
การเมืองซึ่งต้องถูกลงโทษไปแล้วหรือ หรือถูกจำคุกลงกบในขณะนั้น ก็ เขาควร
มีสิทธิต่าง ๆ อย่างไรบ้างในทางบ้านเรือนส่วนตัวหรือทางที่จะ ได้คืนสิทธิหรือทรัพย์สินเพื่อ
เก็บรักษาสิ่งของของเขา ข้าพเจ้ายากจะเรียนตามรัฐบาลในเรื่องนี้

11.34 น.

พ.ศ. ๒๔๖๖ อธิบดีบดี นายกรัฐมนตรี : เรื่องที่ขอให้เป็นโทษที่ดำเนินการ รัฐบาลเอง
ถึงพิจารณาว่าไม่ขอโทษแล้วสำหรับของเขาคงจะได้อย่างไรบ้าง เพราะว่าข้อหาเรื่องนี้
เราได้พิจารณาตามกันไป เราพิจารณาในเรื่องนี้โทษกรรมมานานแล้ว พึ่งไม่ได้ออกมาออก
ตอนหลังนี้ก็เพราะว่าได้ขอโทษหรือสิทธิต่าง ๆ อย่างที่ตามขึ้นตอนนั้นก็ตาม จากข้อหาไม่
ถูก นอกเหนือจากนี้เขาได้ว่าอย่างที่ได้เรียนมาในคราวก่อนนี้ว่า อย่างเช่นสิทธิของเขาเป็น
หลวง เป็นพระ เป็นพระฆราวาส ไรนี้เป็นพระบรมราชูปถัมภ์หรือเป็นพระภิกษุสงฆ์ซึ่งไม่จำเป็นต้อง
จะต้องมี หานยากจะถอดออกก็ถอดได้ นี่เป็นอำนาจที่พวกเราจะปฏิบัติ ในแต่พระมหากษัตริย์

ส่วนเรื่องบ้านเรือนบ้างนั้น เราจะต้องดูกันว่าจะทำอย่างไร เมื่อ ร.ศ. ๑๕๐
ก็ต้องมีพระราชทานยศกิตติมศักดิ์ และบ้านบ้างไม่ ก็นั่นก็มีเหมือนกัน แต่ที่เราจะทำอย่างไร
จึงจะเหมาะสมสมควรแก่ความ ^{เท่าที่} ^{ทำได้} ^{สมควร} จึงได้ขอเรื่องในทำนองอย่างนี้ตามที่ข้าพเจ้าได้แถลง

สถานที่แล้ว การถือเอาความจริงว่าเราไม่ทำอะไรเรื่องเงินทองถึงขนาดนั้น แต่ว่าคนที่มีใจ
ผู้ถือในอันอยู่จะ เว้นการระดมเอาเงินมาทำธุรกิจไม่ได้เพราะจะไม่ใช่เงิน เดิมทีคิดแล้ว
คิดสองไว้แล้วเงินพร้อม ถึงแต่เรื่องมันก็จะไปเท่านั้นแล้วก็จะไม่ได้ไป ที่นี้ถ้าจะเรียกประชุม
สักว่าพวกท่านจะเดินทางมาที่ใดก็เดิน เมื่อออกมาถึงจากจากไปก็ไปเสียแล้วเรื่อง
ข้างต้นเล่า ๆ เหตุนี้จึงว่ามาถึงขณะนี้ เวลาที่มีในทางพิจารณาก็มีเหตุผลอันโดย
กฎหมายจะ ไปมาว่าเราทำอะไรไม่รู้อีก แต่ท่านเรียกมาส่วนนี้เข้ามาถึงกัน เพราะฉะนั้น
ในเรื่องนี้คิดเราจะ ไปในรูปในคดีของทำ หน่อเนมาทอสม

๖๖.๖๖ น.

ร.ท.ประจวบ นพาสิน (อุทธรณ์) : ในการที่รัฐบาลเสนอพระราชบัญญัติ
พระราชอำนาจต่อพระมหากษัตริย์ ข้าพเจ้าไม่มีความเห็นต่อร่าง รัฐบาลแถลงการณ์ว่า
จะไม่ใช่ในบางข้อในบาง ส่วนนี้ไม่ใช่เหตุผลอันโดยที่รัฐบาลเสนอว่า ๒ - ๓ เดือน รัฐบาล
ไม่ได้เสนอมาทุกเล่ม ที่จำเป็นจะต้องออกพระราชกำหนดที่มีรัฐบาลเสนอมาแต่ที่เห็นผิด
แต่รัฐบาลออกพระราชกำหนดอันนี้เพื่อสมานสามัคคีกันผู้ใด ว่าอันนี้ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ถูก
นักประการหนึ่ง นอกจากนั้นข้าพเจ้าสงสัยว่าทำไมรัฐบาลจึงออกพระราชกำหนดที่จะ เหวี่ยง
ไปโทษกรรม และเพราะผู้ซึ่งยื่นศาลก็เห็นตาม ท่านนั้น อันนี้ก็เป็นประเด็นสำคัญ ที่เขาจะเห็นว่า
ผู้ซึ่งยื่นศาลกรรมทำใน รัฐบาลอันนี้ทำไมรัฐบาลจึงไม่ออกพระราชบัญญัติกำหนดโทษโทษ
บ้าง นี้ข้าพเจ้าสงสัย และอีกอันหนึ่งก็คือว่า รัฐบาลซึ่งศาลก็เห็นตนเอง แต่ว่ารัฐบาลเดิน
ไม่ได้ทั้งในรัฐบาลเองไม่ มีบุคคลบางจำพวกซึ่งข้าพเจ้าไม่ชอบการนั้น ไม่ได้ของกฎหมาย
แต่ต้องรู้ที่ รัฐบาลท่านเห็นที่ สันนิษฐานว่าอันนั้น บุคคลเหล่านั้นจะยังไม่ได้อำนาจที่
รัฐบาลออกพระราชกำหนดอันนี้หรือไม่ หรือว่ารัฐบาลคงจะดี หน่อเนมาทอสม

๖๖.๖๗ น.

พ.ท.หลวง อภิบาลย์ นานกรัณญ์ : ไม่รู้เรื่องนักแล้ว เป็นเรื่องจริงอย่างนั้น
แล้วก็คิดแล้วคิดสองกันหมดแล้ว ไม่รู้มันเป็นเรื่องว่าเราออก ๒ - ๓ เดือน เพราะว่า

การกระทำนั้นจะไม่ถูกว่ารู้งี้จะเป็นอย่างไร ของวงเงินเหลือเกิน แล้วเราจะเอาเงินส่วน
 ที่ใหม่ไปสืบสวน การกระทำนั้นไม่ถูกต้อง ถ้าถูกแล้วสมายกว่านี้เป็นของ ฟ้าเมืองจะไม่ถูก
 ก็ขอให้นาง ๆ ก็ขอให้ตนเองเห็นหลังใจ ๆ ก็ขอระกอบแล้ว เวลามีเรากษายามบุญ
 การค้าของโลก และผู้ที่ขึ้นศาลกรรมมา เราจะนิรโทษกรรมนั้นไม่ถูก เพราะไม่ใช่ว่า
 เมืองเป็นเมืองส่วนชาย ถ้าจะมีเรื่องการเมืองอยู่ข้างหลังจาก จากไม่ทราบ แต่เป็น
 เรื่องทนายส่วนชายจาก จากต้องลงโทษอย่างศาลสามชั้น แต่รัฐบาลก็ต้องนิรโทษกรรม
 ราช ๆ ไปพิจารณาวินิจฉัยใหม่ที่เห็นว่าเป็นศาลการเมืองที่มีโทษกรรมที่อื่นโทษอะไรก็ตาม
 ไป ต้องนิรโทษกรรม เหมือนกับคนที่ทนายส่วนชายจะเป็นส่วนชายที่รัฐบาลหรือว่า ตรีที่ว่ามี
 เกษะก็เป็นผู้ทนายส่วนชายส่วนชายละ ศาลต้องตัดสินอย่างนั้น มีศาลที่ผู้พิพากษา
 ของเรา ถ้าจะผู้ขึ้น ๖ ศาลก็ต้องมีตามรูปไม่มีโทษ แต่เรื่องการเมืองนั้นเรา ผู้พิพากษา
 ขึ้นตัดสิน แต่ที่เราไม่มีความคิดทางการเมือง ถ้าจะถือผู้พิพากษาตามคดีทั่วโลกล้วนแล้วจะเป็น
 ประชาธิปไตยไทยไทยนั่นแล้ว เราถือว่าการผิดทางการเมืองนั้น ไม่ ว่าเป็นโทษอย่างอื่น
 อย่างที่เรียนต่อสมานแล้ว เมื่อเป็นเช่นนั้นก็มีโทษกรรมกัน แต่อย่างส่วนชายเป็นกรณีนั้น
 เพราะ เป็นกวดทำตาย ฆาตกร แต่การเมืองนั้น เขาทำไม่ มีทำตายฆาตกร แต่การเมืองที่
 มี จรรยาภิบาลเสีย ก็ผิดกระทรวงมหาดดิน แต่มีเราทำ ใจ ก็กว้างขวางจึงได้พิมพ์เอกสาร
 มาพิจารณว่าเป็นราช ๆ ไปว่า คนไทยมีสิทธิอย่างไร หลงจะบ่อนดินได้เราก็นับมันไป ถ้าเรา
 จะนิรโทษกรรมก็มีโทษกรรมไป ล้วนผู้ที่ผู้พิพากษาแล้วทนายส่วนชายเพื่อจะเอาทรัพย์สิน
 ของเราไป หรือโทษที่ลงโทษยกเอามาพิจารณาวินิจฉัยเรื่องการเมืองของเมืองใหม่ ถ้ามี
 แห่งอยู่เราดีกว่าคนนั้นเสียหรือแรงเกิน ไปถึงกับสักเป็น ๖ คนหน้าไม้ก็ มีเราไปโทษ
 นี้เรื่องก็มีอยู่อย่างนั้น

11. 4. 16

นายสุวิทย์ สันตเศรษฐ (เงินใจใหม่) : เป็นหน้าที่ได้พูดถึงเรื่องกระทรวงมหาด
 นิรโทษกรรมนี้ มีอยู่เพียงสองประการคือ ประการหนึ่ง สมาชิกของใจว่าไม่ได้ ตรีที่ว่ามี

คืนนี้ หลังๆ ชาวไทยเต็มสมบูรณ์ คือหมายความว่ารัฐบาลออกกฎหมายไปแล้วไม่ได้สมบูรณ์
 เลย ตัวอย่างเช่นคนที่ลาไปแล้วก็แล้วงาน หรือคนที่ลาไปแล้วก็หันไป... ก็ได้รับประโยชน์
 คือ... หรือคนที่ถูกจำคุกออกมาแล้วก็ได้รับผลตนเอง แต่ก็ไม่ได้รับผลประโยชน์ที่กลับคืนฐานะ
 เดิมเลยนี่ ในข้อข้อนี้ ของสมาชิกว่า ถ้าไม่รัฐบาลจึงไม่พิจารณาแก้ไข... และข้อ
 คำหนึ่งมีผู้พูดว่า การนิรโทษกรรมมันไม่ใช่ประโยชน์อะไรเลย ไม่ทำให้อะไรได้รับนิรโทษกรรม
 มีความพอใจหรืออะไรสิ่งเป็นเรื่องนอก ๆ ออกไป ข้าพเจ้าเห็นว่าเรื่องพวกนี้เป็นเรื่อง
 ส่วนบุคคล คือหมายความว่าผู้ที่ได้รับนิรโทษกรรมมันมีเป็นจำนวนมาก บางคนก็ บางคนก็
 เป็นธรรมดา ในกรณีที่มีการโต้แย้งกันเช่นนี้ข้าพเจ้าเห็นว่า การที่รัฐบาลได้ร่างพระราช
 คำณตนนิรโทษกรรมในเดือนพฤศจิกายน ๒๔๙๑ นี้ก็เป็นเหตุที่รัฐบาลได้เกิดการตั้งหน้าไว้
 แล้วว่า ภายในเดือนนี้อาจจะมีอะไรเกิดขึ้นก็ได้ แต่ถ้าผ่านไปแล้วยังไม่มีอะไรเกิดขึ้นก็ได้
 รัฐบาลเรื่องจึงเสนอเข้ามาที่สภาผู้แทนราษฎร เมื่อเรื่องมาสู่สภาแล้วข้าพเจ้าเห็นว่าไม่เป็น
 ปัญหาอะไรเลย คือหมายความว่ารัฐบาลเป็นผู้ที่มีความรู้ ความเข้าใจในทางการเมือง
 ทั่วประเทศ และมีเครื่องมือเครื่องไม้ที่สมบูรณ์ ที่นำมาสู่สภาผู้แทนราษฎรอย่างเดียว
 คือ เราจะอนุมัติหรือไม่อนุมัติเท่านั้น ถ้าหากว่าเราอนุมัติไปแล้วผู้ที่ได้รับนิรโทษกรรมก็
 อันได้รับสัญชาติจากสภานี้ว่าเป็นผู้ที่ไม่มีผลความผิดออกไป ถ้าสภาเราไม่อนุมัติแล้วจะ
 ทำไรคนที่พ้นจากความผิดนั้นก็กลับคืนสู่ความผิดอีก เมื่อรัฐบาลเสนอมาเห็นเราแล้วสภาจะเสนอ
 ไปเป็นนิรโทษกรรมก็ถูกต้องแล้ว และคิดว่าสภาผู้แทนราษฎรจะพิจารณากันได้แล้ว-ในชั้นนี้สภาผู้แทนราษฎร
 คือในสภาพิจารณาคำได้แล้ว จึงขอเสนอให้ลงมติ

โธมัสกริมรอน

นายเลียม พงศ์ไสริณ (พระนคร) : ข้าพเจ้าขอเสนอให้เปิดอภิปราย

โธมัสกริมรอน

ประธานสภา ฯ : ข้าพเจ้าขอให้ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นควรเปิดอภิปรายต่อไป

ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๑๕ นาย

ประธานสภา ฯ : ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๑๕ นาย

ประธานสภา ฯ : เป็นอันว่าที่ประชุมตกลงให้ลงมติ มีมติว่าข้าพเจ้าให้รับมติ

๒ ประการ ประการที่ ๑ ของนายชอน อภัยเป็นผู้รับรองถูกต้องมีความว่า ข้าพเจ้าขอตั้งคณะ

สัมพันธภาพกับสหภาพมิตรระหว่างกำหนดปฏิรูปการในประเทศไทย ประการที่ ๒ ของนาย

จำรัส มหาราชเป็นผู้รับรองถูกต้องแล้ว ตั้งคณะแก้ไขกฎหมายตามข้อบังคับ ๔๖ ก. โดยวิธี

ยกมือ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอในที่ประชุมจึงขอเอาผลที่ผ่านกันพิจารณา ผู้ใดเห็น

ควรขอ มติ ในร่างพระราชบัญญัติแก้ไข.....

นายชอน อภัย (พระนคร-สมุทรปราการ) : ข้าพเจ้าเสนอไว้แล้ว คนอื่นจะ
เสนอเพิ่มเติมไม่ได้

ประธานสภา ฯ : ปกติระเบียบ ท่านก็อยู่มาหลายปีแล้ว ใครจะพูดก็ยกมือ
เห็นด้วยทั้งนั้น เมื่อคราวที่แล้วก็ยกมือ หรือยกมือแสดงความไม่เห็นด้วย

ร.ท. ประจวบ มหาสินธุ์ (อุตรธานี) : ขอนี้เดี๋ยวผมขอตั้งขึ้นได้ก็ไปแล้ว

ครั้งนี้มีผู้เสนอให้ลงคะแนนลับเป็นสิทธิของสมาชิกที่จะ เสนอแล้วท่านประธานก็ตกลงให้ลงคะแนน

ลับด้วย แต่มีอีกฝ่ายหนึ่งร้องขึ้นให้ลงคะแนนเปิดเผย ข้าพเจ้าสงสัยว่าสมาชิกจะได้

ประชุมกันนาน ๆ อาจจะลืมไปเลย เมื่อวันก่อนลงคะแนนเปิดเผยเรื่องแก้ไขกฎหมายจึงอาจจะ

เข้าใจไม่ได้ไป ขอให้เปิดข้อบังคับการประชุมดูเถิด ฯ

ประธานสภา ฯ : การลงคะแนนก็เป็นเรื่องเปิดเผยกันมา ข้าพเจ้าอยู่มา ๑ ปี

แล้วท่านจะไม่รู้ว่าจะไร ท่านจะเอาอย่างไรก็ได้ในที่ประชุมจึงขอ เพราะว่าจะต้อง

มีกฎหมายที่ มีหลายอย่าง จะเอาอย่างไรก็ตามส่วนที่ประชุมจึงเห็นด้วยมาก ขอเอา

คน ๑๕ คนมาติดสภาทั้งหมดอย่างไรก็ได้ ทั้งยังมีใจดีเอาเสียงข้างมากตามรัฐธรรมนูญเป็นข้อ
สำคัญ เมื่อท่านมีเสียง ๑๕ คนท่านจะเอาเสียงนั้นมาติดสภาทั้งหมดคือรัฐธรรมนูญนี้ข้าพเจ้า
เสียใจ เพราะฉะนั้นขอให้อีกสัก

11.49 ๒6.

นายสม แสงสระศรี (ขอนแก่น) : ความจริงมีเหตุเรื่องข้างต้นในการลงคะแนน

สมัครใจ ไม่ได้รับเลือกตั้งจะมีปัญหาอย่างมาก ในสมัยก่อนนั้นบางที่สมาชิกอาจจะเข้าใจผิดว่า
ท่านประธานเคยเขียนชื่อผู้สมัครนอกสภาหรืออย่างเรา ข้าพเจ้าก็ไม่แน่ใจ แต่การลงคะแนน
คราวที่แล้วนั้นท่านประธานก็ให้มีการลงคะแนนว่าจะลงมติสนับสนุนหรือเปิดเผย และทางสภาก็ได้
ปฏิบัติไปว่าให้ลงคะแนนเปิดเผย ซึ่งความจริงเราถือ "ทั้งลงข้าง" ไม่รู้ว่าจะมีอย่างไหน
ถ้าหากว่าลงข้างเปิดเผยก็จะกลายเป็นธรรมเนียมไปคือไปว่า ในการที่มีผู้เสนอชื่อของ
มติสนับสนุนแล้วเมื่อมีผู้เสนอให้เปิดเผย—แล้วก็จะลงมติกันซึ่งอาจจะเป็นธรรมเนียมได้ เรื่องนี้
ถ้าหากว่าข้างข้างมีว่า เมื่อมีผู้ขอถึงมติสนับสนุนก็ถือว่าเป็นนอกสภา เป็นการร้องขอของสมาชิก
เป็นการคุ้มครองของความบริสุทธิ์ใจของสมาชิก แต่หากว่าการปฏิบัติเมื่อคราวที่แล้วนั้นท่านประธาน
ให้ลงคะแนนโดยเปิดเผยก็เป็นการแก้ขัดบังคับโดยปริยาย (คือให้ถูกแก้ไขไปแล้วโดยที่ประชุม
นี้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอจะให้ท่านประธานได้พิจารณาเป็นธรรมเนียมที่ดี เป็นทางปฏิบัติ
คือไปช่วยว่า ควรจะมีการลงมติโดยเปิดเผยหรือไม่

ประธานสภา ฯ : ตามรัฐธรรมนูญ ขอให้ท่านอ่านดู รัฐธรรมนูญมาตรา ๔๘ มี
ความว่า "สภาผู้แทนราษฎรมีอำนาจที่จะมีมติสนับสนุนและกีดกันการปรึกษาของสภา ฯ" ซึ่งความเป็น
การตามมติของสภาผู้แทนราษฎรมติ ฯ เพื่อความเป็นการระงับ (ที่กระนั้นสภาผู้แทนฯ ยังกันเพื่อ
ความเป็นการตามมติของสภาผู้แทนราษฎรมติ ฯ ได้ เพราะฉะนั้นข้อข้างต้นนี้ ค. ฯ หรือ
กฎหมายใด ๆ ที่ออกขัดแย้งกับรัฐธรรมนูญแล้วก็เป็นอันโมฆะได้ไม่ได้ ตามกฎหมายความรัฐ-
ธรรมนูญมาตรา ๕๑ มีว่า "บทบัญญัติแห่งกฎหมายใด ๆ ที่มีข้อความแย้งหรือขัดกับรัฐธรรมนูญ
ท่านว่าบทบัญญัตินั้น ๆ เป็นโมฆะ" แล้วนี่ข้อที่ ท่านประธานมาตรา ๕๑ ของรัฐธรรมนูญมีความว่า
"การลงนามวินิจฉัยข้อเสนอนี้" หรือเอาเสียงอื่น ๆ ... วันวันก็เรื่องซึ่ง

มีบทบัญญัติไว้เป็นพิเศษในรัฐธรรมนูญนี้" เพราะฉะนั้นเมื่อมีเขียนไว้ก็ชัดเจนแล้วเจ้าตี
เสียง จดทะเบียนอย่างอื่นไม่ได้ คน ๑๕ คนจะมีคนทั้งสภาภิเษกขาน แล้วที่ห้ามบอกว่าข้าพ-
เจ้าทำอย่างนั้นอย่างนี้ ไม่ใช่เช่นนั้น นายเลียงก็เป็นพระยาน ข้าพเจ้าถูกฆ่ามาแล้ว เมื่อ
เสียงข้างมากจะเอาอย่างใดก็เอา ข้อบังคับมีอย่างนี้ คน ๑๕ คนจะมาลงนามตรา ๕๕
ไม่ได้ ผู้เขียนรัฐธรรมนูญเจตนายกอย่างนี้ และข้าพเจ้าก็ขอเป็นสักขีพยานในการ
เรื่องนี้

๑๑.๕๒ น.

นายเลียง ไชยนาค (อนุรักษนิยม) : เนื่องจากข้อเท็จจริงที่มีผู้กล่าวถึงสภาของ
ข้าพเจ้าว่าทำผิดเมื่อคราวก่อนนี้—แต่ก็ไม่ได้ทำผิดของข้าพเจ้าที่ เขามากล่าวในที่นี้—อาจจะทำ
ให้เข้าใจคลาดเคลื่อน เพราะว่าเรื่องในวันนั้นเป็นเรื่องสำคัญ ท่านยังเข้าใจผิด และเสียง
มากไม่มีหลักฐาน ความจริงข้าพเจ้าได้ปรึกษารัฐมนตรีในสภาในมาเป็น เวลาหลายวันแล้ว และ
ความจริงมีคำท่านจะ เปรียบอ่านข้อบังคับข้อไหนก็อ่านให้เป็นที่เข้าใจ ถ้ามีสมาชิก ๑๕ คนเสนอ
มาแล้วให้ถือว่าเป็นสิทธิเด็ดขาด ขอให้ดูว่าท่านผู้ใดจะ ก่อนที่จะเสนอข้อใดก็ได้ก่อนแล้วว่า
ไม่มี การ เสนอข้อ ๕๕ ง. นั้นเป็นอำนาจตามที่ท่านประธานว่า ต้องอ่านดูว่านี่ข้อไหนที่ว่า
เป็นเอกสิทธิ์ คนทั้งไม่ผู้เรื่องแล้วก็จะเข้าใจผิดไป

นายผล แสนประณี (จอมแก่น) : ขาดที่เจตนารมณ์ของท่านประธาน ของข้าพเจ้า
และของทุกคนเมื่อจะตรงกันว่าจะลงมติกันอย่างไร ข้าพเจ้าสังเกตจากการพิจารณาของ
สภาซึ่งท่านประธานเป็นผู้ควบคุม และท่านประธานได้เคยชี้แจงไว้หลายครั้งแล้วว่า ในเมื่อมี
ผู้ เสนอข้อใด ข้อหนึ่ง ท่านประธานเคยให้คอนริแกวสท์ (Orqueurt) เป็นคาร้องขอ
ซึ่งข้าพเจ้าทำได้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงพูด/พูดในที่นี้ ในฐานะที่มี เจตนารมณ์ในอันที่จะลงมติ
ว่า เราได้ปฏิบัติมาทั้งสองอย่าง เมื่อเราได้ปฏิบัติมาทั้งสองอย่างเช่นนี้ ก็อยากจะได้ ให้เป็น
อย่างใด โดยอย่างหนึ่งวิธีที่ถูกต้องเสียแก่คดีนี้ ถ้านานกว่าท่านประธานเคยถือว่าเป็นเอกสิทธิ์มา

ก่อนไม่เคยมี ที่ใครเคย แล้วยากว่าที่มีผู้เสนอเป็นเปิดแบบ และนับก็ขอจะให้ผ่านประธาน
ถ้าจะให้เป็นอย่างไร ควรจะได้เป็นธรรมเนียมของสภา เพราะว่ายังมีสิ่งที่ไม่ได้ถูกผลักดันไป
กลับมาโดยปริยาย โดยมติของที่ประชุมนี้ แต่มีมติให้ว่าติดกับรัฐธรรมนูญไม่เพียงใดนั้น
ถ้าพเจ้าเห็นว่าไม่ผิด แต่ว่าในหน้าที่ถ้าพเจ้าไม่สยบจะอภิปราย

ประธานสภา ฯ : ถ้าพเจ้าพูดด้วยความจริงใจว่า เห็นด้วยใน ๓ เวลาใครจะ

เสนอให้ลงมติที่ยังมี ๓ จะให้ลงมติโดยเปิดแบบ แต่แล้วก็ไม่กล้าสักที นี่เราจึงลงมา
เรื่องหนึ่งแล้ว เพราะฉะนั้น เรื่องนี้ถ้าพเจ้าขอ ให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นด้วยให้ลงมติ
โดยเปิดแบบแล้วให้ในที่ประชุมนี้ที่ความที่นายจรัส มาวางที่เดิมที่เดิมมา ขอให้ปรกษณที่อื่น

สมาชิกยกมือ ๔๑ นาย

ประธานสภา ฯ : ผู้ใดเห็นควรลงมติลงความที่นายจรัส ข้าราชการเดิมมา ขอให้ปรกษณ
ยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๘ นาย

ประธานสภา ฯ : เป็นอันว่าที่ประชุมลงมติโดยเปิดแบบ

ในวาระต่อไป ข้าราชการอื่น ให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นควรรับหลักการแห่ง
พระราชบัญญัติไว้พิจารณาต่อไป ขอให้ปรกษณยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๖๔ นาย

ประธานสภา ฯ : ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอให้ปรกษณยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๒ นาย

ประธานสภา ฯ : เป็นอันว่าที่ประชุมตกลงรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติ

ฉบับนี้ไว้พิจารณาต่อไป ส่งกรรมการตามเดิมที่กล่าวมา

พ.ศ. ๒๔๖๖ อดิศักดิ์ นายกรัฐมนตรี : ส่งกรรมการตามเดิม

ประธานสภา ฯ : ทางรัฐบาลขอเสนอให้ส่งกรรมการตามเดิม ๒ คน เมื่อไม่ได้

ผู้มีความเห็นเป็นอย่างอื่น ข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุมมีมติ แต่ประวัติภายในที่รับ

พ.ต.ท.วง อภัยวงศ์ นายกรัฐมนตรี : คงไม่มีเรื่องอะไรที่ระบอบ เพราะว่ามี
เรามาในเหตุการณ์ เพราะฉะนั้นขอไม่เพิ่มเติม

ประธานสภา : ทางรัฐบาลขอเสนอให้ประวัติภายในนี้รับ เมื่อไม่มีผู้ใด
มีความเห็นเป็นอย่างอื่น ข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุมมีมติ

ในวาระต่อไป ขอให้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติการแก้ไขรัฐธรรมนูญ
แบบที่ร่างขึ้นเป็นการทำให้เปลี่ยนแปลงในกรณีระหว่างประเทศไทยกับประเทศที่มีสนธิสัญญา
ทางไมตรีกับประเทศไทย ในวาระสงคราม พุทธศักราช ๒๔๘๘

Handwritten signature

ความมาก

ที่ สำนั 3/2488

สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

3 กรกฎาคม 2488

เรื่อง ส่งสำเนาบัตรที่มาเพิ่มเติมในระเบียบวาระประชุม

จาก เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

ถึง สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร

เนื่องจากรัฐบาลได้เสนอข้อเสนอมาร ๒ ฉบับ คือ ข้อเสนองานพระราชบัญญัติกำหนดวิธีปฏิบัติในบุคคลซึ่งเคยแพชชาวอินเป็นการทำให้เสียสัมพันธไมตรีระหว่างประเทศกับประเทศที่มีสนธิสัญญาทางไมตรีกับประเทศไทยในภาวะสงคราม พุทธศักราช 2488 และข้อเสนองานพระราชบัญญัติให้ตั้งกรรมาธิการวิสามัญเพื่อพิจารณาปรับปรุงแก้ไขรัฐธรรมนูญ และขอให้นำเข้าประชุมปรึกษาในวันพฤหัสบดีที่ 5 กรกฎาคม 2488 ถัดจากเรื่องร่างพระราชบัญญัติสิทธิพระราชกำหนดต่าง ๆ ตามลำดับ

ประธานสภาฯ ได้พิจารณาแล้วมีคำสั่งให้ส่งบัตรที่ ๒ นั้นมาในระเบียบวาระเพิ่มเติมในวันพฤหัสบดีที่ 5 กรกฎาคม 2488 ดังได้แนบมาพร้อมหนังสือนี้

ขอแสดงความนับถือ

(นายเจริญ บัญฑโร)

(สำเนา)

บันทึกหลักการและเหตุผลในการเสนอร่างพระราชบัญญัติกำหนดวิธีปฏิบัติในบุคคลซึ่งเคยแพชชาวอินเป็นการทำให้เสียสัมพันธไมตรีระหว่างประเทศไทยกับประเทศที่มีสนธิสัญญาทางไมตรีกับประเทศไทยในภาวะสงคราม พุทธศักราช 2488

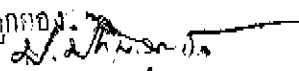
หลักการ

เพื่อกำหนดวิธีปฏิบัติบางประการแก่ผู้ทำการเคยแพชชาวอินทำให้เสียสัมพันธไมตรีระหว่างประเทศไทยกับประเทศที่มีสนธิสัญญาทางไมตรีกับประเทศไทย

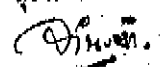
เหตุผล

ด้วยบุคคลเคยแพชชาวอินผู้กระทำให้เกิดความเข้าใจผิดในประเทศไทย และเสียสัมพันธไมตรีกับประเทศที่มีสนธิสัญญาทางไมตรีกับประเทศไทย จึงจำเป็นต้องควบคุมและกักคุมบุคคลเหล่านี้ไว้

สำเนาถูกต้อง

สุรินทร์ พ.๕

(สำเนา)

ร่าง

พระราชบัญญัติกำหนดวิธีปฏิบัติแก่บุคคลซึ่งเผยแพร่ข่าวอันเป็นการทำให้เสีย
สัมพันธไมตรีระหว่างประเทศไทยกับประเทศที่มีสนธิสัญญาทางไมตรีกับประเทศไทยในภาวะสงคราม
พุทธศักราช 2486

.....
.....
.....
.....

โดยที่สภาพแห่งราชอาณาจักรลงมีว่า สมควรมีกฎหมายกำหนดวิธีปฏิบัติแก่บุคคลซึ่ง
เผยแพร่ข่าวอันเป็นการทำให้เสียสัมพันธไมตรีระหว่างประเทศไทยกับประเทศที่มีสนธิ
สัญญาทางไมตรีกับประเทศไทยในภาวะสงคราม

มาตรา 1 พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า "พระราชบัญญัติกำหนดวิธีปฏิบัติแก่บุคคล
ซึ่งเผยแพร่ข่าวอันเป็นการทำให้เสียสัมพันธไมตรีระหว่างประเทศไทยกับประเทศที่มีสนธิ
สัญญาทางไมตรีกับประเทศไทยในภาวะสงคราม พุทธศักราช 2486"

มาตรา 2 พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับโดยทั่วถึงนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษา
เป็นต้นไป

มาตรา 3 เมื่อมีหลักฐานอันควรเชื่อได้ว่า ใดมีผู้กระทำการเผยแพร่ข่าวไม่ว่า
โดยวิธีใด ๆ อันอาจทำให้เสียสัมพันธไมตรีระหว่างประเทศไทยกับประเทศที่มีสนธิสัญญา
ทางไมตรีกับประเทศไทย หรืออาจก่อให้เกิดความเข้าใจผิดในเจตจำนงของรัฐบาลอันมี
ต่อประเทศที่มีสนธิสัญญาทางไมตรีกับประเทศไทย ให้เจ้าพนักงานตำรวจหรือสารวัตรทหาร
รายงานพฤติการณ์และระบุผู้ถูกกล่าวหาไปยังรัฐบาล เพื่อจัดการแก่บุคคลนั้น

มาตรา 4 เมื่อรัฐบาลได้รับรายงานดังกล่าวในมาตรา 3 รัฐบาลจะจัดส่งเรื่อง
ให้คณะกรรมการซึ่งตั้งขึ้นตามความในพระราชบัญญัตินี้พิจารณาและเพื่อป้องกันมิให้เผยแพร่
ข่าว ต่อไม่ก็ให้เจ้าพนักงานตำรวจหรือสารวัตรมีอำนาจจับกุมและควบคุมบุคคลนั้นก่อน

มาตรา 5 ในมีคณะกรรมการคณะหนึ่ง ซึ่งทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้แต่งตั้ง
ขึ้น เพื่อปฏิบัติกิจการตามความในพระราชบัญญัตินี้ ประกอบด้วยประธานกรรมการหนึ่งนาย
และกรรมการอื่นอีกสี่นาย

มาตรา 6 เมื่อคณะกรรมการได้รับเรื่องจากรัฐบาลแล้ว ถ้าพิจารณาให้ความ
ว่าบุคคลใดกระทำการแยแสหรือขู่ข่มขู่ในมาตรา 5 ให้คณะกรรมการมีอำนาจสั่งให้
คุมขังผู้ถูกกล่าวหาไว้มีกำหนดระยะเวลาตามที่เห็นสมควร แต่ไม่ว่าในกรณีใด ๆ ระยะเวลา
นี้ในที่สุดลงเอยเมื่อใดไม่ประกาศหรือกฎหมายแสดงว่าภาวะสงครามได้สิ้นสุดลงแล้ว

ในการวินิจฉัย สิ่ง ของคณะกรรมการตามความในวรรคก่อน ให้คณะกรรมการมีอำนาจ
ออกหมายเรียกพยานหลักฐาน และบังคับให้พยานสามารถหรือปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วย
พิจารณาความ และให้คณะกรรมการให้โอกาสแก่ผู้ถูกกล่าวหาทราบข้อหาและยื่นคำให้การ

ให้คณะกรรมการมีอำนาจสั่งให้ควบคุมผู้ถูกกล่าวหาไว้ในระหว่างการพิจารณาของ
คณะกรรมการได้

มาตรา 7 ผู้ที่อยู่ในระหว่างควบคุมหรือกักขังตามความในพระราชบัญญัตินี้ให้ถือว่า
เป็นผู้ที่อยู่ในระหว่างคุมขังโดยชอบด้วยกฎหมายตามกฎหมายลักษณะอาญา

มาตรา 8 เมื่อมีเหตุอันสมควร คณะกรรมการจะเพิกถอนคำสั่งในกักคุมไว้ได้โดยไม่ต้อง
เสียค่าใช้จ่าย

ผู้ที่ถูกคณะกรรมการสั่งกักคุมไว้จะร้องขอให้คณะกรรมการพิจารณาเรื่องของตนใหม่
โดยทางหลักฐานซึ่งใดมาภายหลังการพิจารณาแล้วก็ได้

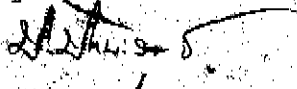
มาตรา 9 ผู้ใดขัดขืนไม่มาให้การต่อคณะกรรมการตามหมายเรียกหรือขัดขืน ไม่สละ
หรือปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการ หรือขัดขืนไม่มาส่งหนังสือหรือทรัพย์สินใด ๆ ให้
คณะกรรมการเรียกให้นำมาแสดงต่อคณะกรรมการ มีความผิดของระวางโทษปรับไม่เกิน
ห้าร้อยบาทหรือจำคุกไม่เกินห้าปีหรือทั้งปรับทั้งจำ

มาตรา 10 ผู้ใดเอาความเท็จว่าเป็นความเชื่อมาให้การในข้อสำคัญต่อคณะกรรมการ
มีความผิดของระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามเดือนขึ้นไปถึงห้าปี และปรับทั้งห้าร้อยบาทขึ้นไป
ทั้งปรับ

มาตรา 11 ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และ
ให้มีอำนาจออกกฎกระทรวงเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้ใช้บังคับได้

สำเนาอันถูกต้อง

ผู้บัญชาการ
๙๙

32.58 น.

พ.ศ. 2531 นายกรัฐมนตรี : รัฐบาลขอประทานเสนอพระราชบัญญัติ

กำหนดวิธีการแบ่งกอบซึ่งแผ่นดินราชธานีเป็นการทำ ให้เสียสัมพันธไมตรีระหว่างประเทศไทย

กับประเทศใกล้เคียงซึ่งมีอาณาเขตติดต่อกับประเทศไทยในทางตะวันตกและตะวันออก พุทธศักราช 2488

เหตุผล เพื่อกำหนดวิธีปฏิบัติบางประการแก่ผู้ทำ การ แยกแผ่นดินราชธานี ให้เสียสัมพันธไมตรี

ระหว่างประเทศไทยกับประเทศใกล้เคียงซึ่งมีอาณาเขตติดต่อกับประเทศไทย และหลักการก็คือว่า

ความมีบุคคลแยกแผ่นดินราชธานีทำให้เกิดความเข้าใจผิดใน ประเทศไทย และ เสียสัมพันธไมตรี

กับประเทศใกล้เคียงซึ่งมีอาณาเขตติดต่อกับประเทศไทย จึงจำเป็นต้องหาหนทางและวิธีการยกเลิกคดี

นี้ไว้.

นอกจากนี้ขอเรียนเพิ่มเติมว่า เวลานี้เป็นที่หนักใจ ของรัฐบาลอย่างมากมาย

คือผู้ที่ในทางที่จำเป็นมีสาเหตุ จากที่เห็น จสกา เหมือนกันที่จะมาขออำนาจต่อสภา ในเรื่องนี้ แต่

สภาคงจำได้ว่า ตั้งแต่ข้าพเจ้าเคยเป็นนายกรัฐมนตรี จนได้รู้ความจากที่ตนมา นิสิตคุณ

รวมทั้ง เพราะฉะนั้นในทางตะวันตกที่เราเคยอยู่เวลานี้ ซึ่งข้าพเจ้าไม่เคยจะเข้าใจว่าทำไมถึง

เพราะเราไปกับคนอื่น เขาก็เห็นได้ว่าในเหตุการณ์ที่เป็นอยู่ใน เวลาที่เป็นอย่างไร

ท่านสมาชิกอันเคารพที่เห็นด้วยแล้ว แต่ที่นี้บางคราวพูดในสิ่งที่ไม่เป็นเรื่อง ข้าพเจ้าก็

ไม่ทราบว่าเป็นอย่างไร ข้าพเจ้าขอรับฟังอย่างใด ที่เห็นซึ่งมันจะเห็นแต่บ้านและ เพื่อครอบครัว

ประชาชนอย่างที่สุดทำให้เข้าใจผิดกันจริง ๆ แล้ว เหมือนอย่างที่ว่าข้าพเจ้าจะกินเขา (รับ) เวลา

ที่ใกล้ที่สุดมาพูด คืออย่างวันที่ ๑๑ เขาถือกันจนไปเขาพูดกันว่าทางไทยจะเล่นงานญี่ปุ่น แล้ว

ทางไทยก็ได้มีข่าวลือโดยมีคนวิ่งมาบอกว่าญี่ปุ่นเกิดทะเลาะกับพวกอเมริกาที่ฮูสตัน และ

บอกว่าจะมีกองเรือดำน้ำ ๑๑ ลำเกิดออกทะเลกันที่นั่น ทางญี่ปุ่นก็วิ่งมาบอกว่ามีเรือดำน้ำ

อะไรกัน ทางนั้นเขาก็เห็นหัว ทางเราก็อดแวง ที่การท่าอย่างนี้เป็นการเสียเรื่อง และ

ใครก็อดร้อน ไม่อดทุกข์เลย เพราะเมื่อมีเรื่องเกิดขึ้นมาแล้วความวุ่นวายก็เกิดจากเข้าใจผิด

ความเดือดร้อนอยู่ที่ใคร อยู่ที่ประชาชน อย่างนั้นที่ประชาชนคนกรุงเทพฯ ๖ แสนคนที่

เดือดร้อน เรื่องเป็นอย่างนี้ และว่าสันดานความจริงแล้วไม่มีเรื่องเลย โดไปตามชาติไม่

เห็นว่าในเรื่องมาจากใคร มาอย่างไร เราก็ไม่ทราบ นี่เป็นเรื่องที่ข้าพเจ้าต้องมา และคนที่ถูก
 การทำอย่างนี้จะมีผลให้ เรื่องต่าง ๆ ที่เราได้พยายามจะปรึกษาหารือกัน ก็ดี ให้ช่วยกัน ให้
 ประชาชนได้รับความเดือดร้อนน้อยที่สุดซึ่งรัฐบาลก็ได้ออกนโยบายมาแล้ว ใครใคร่รู้ว่า
 เพื่อประโยชน์ของประชาชนไม่ให้เกิดความเสียหายแก่ใคร ๆ ก็ขอให้ปรึกษาหารือกัน
 ไม่ใช่น้อย ๆ เพราะฉะนั้นการพูดอย่างนี้ถึงไม่เกิดขึ้นจริง อะไรบ้างแล้วก็เป็นมาก เมื่อพูดแล้ว
 ความเดือดร้อนก็เกิดขึ้น ๆ ไปทำให้เกิดความเข้าใจผิด อย่างนี้ก็เป็นเรื่องที่เราควรจะดำเนิน
 ข้าพเจ้าเองก็ไม่อยากจะทำสิ่งใหม่ ในการที่จะมีความเห็น และความเห็นของคณะมนตรี
 จะพูดกันใหม่จริง ไม่ควรที่จะพูดให้เกินความจริง อย่างนี้เป็นการโง่เขลาที่สุด ท่านลองหัน
 ความเป็นอยู่ เมื่อมีเรื่องเข้าใจผิดกันแล้วความเดือดร้อนอยู่ที่ใคร อันที่จริงเรื่องนี้จะเดือดร้อน
 ที่สุด แล้วคนที่ถูกมันก็นานกว่าคนอื่นแล้ว เมื่อเป็นอย่างนี้รัฐบาลที่มีความจำเป็นอย่างนี้ เพราะ
 ยิงกันไปเรื่องการสงคราม ^{ที่}ข้าพเจ้าของคณะมนตรีว่า ข้าพเจ้าเห็นว่า เพราะฉะนั้นในการที่รัฐบาลจะต้อง
 ขออำนาจบ้างในบางเรื่องบางราวอย่างนี้ข้าพเจ้าคิดว่าสภานิติบัญญัติ ข้าพเจ้าก็เห็นใจ
 สภาเหมือนกันว่าเกรงว่าถ้า อำนาจรัฐจะเข้ามา ๆ ข้าพเจ้าจะเห็นอำนาจแล้วจะเดือดร้อน
 อีกเหมือนอย่างที่ท่านอภิปรายมาแล้วใน เรื่อง/ที่/อำนาจศาลพิเศษอะไรก็ ความจริงไม่มี
 เรื่องอย่างนี้ท่านอภิปรายตลอด คือเราต้องการ จะเอาเรื่องที่เป็นที่พิพาทเรื่องไทยจะเพราะ
 เท่านั้น ส่วนเรื่องการเกณฑ์แรงงานนั้นข้าพเจ้าไม่ต้องการ ก็เห็นใจเหมือนกันเพราะเกณฑ์
 กับมาก ๆ ก็เดือดร้อน แต่ว่าในฐานะที่เราจะลงนามกับเขาที่เราจะหาอะไรที่ไม่ให้เดือด
 ร้อนไม่ได้ ข้าพเจ้าของเดือดร้อน แต่ทางรัฐบาลเองก็พยายามให้ประชาชนเดือดร้อนน้อยที่สุด
 หรือเดือดร้อนในสิ่งที่เป็น เรื่องที่แล้ว ๆ มาเราขอพูด อีกสักทีหนึ่ง อย่างที่ข้าพเจ้า
 พูดภาคในเรื่องนี้ไทยกรรม เราคงต้องทำมันให้ จริง อย่างที่ท่านประสงค์ ข้าพเจ้าก็จะ
 เมื่อนานจะได้เหมือนกัน แต่เรามีการควบคุม ข้าพเจ้าไม่ได้ทำอะไรที่สมารถจะทำ หรืออีกพูด
 หมายอีกสัก ก็หาไม่ ถ้าท่านสมาชิกรัฐสภาว่าถูกข้าพเจ้าก็เห็นด้วยอะไรในเรื่องนี้รัฐบาลเห็นว่า

มีความจำเป็น ถ้าไม่จำเป็นก็ไม่น่าสนใจว่าเราถือว่าเกิดใหม่หรือเกิดกรรม
 ของเราไปเกิดใหม่เป็น นรก หรือเกิดว่าเกิดพร้อมๆ กับคนอื่นคนอื่น ^{นี้} ผู้ที่ทำอะไรในกฎ
 เรื่องแล้วจะเกิดนรก เพื่อพร้อมกันประมาณโดยไป นรก เราไม่ได้อยู่ในฐานะที่บอกจะ
 เพื่อพร้อมกันนรก คือเราไม่บอกว่าจะอยู่ ในฐานะที่บอกเกิดพร้อม เราเป็นประเทศเกิด
 เมื่อเราเกิดพร้อมกันที่โลกเราจะมีอันเดียวคนเดียวไม่ถูกทำลายเป็นเรา เหมือนกับเรือ
 จมไปด้วยในกลางทะเล หรือรถชนกันที่กลางท้องถนน แต่ผู้ใดที่วิ่งฝ่าฝืนกฎจราจร ไม่ที่
 เรือชนบ้าง คนในเรือจะเมาหรือคนวิ่งฝ่าฝืนกฎจราจรบ้าง เรือชนบ้าง คนในเรือก็ตายบ้าง
 จะนำประเทศโลกนี้ เมื่อเสร็จทุกแล้วเราก็จะไปอยู่ในนรกของเรานั่นเอง ไม่ใช่ เรื่อง
 เป็นอย่างไร เพราะฉะนั้นการที่รัฐบาลไทยหรือองค์การสหประชาชาติจึงหวังว่าสมาชิกสหประชา
 ชาติใจในเรื่องนี้ เพราะเดี๋ยวต่อไปโลกนี้จะมีงานให้อยู่มาก ๆ เมื่อโลกนี้ล่มสลาย
 ในประเทศนี้ ถ้าเราคิดไม่คิดนั้น ไม่คิดว่าจะมีโลกนี้กับผู้อื่นอื่น ๆ แต่ที่ข้าพเจ้าจะฟัง
 โลกนี้เพราะเป็นเรื่องจริงใน แต่ก็เป็นเรื่องที่เรากลัวที่จะพูดเพราะเป็นเรื่องจริง
 แล้วประชาชนก็หวังว่า รัฐบาลที่ออกมา ไม่เป็นเพราะอะไร ถ้าจะคิดกัน ถ้าจะคิด
 ยากกับ แล้วที่พูดกันที่พูดกันโดยเสียงหนึ่งซึ่งเป็นเรื่องที่เรากลัวที่จะพูดเพราะ
 อกท หนึ่งนั้นก็ไม่ดีที่เรา ถ้าเราอยากจะทำอย่างนี้โดยอะไรก็ตาม เราเป็นประเทศหรือทาง
 มีสิทธิ์ที่จะพูดกันในระหว่างนี้ เราต้องเอาสิทธิให้เกิดขึ้น ไม่จำเป็นต้องหาความดีหรือ
 ประชาชนเป็นอย่างไร คำพูดของเราควรจะเห็นแต่เพียงว่าเรื่องนี้เราทำอย่างไร
 ของเรา ไม่เป็นเพราะอะไรให้เกิดขึ้น มีแต่คนบ้าง มีสิทธิบ้าง อะไรบ้าง - คนแล้วก็มีคนไม่
 ความหมายอย่างอื่นที่เรากลัว แต่ที่ข้าพเจ้า ^๑ ขอ เพราะว่า เราจะทำหน้าที่
 ของเราโดยที่เรากลัว เราไม่กลัว และฉันไม่เห็น ว่าคนที่พูดซึ่งบอกพูดกันแล้ว และ
 ระวังความดีของเราที่นี้เห็น ๆ ข้าพเจ้าจะไม่กล่าวถึงเรื่องนี้ แต่ขอที่ข้าพเจ้าได้
 เรื่องนี้ขอเรียนกับทุกคน คือไม่กลัวอะไร เราเห็นแล้ว เพราะว่านี่คือการเป็นของ

๒๘.๐๘ ๒๖

นายพัน พรหมพิบูล (บุรีรัมย์) : ตามที่รัฐบาลได้แถลงมานั้น ข้าตเจ้าเองก็เห็น
 ใจว่ามีเหตุอันจำเป็นที่จะต้องทราบถึงกม.หมายซึ่งบังคับหรือระบ.ที่ชาวพุทธขึ้นจะเป็นผลที่
 ร้ายแรงต่อความมั่นคงของประเทศ แต่ทว่าท่านนายกรัฐมนตรียังมีการขอทศวาเรื่องเนา
 อำนาจ ข้าตเจ้า/ตนนี้ ใจว่าสมาชิกล.ในสภานี้มีความหนักใจ เป็นอันมากว่าท่านนายกรัฐมนตร
 ผู้นี้จะไม่เนาอำนาจ แต่ที่ข้าพเจ้าเป็นห่วง ก็คือข้าพเจ้าได้มาพิจารณาบทบัญญัติแห่งพระรา
 ชบัญญัติฉบับนี้เขาโดยละเอียดในมาตรา ๘ มีบทบัญญัติเอาไว้กว้างขวางเหลือเกิน แล้วการ
 พูท การจา การละไรต่าง ๆ นา ๆ ที่ข้าพเจ้าว่าที่มาของอำนาจพุทธไม่ใช่มาจากเพียงบทก
 ฎไม่ขึ้นมาจากตลาด ขึ้นที่มาจากวงในราชการแล้วกันทร.เข้ามาใน ตลาด ที่มันพูดที่พูดที่
 ออกไปแล้วก็หายไป ไม่มีหลักฐาน ไม่มีพระยาน ไม่มีเครื่องประกอบต่างอีก ๆ ดังนั้น
 แล้วสิ่งเหล่านี้เป็นภัยแก่พุทธ สมมติว่านาย ก. ไปนั่งอยู่ที่ร้านกาแฟ นายก. แล้วสิ่ง
 ไรที่พระยานอยู่ นายช. ก็เข้ามา และไปชมพระยานเหลือเกินที่พระยานในเวลาที่ว่างก็สนใจ
 ก่อเหตุการณ์ของสงกรรม เพราะเขาพูดว่าประเทศไทยเป็นประเทศของเขา เป็นบ้านเมือง
 ของเขา และความรู้สึกนั้นก็ถึงความกังวลใจคือประเทศไทยอย่างจริงจัง ไม่ใช่ว่าจะ
 รอดนายช. เข้ามาชมพยานก. ก็เข้าไปร่วมโต๊ะกินนายน ช. ก็กระมิมชกนายน ก. ความที่รู้ได้มา
 ด้วยความหวังดีต่อประชาชน ด้วยความหวังดีต่อประเทศ ออกจากปากนาย ช. ไปเข้า
 นายก. และมีอีก โต๊ะหนึ่งนั่งอยู่ใกล้ ๆ ไปแฉ่โดยอิน.เขาก็เลยพูดขึ้นมาว่าออกไป ๆ สมกับสุภา
 ลิตที่ว่า "ปากคนเขาวกกว่าปากตา" แล้วที่นี้สมมติว่ามีพระ มิ่งมิตรสาร พิศ พหารหรือสำรวจ
 ที่ไปอำนาจตามพระราชนัดตไปนั่งอยู่ที่นั่น นายก. นายช. พูดกัน ทะยานหลักฐานที่จะอ้าง
 ก็ไม่รู้ว่าจะอ้างเวลาใดที่ใคร และในขณะที่กินทานนั้นก็ไม่รู้ว่าจะอ้างของใคร เป็นความร้าย
 แรงแก่ไทย นี้พูดกันอย่างตรงไปตรงมา เมื่อเรื่องเกิดถึงคณะกรรมการแล้วหลักฐานที่จะพิจารณา
 พิจารณาก็จะหาจากสาร พิศ พหารหรือสำรวจ ปากว่านายก. นายช. นี้ที่ร้ายต่อความสงบ
 ของสันติสุข ไม่ควรถือเป็นสมาชิกหรือสิทธิการที่เรามีแก่เราเกี่ยวกับ ก. นายช. นั้นไม่รู้ว่าจะ

พูดอะไร เพราะว่าคำปรารภวันนั้นเต็มไปด้วยความเห็นห่วงประเทศไทยเท่านั้น

ที่สมมติคือว่า นายค. เป็นพลเมืองธรรมดา นายง. ได้ปรารภกันถึงเหตุการณ์
 ของบ้านเมือง และได้เห็นสภาพอะไรต่าง ๆ นี่จึงมีความกังวลเกิดขึ้นในใจแล้วคนที่
 จะพูดไม่ได้ และที่นาย ค. กับนายง. ก็ไม่ถูกกับสารวัตรจ. พรีตและพลตำรวจ ส.
 ทั้ง ๆ ที่ นายค. และนาย ง. ไม่ได้พูดอะไรให้เป็นภัยหรือไม่ได้ทำผิดความผิดระวางคดี
 โดย นายค. นายง. ก็ต้องได้รับโทษ ต้องเป็นลูกกบฏแล้วตามพระราชบัญญัติ
 ๒๕๐/๒๒ จ.ร. และ ก.ง. ไม่ถูกกัน ข้าพเจ้านี่ จ्ञว่าสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร
 แล้วพูดว่า คนเป็นห่วง และเหตุการณ์ค่าที่เป็นอยู่เวลานี้เราไม่ได้อำนาจเอง เหตุการณ์
 ในเรื่องเหล่านี้มีน้อย ๆ เสมอ สมมติว่า จ.ร. ได้รับความช่วยเหลือจาก นาย ค. นายง. ๒๕๐/
 พ๒๒//น๒๒/แล้ว เรื่องก็ไปว่ากันใหม่ คือเรื่องก็หมดเสร็จไป และที่ให้นาย ค. นายง.
 ไม่สามารถทำความผิด จากความจริงของ นาย จ. และฯ. แล้วเรื่องก็เป็นเรื่องสั้น นี้
 เป็นสิ่งที่สมาชิกเป็นห่วงจึงข้าพเจ้าขอสรุปว่าอาจจะมีการ แลกกันได้ง่าย หรือเกิน-การ
 เขียนจดหมายกว้าง ๆ เช่นนี้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงอยากจะขอถามรัฐบาลว่าร่างพระ
 รากษัตริย์ฉบับนี้รัฐบาลจะถอนไปพิจารณาใหม่ และเขียนมาให้เขาจะเสร็จกว่านี้จะได้หรือ
 ไม่ เพราะระยะเวลาประชุมเรามีเวลาอยู่นานแล้ว แล้วเรื่องปัญหาเหมือนจะไม่ทำอะไร
 การที่ออกพระราชบัญญัติฉบับนี้ความจริงก็คุ้มมากอยู่ เขียนถึงทุกกระทรวง หรือเขียน
 ที่กระฉิบกันก็จะ เมาไปมาก.

๑๐.๑๔ น.

สมเด็จพระสังฆราชเจ้า กรมหลวงชินวราลงกรณมกุฏราชกิจ
 เจ้าคณะใหญ่หนัดชั้นโท ทรงดำริว่าเราไม่มีศิษยานุศิษย์ คือพุทธะโรหิต-สมณคุณเจ้าจำไม โสภ
 เสร็จไปแต่กลางเรื่องเป็นเรื่องราวดี ๆ และขอชักชวนบ้าง เป็นเหตุคือเรื่องดีดี
 เกิด เพราะฉะนั้นเราทั้งสองท่านเดิมบ้าง ไม่ใช่ให้เป็นเรื่องกระชั้นชิดว่ากันบ้าง
 นี้เจ้าจำไมก็เอาใจใส่สวดมนต์ เพราะมันเป็นเรื่องของพระศาสนา และพระศาสนาเป็น
 ส่วนของพระศาสนาจะไม่ให้พระศาสนาขาดไว้เสียแต่ไม่ได้เป็น (ทั้งนี้ที่กล่าวถึง) เพราะว่า
 เรื่องไม่ใช่เป็นห่วงเป็นใยเรื่องที่ทำให้เกิดเรื่องอย่างนี้เราทั้งสองท่านก็เดิมบ้าง แต่ที่
 จะให้เจ้าจำไมไปศึกษาที่โรงเรียนพระปริยัติธรรมและ ท่านเห็นว่ามีความเกิดใจใน
 กิจที่โรงเรียนพระปริยัติธรรมนั้นดีก็คิด เพราะฉะนั้นสมควรที่จะให้ไปศึกษาที่
 ทางโรงเรียนพระปริยัติธรรมที่กรุงเทพฯ ในพระอารามหลวง ในชื่อว่า สมณสิกขาภิธาน
 ในพระอารามสมเด็จพระสังฆราชเจ้า กรมหลวงชินวราลงกรณมกุฏราชกิจ
 คือเราไปตั้งขึ้นในชั้นพระปริยัติธรรมที่โรงเรียน เจ้าจำไมก็เห็นว่ามีความ
 ทรงเห็นว่าเราก็อยู่จนกระทั่งท่านที่เป็นผู้แทนท่าน เจ้าจำไมก็เห็นว่าดี เป็นคุณพระ
 อยู่แล้วแต่ที่โรงเรียนพระปริยัติธรรม ๒ หรือพระปริยัติธรรมที่โรงเรียนอื่น ๆ
 มาของพระปริยัติธรรม ๗ ก็ตามขอไว้ตามความที่ () ท่านจำไมเห็นว่า
 จะทำไว้ แต่ที่โรงเรียนพระปริยัติธรรมที่กรุงเทพฯ นี้ขอไว้ตามความที่เป็น
 ของพระปริยัติธรรม และตามความของสมเด็จพระสังฆราชเจ้า กรมหลวงชินวราลงกรณมกุฏราชกิจ
 ท่านขอไว้เพื่อที่โรงเรียนนี้แล้ว สมณสิกขาภิธานพระอารามหลวง ส่วนนี้ขอไว้ตาม
 แห่งที่กล่าวมาแล้วเจ้าจำไม เห็นชอบที่จะทำ เจ้าจำไมเห็นว่าดี เพราะฉะนั้นก็
 เห็นว่าเจ้าจำไมเห็นชอบที่จะทำ เจ้าจำไมเห็นว่าดี เจ้าจำไมเห็นว่าดี เจ้าจำไมเห็นว่าดี
 การที่โรงเรียนพระปริยัติธรรมที่กรุงเทพฯ นี้เห็นชอบที่จะทำ เจ้าจำไมเห็นว่าดี เจ้าจำไมเห็นว่าดี
 เห็นแล้ว เจ้าจำไมเห็นว่าดี เจ้าจำไมเห็นว่าดี เจ้าจำไมเห็นว่าดี เจ้าจำไมเห็นว่าดี

เรื่องประชุมในนามเวลา 14.๐๕ นาฬิกา

ประธานสภาฯ : ข้าพเจ้าขอเปิดประชุมต่อไป ผู้ใดเห็นควรคัดค้านหรือ
มีข้อซักถามโปรดกราบเรียน

นายเปี่ยม รุณนาค (นายกรับรองสภาฯ) : หลักการและเหตุผลของร่างพระราชบัญญัติ
คดีการทวงหนี้ของบุคคลหนึ่งเดือนหรือต่ำกว่านั้นเป็นกฎหมายใหม่ ซึ่งมีผลใช้บังคับ
ประเทศไทยและประเทศที่มีสนธิสัญญาทางไมตรีกับประเทศไทย ในภาวะสงครามนั้น ความที่รัฐบาล
เสนอมาซึ่งมีสาระสำคัญโดยไม่มีขอบเขต และไม่มีกำหนดขึ้น เป็นอันว่า
โดยสภาฯจะต้องเห็นแก่ผลประโยชน์ของบ้านเมือง เพราะร่างพระราชบัญญัตินี้มีสาระสำคัญ
ที่เห็นว่าอะไรเป็นข้อดีหรือข้อเสีย เพราะฉะนั้นเป็นเหตุที่สภาฯเห็นถึงความสำคัญ
ของร่างฯ นี้ในชั้นแรก เพราะการเขียนบทบัญญัติในร่างพระราชบัญญัติที่สภาฯเห็นว่าเป็น
ข้อได้แก่เป็นการลบล้าง คือประการหนึ่งว่าร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้มีความ
สำคัญยิ่งในชั้นแรก ซึ่งบทบัญญัติในร่างพระราชบัญญัตินี้มีเนื้อ
ความหมายจะก่อให้เกิดผลเสียที่จะถึง ประเด็นที่จะขึ้นกับสภาฯในเรื่องนี้ คือว่า
จะให้มีผลหรือไม่ก่อนจะขึ้นกับสภาฯ ข้อนี้พอจะทราบกันดีว่าสภาฯเห็นกันจริงจะขึ้น
ได้ แต่สภาฯและประธานสภาฯเห็นว่าสภาฯเห็นในเรื่องนี้ว่าสภาฯเห็นว่าเป็นอันมาก
ว่า สภาฯจะไม่เห็นชอบร่างนี้ในชั้นแรก เพราะสภาฯเห็นว่า ร่างพระราชบัญญัตินี้
ความหมายที่สภาฯเห็นว่าเป็นอันมากว่าสภาฯเห็นว่าเป็นอันมาก เพราะสภาฯเห็นว่า
เมื่อสภาฯเห็นว่าจะไปขึ้นกับสภาฯ เห็นว่าสภาฯเห็นว่าเป็นอันมาก
สภาฯเห็นว่าเป็นอันมากว่าสภาฯเห็นว่าเป็นอันมาก

ข้อประการหนึ่งตามที่สภาฯ เห็นว่าสำคัญคือ ความที่ร่างพระราชบัญญัติ 14 เปิดโอกาส
ให้ประชาชนในทางกฎหมาย ในทางอื่น ในทางอื่นอย่างเต็มที่ ในชั้นแรกสภาฯเห็น
หมาย และทั้ง ๆ ที่รัฐบาลเตรียมการที่จะเสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้

นี่คือไปแล้วไม่เป็นการปิดปากประชาชนไปฟรีๆ นี่เราควรระวังระวังถึงขั้นนี้อีกหนึ่ง
 เพราะฉะนั้นเหตุผลและหลักการของรัฐบาลที่เสนอมานั้น ความจริงรัฐบาลควรระวังอีก
 อีกหนึ่งเรื่องว่าพระราชบัญญัติที่กฎหมายเป็นฉบับที่ประชาชนมีรัฐบาลก็มีอยู่แล้วก็ตาม มีอยู่ถึง 14
 มาตรา นี่ก็ออกแบบเอามาจากตัวเอง ไม่มีอะไรที่เสียเลย ถ้ารัฐบาลจะทำจริง ๆ ใ
 เป็นจริง ๆ แล้วขอพระราชบัญญัติที่ออกไปเสีย และแก้พระราชบัญญัติที่ออกมาเห็น
 จะเป็นประโยชน์ยิ่งกว่าพระราชบัญญัติที่เป็นขึ้นมา เพราะฉะนั้นเราจะทำอะไร เราควร
 ต้องทำที่จริง ๆ เราควรต้องตกลงกันจริง ๆ ใ ข้าพเจ้านี้ก็จะขออันของรัฐบาล
 โดยตรงเพราะอย่างนี้ท่านนายกรัฐมนตรี ถ้าหากว่าพระราชบัญญัติฉบับนี้ ในสภาผู้แทนราษฎร
 คราวนี้เมื่อเสกไป ข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่าถึงอย่างไร ๆ รัฐบาลก็ต้องชนะ แต่ที่ข้าพเจ้า
 สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรประเภทที่ 10 เขตที่ 10 เพราะฉะนั้นขอความกรุณาต่อ
 ท่านนายกรัฐมนตรี เป็นพิเศษว่าควรเอาไปปรับปรุงให้ละเอียดและถี่ถี่ถี่ ในเรื่องอัน
 นี้แล้วเสนอใหม่ ข้าพเจ้าขอและเพื่อนสมาชิกทุก ๆ คนก็เห็นแก่ประเทศชาติอย่าง
 ที่ท่านนายกรัฐมนตรีในเวลานั้นเห็นกัน

14.30 น.

พ.ศ.ควง อภัยวงศ์ นายกรัฐมนตรี : ข้าพเจ้าก็เห็นใจท่านสมาชิกเหมือนกัน แต่
 ทั่วไปปัญหาเรื่องข้าราชการ เราทำอะไรไม่ได้แล้ว สมมติว่าหนักมาก เพราะมาถึง
 ขณะแล้วเราก็ยังมีด้วยกันทั้งนี้ว่าจะทำอะไรกันไม่ได้ ที่จังหวัดบางไปไหนที่ข้าพเจ้า
 อะไรบ้างอันนี้เป็นเรื่องเจ้าพนักงาน จะมาบอกว่าข้าราชการของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร
 ต้องว่าเป็นข้าราชการของแผ่นดิน ท่านก็รู้ผู้แทนจากที่รัฐสภาแล้วจะแก้ได้อย่างไร
 เพราะข้าราชการเหล่านี้ไม่มี ไม่ก็มี ปะปนอยู่ เมื่อเวลานักไม่ตกก็ของของ ๆ แก้กันไป
 และอีกประการหนึ่ง ในพระราชบัญญัติฉบับนี้เราถึงในนิติกรรมการ และกรรมการนั้นเราก็เลือก
 หมายไว้แล้วที่กรรมการนี้ ๆ แล้วเราก็พิจารณาว่าอันที่จะลงโทษอย่างนี้ก็ไม่ได้ไปไหนทาง
 ที่ถ้าเราจะไปเลิกความนี้ ^{อย่างจริง} ข้าราชการที่ปรามข้าราชการบางพวกที่ไม่ดีไปเล่นงานเอา

สิ่งอะไรที่เราชอบแล้วชอบสุด อย่างนี้ไม่มีหรอก อย่างไรเสียก็ไม่มี เพราะฉะนั้น
เราว่าเป็นจะคงอยู่ในเรื่องความเดือดร้อน เราถึงต้องช่วยกันแก้ และผู้แทนราษฎรก็เป็น
เป็นศาลอยู่แล้ว เมื่อมีอะไรที่ผู้แทนราษฎรที่ใหม่เข้ามาขอ เราจะ ได้พิจารณาส่วนองโทษอะไร
กันไปตามเรื่อง นี้เราคงแก้รูปนี้ ที่จะปรับปรุงแก้ผู้แทนราษฎรที่ตกสมัยนั้นเข้าดูอย่างเดิม
นั้นเป็นของยาก

พิณินที่ ๒ ที่ผ่านดูพบว่า ที่ไปปรับปรุง คิดว่านี่มันแก้ไม่ได้ ก็ไม่รู้ว่าจะ
ปรับปรุงอย่างไร จะให้จริง มันคิดว่าอะไรเป็นข่าวอุกฤษ ข่าวอุกฤษ 1, ๒, 3, 4, 5,
๖. จะจริงอย่างไรก็ไม่บอก ไม่ละเอียด ก็ไม่เห็นก็ไม่บอก แล้วเราก็คิดไม่ถึงเหมือนกัน
เพราะบางทีเขาก็มีอะไรที่นอกมานแปลก ๆ อย่างที่ข้าพเจ้าได้กล่าวอย่างนี้ ที่มานั่ง
ในวันที่ ๒๐ อย่างนั้นเราอาจจะ แต่อย่างที่เราบอกนี่ "สภาความดี" อะไรนั้นไม่เอาหรอก
นี่ว่ากันไปตามเรื่อง

ส่วนที่ว่า สภานิติบัญญัติของประชาชนนั้น จริงสภานิติบัญญัติของประชาชนเป็นนามว่านี้ หรือ
เสมอ สภานิติบัญญัติของประชาชน สภานิติบัญญัติในทางปากเสียงหนึ่งชื่อเป็นศัพท์ก็ ในทางออกความคิดเห็นก็
นี่ในความคิด ความเห็นนี่ถ้าเป็นภาษา แล้วเวลานี้ไม่เดือดร้อน ก็ว่ามันจะ ^{ดู}ปรับปรุง
หรือจะว่าใครอย่างไร จะว่าข้าพเจ้าไม่ใช่ว่าอะไร หรือจะประมาณอย่างนั้นเป็นเอกลักษณ์
ของประชาชนนี่เราบอกกันได้ แต่ในเรื่องระหว่างประเทศนั้นเป็นเรื่องความเดือดร้อนไม่
จะเพราะผู้ถือสิทธินี้ ^{คน} คนที่ไม่รู้เรื่องอะไรเลยเดือดร้อนไปทั่ว นี่สิ ^{ดู}ปรับปรุงและสมาชิก
สภา ต้องช่วยข้าพเจ้าระวังในเรื่องนี้ และในนามสงเคราะห์แก่สิทธิเรา ก็ให้บางอัน
ถ้าผู้ ^{ดู}สิทธิได้ไม่เป็น เราถึงต้องปรามกันเสียบ้าง ถ้าไม่อย่างนั้นแล้วท่านสมาชิกสภาที่
ต้องทราบ ว่า ไม่มีอะไร สิทธิอะไรที่จะเห็นของใครจะไปได้ นี่ ^{ดู}ปรับปรุงสภาจะมีสิทธิ
หรือไม่สิทธิก็ เพราะของใครของเรายกออกอะไร ^{ดู}ปรับปรุงในสภา ^{ดู}ปรับปรุง เราถึงจะมีสิทธิ
นี่เราจับกันอยู่อย่างนี้ เพราะฉะนั้นที่เราทำงานกันทุกวันนี้ ^{ดู}ปรับปรุงสภา ^{ดู}ปรับปรุงสภา

บ้างประการ เพื่อรักษาสิทธิส่วนนี้ ผม มีข่าวเจ้านี่ชื่อว่าถึงสมาชิกรัฐสภา และถึงประชาชน
 ต้องเห็นในกฎหมายเรื่องนี้ เมื่อเป็นอย่างนี้แล้วเพราะอะไร เพราะเราจะรักษาของใครวงศ์
 ของเราไว้ เมื่อรักษาไว้ได้แล้ว และเมื่อหมดเรื่องแล้วท่านจะไปสืบต่ออย่างไรจาก
 ไม่ติดของอย่างนี้รัฐบาลใดก็ตามมาแล้วว่ารัฐบาลอะไร เพื่อให้บรรดาสมาชิกรัฐสภาทั้งกรรมาธิการ
 ได้เสนอผู้ที่จะรักษาสิทธิส่วนนี้แล้วแต่ยังไม่เข้ามา เราจะ ใ้ใครรักษาสิทธินี้ นอกนั้น
 มีว่าให้แก่วุฒิสภาหรือสภาผู้แทนราษฎร นี่เพื่ออะไร เพื่อสิทธิของประชาชน รัฐบาลนี้
 พยายามรักษาสิทธิของประชาชนนี้ เท่ากับรัฐบาลรักษาสิทธิของตัวเองเหมือนกัน เพราะว่า
 ถึงสมาชิกรัฐสภา ทั่วประเทศทั้งนี้ ทั่วประเทศของเราก็มีความเห็นเหมือนกัน เราพยายามอย่าง
 เดียวกัน ที่ว่าอย่างเดียวกันนั่นคืออะไร คือของใครวงศ์เท่ากันเองที่เรารักษาอยู่เวลานี้
 เราจะเขียนกันที่ใครอะไรก็ตามก็ จ เราขอความเห็นไปในแง่ที่ทำงานเพราะอะไร
 เพราะเราต้องการ เท่านี้ รัฐบาลก็เหมือนกับนโยบายอะไร นิสิตนักศึกษาประชาชน เพราะเราศ
 โภคความมุ่งหวัง สมาชิกประเภทสองหรือผู้ก่อการก็ตามห้ามมาด้วยความมุ่งหวังอย่างนั้น
 เราก็ต้องกลัว ให้เป็นไปอย่างนั้น แต่ตามสงครามเช่นนี้เราจะถือเอาสิทธิเต็มที่ไม่ได้ เพราะ
 ว่าถ้ามีแต่ถือเอาสิทธิเต็มที่แล้ว เรื่องบางอย่างที่เราทำความเข้าใจ กันและกันไม่ได้
 และรัฐบาลจะตกลงกันในทาง ไปอย่างหนึ่งแล้วก็ต้องหาความ การ เหตุการณ์ก็ต้องรอบคอบสิทธิของใคร
 ต่อใครไปบ้างละ อย่างที่เราเป็นประชาธิปไตย ในสิ่งที่สุดโดย คนที่เป็นแม่ของ
 ประชาชนโดยทั่วกัน คนที่เป็นประชาธิปไตยอย่างกว้างขวางแล้วคือ ข้าราชการของพิจารณาร
 เอะ เขาถูกรวบสิทธิมากกว่าเรา เพราะเขาเป็นข้าราชการที่เห็นว ในเรื่องของตัวเอง
 ที่เห็นว เราเห็นพ้องด้วย เพราะฉะนั้นการถูกรวบสิทธิก็มีน้อยหน่อย เห็นเห็นวกับความ
 เห็นหรือเราเห็นน้อยหน่อย เพราะฉะนั้นในฐานะที่เป็นรัฐบาลเราต้องระวังอยู่ของ มันอย่าง
 ที่เรียนข้อสภานี้แล้ว คือมันที่หนึ่งไม่รอบคอบสิทธิราษฎรในความไม่จำเป็น แม้ที่สองไม่ทำความ
 เห็นหรือเห็นความผิดในเมื่อไม่มีความจำเป็นจริง ๆ ที่ไม่บางท่าน สิทธิของตัวมันไปซึ่ง

ตัวเองมีสิทธิที่จะพูดได้ แต่สิทธิอันนั้นค่าความเดือดร้อนให้ประชาชนอย่างหนึ่ง มีรัฐบาล
ต้องรับผิดชอบในยามสงคราม

อันที่สองสิทธิที่ อันนี้เวลาจะเป็นอันกลาง ใครจะเราก็คงคิด หรือสภาจะไม่ยอม
ในที่สุด สิทธิที่ข้าพเจ้าคิดว่าสภาจะห้ามเช่นนั้น เพราะระบอบการที่เป็นรัฐบาลต้องรับผิดชอบ
ก็ต้องมีทั้งเครื่องอย่าง ข้าพเจ้าไม่ใคร่ชอบเพราะหรืออะไรก็ตามทุกอะไร แต่พวกร่างอัน
ก็ขอให้ข้าพเจ้ามีอย่างบ้าง ซึ่งแต่ที่ตนและที่เห็นรัฐบาลนี้ขอให้สภาได้พิจารณาถึงปัญหา
ว่าเราได้ทำใจกันอย่างกว้างขวาง ซึ่งที่ข้าพเจ้าเห็นว่ามีปัญหาที่ข้าพเจ้ามี
ประชาชนในตำแหน่งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ข้าพเจ้าขอไม่ทั้งหมดแล้ว ไม่ใช่ ฎจากที่ออกมาเหลือ
คุณ ความหมายหมายว่าข้าพเจ้าขอไม่ทั้งหมด นอกจากขอความวางใจอันนี้เห็นว่าเป็นหัวใจ
และ ส่วนที่ขอมี ข้าพเจ้าขอขอมี ข้าราชการ นักธุรกิจ นักวิชากร ข้าราชการ ข้าราชการ ข้าราชการ
อันที่เราเข้าไปในของของบุคคลนี้ ๆ แล้วก็เครื่องมือที่ข้าพเจ้ามีอะไรบ้าง เหมือน
อย่างพระราชบัญญัติสิทธิคุณ เราทุกคนในสภาเห็นได้ว่ามีเอาไว้สำหรับตนเอง ไม่ใช่สำหรับใคร
หรือว่าข้าพเจ้าเคยใช้ระหว่างช่วงเวลาที่ข้าพเจ้าได้เป็นรัฐบาลนี้ ไม่เคยใช้เลย แต่ถ้าเคย
นอกจากขอมีสภาเห็นว่า เราเป็นแล้วก็ถึงขั้นไว้เถอะ เมื่อเป็นเช่นนี้แล้วเราจะไปแก้เรื่อง
ที่ไม่ดี ที่เป็นเรื่องเพื่อประโยชน์แก่ประชาชนแล้ว แต่เพื่อประโยชน์อะไร ข้าพเจ้าขอไม่
เห็น ข้าพเจ้าจึงออกกฎหมายระเบียบขึ้นมาเพื่ออัน บางคนบอกว่าพูดว่าทำแล้วเสียเงินไป
พูดว่าเสียเงินแล้วทำไม่ได้ เหมือนกับเรื่องบางคนที่บอกว่าไม่กลัว ไปเป็นแบบนั้น รัฐบาลบอกว่าไม่ได้
ไม่กลัวไม่ได้ ไปเป็นแบบคนคนๆ เด็ดๆ หนึ่งอันนี้ในเรื่องจะเดือดร้อน ลงมาข้างล่างและ
พูดกับบอกว่าข้าพเจ้ามีสิทธิ จะไปแบบคนคนๆ เด็ดๆ ใดก็ได้ ถ้าเรากล่าวไปแล้วท่าน
จะห้ามอย่างไร จะว่าอย่างไร แล้วก็จะทำให้คนอื่นเดือดร้อน อันนี้ท่าน มีข้าพเจ้าขอ
นี้จึงได้เรียนพร้อมเถอะ เวลาไม่มีเรื่อง ข้าพเจ้าไปเป็นแบบคนหรืออะไรก็ได้ เมื่อเวลาเกิดเหตุ
นั้นแล้วจะกินหรืออะไรก็ตามนี้ เอะอะ นี่อย่างนี้รัฐบาลต้องมานั่งคิดว่าจะได้เข้าสภา

สมัยปรามคงไปในเรื่องแก้ไขรัฐธรรมนูญ นี่เราเป็นหลักในเรื่องสิทธิของประชาชนอันแล้ว
แก้ไขรัฐธรรมนูญ บางคราวข้าพเจ้าจะต้องขออำนาจต่อสภาที่จะต้องปรึกษานางในสิ่ง
ที่ไม่ควรกระทำ เพราะฉะนั้นจึงขอเรียนว่าเรื่องนี้เป็นอย่างไร

14.30 น.

นายเถียน พงศ์โสภณ (พระนคร) : ความที่รัฐบาลได้เสนอพระราชบัญญัติร่าง
สภานั้น ข้าพเจ้าคนหนึ่งเห็นว่าไม่ควรรีบด่วน หลักการและเหตุผลในการที่เห็นว่าไม่
ควรจะรีบ หลักการมี ๒ อย่างที่ท่านนายกรัฐมนตรีว่า ๑.ว่าถ้ากลัวว่ารัฐบาลจะมีอำนาจ คือ
ซึ่งมอบอำนาจให้เกินไปจนนั้น หากได้ ทรงสละอำนาจ ข้าพเจ้ากลับและเห็นว่า สภานี้ขึ้น
มอบอำนาจไม่ได้ ให้แก่รัฐบาลไปแล้ว แทนที่รัฐบาลจะได้มีอำนาจ ข้าพเจ้ากลับและเห็นว่า
ไม่เป็นการ
รัฐบาลจะเสียอำนาจ อำนาจใด ๆ ซึ่งเราได้เคยมอบให้มาแล้วแต่บัดนี้ เวลานี้
ไม่รู้ว่าอำนาจอะไรบ้าง แต่อำนาจอันนั้น ของกลับเป็นอำนาจที่เท่าที่รัฐบาลนั้นเสีย
แล้ว ในที่รัฐบาลนั้นก็เสียอำนาจ จึงเกิดมีรัฐบาลขึ้นขึ้นมา จะเพราะเรื่องนี้ไม่เพียงแต่
เท่านั้น เหตุผลอย่างอื่นที่มีอีกว่า ที่รัฐบาลจะเสียอำนาจลงไปในที่โดยที่ราษฎรจะรับ
อำนาจกว่าสภาที่ปล่อยไปแล้ว ข้าพเจ้าเห็นว่า เป็นกฎหมายซึ่งเป็นเรื่องอันใหญ่
เจ้าพนักงาน อย่างที่สมาชิกวงท่านว่า ได้เข้าไปประกอบด้วยพระกิจของเจ้าให้พระเป็น
อาจจะเห็นไปได้ว่าคนจนคนยาก คนยาก คนยาก ไม่รู้ประสิทธิผลอะไร เมื่อพบกันแล้วก็
พูดไม่ได้ และถ้าเจ้าหน้าที่ทางราชการหรือทางสารพัด ได้เกิดมีอุปสรรคขึ้นแล้วเป็นอย่างไร
ส่วนคนนั้นอย่างไรก็ตามถึงแม้ว่าจะพูด ก็ได้เปรียบคนจน และถึงอุปสรรคที่ระงุก จะขึ้น
การ ขึ้นอุปสรรค

ส่วนข้อสอง ถึงแม้ว่าจะได้ตั้งกรรมการขึ้นไปแล้วก็ตาม ก็ยังได้เปรียบ
กว่ากัน เพราะเงินเป็นแล้วสารพัดก็มี ซึ่งข้าพเจ้าเชื่อเหลือเกินว่า ในสภาฯ ไม่มีใคร
ปฏิเสธได้ว่า เงินจากคนยากก็อย่างนี้ ก็กลายเป็นอย่างไรก็ได้ นี่เป็นที่ยอมรับกันแล้ว
คนที่ใครจะเข้ามายังคนที่คนจนซึ่งไม่รู้ภาษาของตนเอง ข้าพเจ้าเห็นว่านี่เป็นข้อหนึ่งซึ่งไม่

ควรขอรับหลักการ ส่วนข้อที่สองนั้นขอให้สภาผู้แทนราษฎรว่า คณะกรรมการที่มีชาวอุทล
ต่าง ๆ นั้นมีมาจากไหนกัน มาจากพวกเรา พวกเราจึงเป็นคนไทยทั้งหมดที่อยู่ในที่
พูดกันเล่นหลอม ๆ เพื่อสนุกโดยไม่มีความวิเศษอย่างนั้นหรือ ข้าพเจ้าเห็นเหลือเกินว่า
พวกเรา คนไทยทุกคนไม่มีใครที่จะพยายามพูดเช่นนั้น และที่พูดไปก็ไม่มีใครในคนนั้นก็พูดเพื่อ
เจตนาดีของเขา เพราะ ใครจะมาอย่างนี้ถึงถึง ทั่วประเทศ ไม่ใช่ เจตนาร้าย แต่เจตนา
กล่าวขอโทษกันเขาก็ลากต่อไปดัง ๆ เป็น เจตนาดีของฝ่ายหนึ่งแต่อีกฝ่ายหนึ่งก็ประธา
ณทั่วไป แต่ว่าคนชาวอุทลที่ไหนไม่รู้ รัฐบาลเองบอกความสามารถที่จะสืบมาแต่คน
ชาวแล้วหรือ เครื่องมือมีพร้อม มีตำรวจ มีทหาร ที่จะสอบสวนเอาคนชาวมา ก็ได้ ทำไม
ไม่จับไปตีกันลง มาจับเอาปลายลมเมื่อถูกมาแล้ว ข้าพเจ้าเห็นว่าวิธีที่ดีที่สุดที่เราควรจะ
นำเครื่องมือ ควรจะไปปรุงเครื่องมือของรัฐบาล คือตำรวจและทหารให้พยายามตีไฟ
กันลง เอาคนชาวไป ฆ่าได้ ส่วนปลายลมนั้นเป็นกระเด็นกระสายเท่านั้นเอง แล้วจะพอลย
เคืองกันเพราะ สภาผู้แทนราษฎรที่ไปถูกหมายไปออกไป นี่เป็นข้อที่สอง

ส่วนข้อที่สามนั้น ข้าพเจ้ายังเห็นว่ากฎหมายที่เขียนมานี้เป็นกฎหมายที่ไม่ดีจะเป็น
ธรรมดา กล่าวคือใน มาตรา ๑ มีข้อความดังที่จะอ่านได้ ทราบคือไปก็ " เมื่อมีหลักฐาน
อันควร เชื่อได้ว่า ใครผู้กระทำการ แขนงหรือสาวไม่ว่าโดยวิธีใด ๆ อันอาจทำให้เสีย
สัมพันธไมตรีระหว่างประเทศไทยกับประเทศที่มีสนธิสัญญาทางไมตรีกับประเทศไทย หรือ
ต่ออาจก่อให้เกิดความเสียหายอันใดแก่ผลประโยชน์ของรัฐบาลอันมีต่อประเทศซึ่งมีสนธิสัญญา
ทางไมตรีกับประเทศไทย ให้เจ้าพนักงานตำรวจหรือตำรวจวิเทศหารรายงานเหตุการณ
และระบุดูถูกกล่าวหาไปยังรัฐบาล เพื่อจัดการแก่บุคคลนั้น" และมาตรา ๔ ก็ใช้คำว่า
สอดคล้องกันว่า "เมื่อรัฐบาลได้รับรายงานดังกล่าวใน มาตรา ๑ รัฐบาลจะจัดส่งเจ้าหน้าที่
คณะกรรมการซึ่งตั้งขึ้นตามความในบทบรรณานี้ให้พิจารณาคดี เพื่อป้องกันมิให้แขนง
ชาวคือไปก็ ให้เจ้าพนักงานตำรวจหรือตำรวจวิเทศหารจับกุมและควบคุมบุคคลนั้นก่อน"

คือหมายความว่าเงินคงที่เท่านั้น แล้วคณะกรรมการก็มีส่วนข้างเดียว อีกฝ่ายหนึ่งอยู่
 เอย ๆ ไม่ได้ออกใจส่วน และไม่รู้ไม่ชี้อะไรเลย รัฐบาลเมื่อมีคณะกรรมการ คณะ
 กรรมการก็เรียกคนโน้นมาคนหนึ่งมา แล้วไล่ส่วน ถ้าหากว่าไล่ส่วนไล่ความเงินคงที่ส่วนทุก
 นั้น ๆ ทำความผิดความกฎหมายนี้จริง ^{โดยที่} แต่อีกฝ่ายหนึ่งไม่มีโอกาสที่จะโต้แย้งว่า เงินไม่
 ทำผิดเลย ถูกจับตัวเขาไปก็ยอมเสียแล้ว อย่างนี้ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ผู้จะงานปกติ

ส่วนอีกอย่างหนึ่ง ข้าพเจ้ายังแลเห็นว่า รัฐบาลของเราในขณะนั้นเกิดเกรง
 เสียแล้วหรือ เราเคยไปสัมพันธไมตรี เราเคยไปลี้ภัยขากัน เราเคยไปลี้ภัย เราเคย
 ไปสมาคมต่อมิตรแล้ว เราจะเป็นมิตรกันมิตรต่อกัน ทำไมเขาจะมาลงมือเรา
 ในเมื่อเราไปบุคคลที่มีเกียรติยศฐานะความเป็นหลัก หรือว่า ^{ที่ต่าง ๆ} ^{มา} ^{นั้น} จะถูกลอบกลาย
 เป็นช่างที่ง้ออย่างใดก็ได้กันอย่างนั้นหรือ สำหรับตัวข้าพเจ้าไม่เคยคิดอย่างนั้น เมื่อเรา
 ได้ลี้ภัยอะไรไปแล้ว ถ้าหากว่าไม่มีเหตุอันสุดวิสัยสิ้นแล้ว คนไทยจะต้องรักษาดีเดานั้น
 ด้วยวิถีวิถี ๆ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงแลเห็นว่า รัฐบาลที่ยังมีโอกาส ถ้าหากว่ารัฐบาล
 ได้ทำเกรงกลัว ข้าพเจ้าก็ถือว่า อนุญาตจะจับมันได้ไม่ที่จะออกไปเลย เมื่อออกไปแล้ว
 ข้าพเจ้าก็ขอเตือนเตือนว่า คนจน คนที่รู้เท่าไม่ถึงการณ์จะเดือดร้อนเป็นอย่างยิ่ง ส่วนคน
 ไม่เป็นไรนั้น ถึงจะทุกข์ก็ไม่เป็นไร

อีกประการหนึ่งก็คือว่า ถึงอย่างไร ๆ ก็ความ เรื่องที่จะ ไม่ให้ทุกคนนั้นไม่ได้มัน
 แล้วว่าคนที่จะถูกแรง ก็เป็นเสียจนกระนั้น ถึงจะเป็นเสียจนกระนั้นหรือแรงอะไรก็ตามที่ถูก
 อยู่คนเดียว ที่ไปลงมาพิจารณาว่าถูกกับไม่ถูกมัน แต่ว่าใครจะแตกต่างกัน
 อย่างไร ถ้าหากว่าจับแล้วเห็นผู้ตรงกันข้ามว่า ถ้าหากว่าปล่อยไว้เขาจะถูก และรัฐบาลพยายาม
 ทำความเข้าใจ กับรัฐบาลที่มีสัมพันธไมตรีกันแล้ว รัฐบาลก็อาจจะได้รู้ว่าจะอะไรยอมแปล
 และว่าถ้าหากว่าจะเป็นประโยชน์กับรัฐบาลก็ได้ ไม่ควรจะเสียประโยชน์ จากกันแล้ว
 เห็นอย่างนี้ ถ้าหากว่าปล่อยไว้ที่เงิน-เสียจนสิ้นกันแล้วก็อาจจะไม่ได้คืนหรือไม่รู้เลย

จะรู้อีกก็ผิดน้อยกระเด็นกระสายเท่านั้นเอง เรื่องใหม่ ๆ ไม่รู้เลย เพราะฉะนั้น
เมื่อสรุปแล้ว ถ้าจะออกกฎหมายไปแล้วไม่มีตีเลย มีแต่เสีย เป็นเครื่องยึดของบุคคล
ข้าราชการบางคนที่ต้องการหาเรื่องใส่เข้ากระเบือ ข้าพเจ้าไม่คิดว่าทุกคน และนอกจากนั้น
ทนาย ทนาย ทนาย เกิดร้อน ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่คงงามนัก จึงเห็นว่าสมควรให้
หลักการ

14.49 น.

ท.ค.คง อภิวงค์ นายกรัฐมนตรี : ข้าพเจ้าเข้าใจว่าท่านสมาชิกท่าน
พระราชาธิบดีไม่แน่ชัด และอีกประการหนึ่งก่อนที่จะเรียนว่าท่านสมาชิกท่านพระราชาธิบดี
ไม่แน่นอน ก็อย่างนี้ คือท่านสมาชิกบอกว่า ถ้ารัฐบาลได้อำนาจอันนี้ไปแล้วจะทำให้
รัฐบาลเสื่อม ข้าพเจ้าก็ยอมรับในส่วนหนึ่ง แต่ไม่ยอมรับในส่วนหนึ่ง คืออะไร การ
เสื่อมนั้นก็ถือว่า การที่เราได้อำนาจไปแล้ว แต่ถ้าไปใช้อำนาจไปในทางที่ผิดก็เสื่อม
ถ้าใช้อำนาจในทางที่ถูก มันก็กลับเป็นเกียรติคุณ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเชื่อว่า ในฐานะที่
ข้าพเจ้าเป็นรัฐบาล ข้าพเจ้าจะใช้อำนาจในทางที่ถูก เพราะว่าหน้าที่เราอย่างมากเป็น
รัฐบาลนี้จะทำอะไร ก็เอาเสียเลย เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าคิดว่าอะไรก็ตามไร้มัน
ข้าพเจ้าก็เสียใจ ในที่คนนับถือมาก มันเป็นเรื่องที่มีหลักการเมืองดีของชาติ เมื่อเราจะเห็น
หลักการเมืองที่ดีแล้ว เราไม่ต้องการจะมาใช้อำนาจ และยังเราเป็นนักประชาธิปไตย
ด้วยแล้ว เราก็ต้องเคารพสิทธิเสรีภาพของประชาชนเป็นส่วนหนึ่ง เพราะว่าถ้าเสียตั้งแต่
ข้าพเจ้าไปสมัครรับเลือกตั้งแล้ว ข้าพเจ้าน่ากลัวทีเดียว ไม่ต้องการอะไรกันมาก นี้
ข้าพเจ้าคิดว่า ข้าพเจ้าเป็นนักประชาธิปไตยพอ

ที่ข้อสองที่ว่า ใช้อำนาจรัฐบาล และกรรมการพิจารณาด้วยแล้วก็ไม่
ยอมสั่งกันที่ไม่ถูก ขอให้ท่านอธิบดี นายตรา อ มาตรา ๑ มีว่า "เมื่อมีเหตุอันสมควร
คณะกรรมการ จะ พิจารณาสั่งให้ ทักท้วงที่ใดสั่งไปแล้วเสียก็ได้"

ผู้ที่ถูกคณะกรรมการสั่งกักขังไว้จะร้องขอให้คณะกรรมการพิจารณาเรื่องของทมิ เขม
 —โดยอ้างหลักฐานซึ่งได้มาภายหลังการพิจารณาแล้วก็ได้" นี้ข้าพเจ้าก็คิดว่าทมิ
 แลวี่ เขมทรา ๒ ของพระราชบัญญัติที่เองแสดงว่าคณะกรรมการวินิจฉัยไม่ได้วินิจฉัยใน
 ห้องตนเดียวตนโดยไม่ได้เรียกจำเลยมา ถ้าวินิจฉัยอยู่ในห้องตนเรียกว่าจำเลยจะขอ
 แกล้งไม่ให้การทรา ๒ เพราะฉะนั้นก็ต้องเรียกจำเลยมาถาม เท่าที่ทราบก็หมดแล้ว
 แต่ที่รัฐวิสาหกิจในชั้นนั้น ข้าพเจ้าไม่ได้อยู่คนเดียว คือที่จะกินไม่ หวังว่าทมิจะไปเห็นว
 ณะเขตที่เขาสาขาสีโกรเขา ไม่รู้ เพราะนี้บอกให้เขี้ยว รับรองไม่ได้ แต่ก็ขอว่าทมิ ค
 ภาวิลาสามารถจะเกิดก่อนนั้น ข้าพเจ้าคิดว่าไม่เกิดก่อน แต่จะเกิดพร้อมก็เกิดพร้อมด้
 นึกพูดที่ไม่เป็นเรื่อง นึกพูดที่เป็นเรื่องที่มีความเห็นต่าง ๆ นั้นไม่เกิดพร้อม แต่มีพูดที่
 เรื่องอย่างที่ว่าทมิ จำได้เรียกข้อสภาเมื่อตอนเข้านี้แล้วเกิดก่อน

ส่วนที่ว่าทำไมไม่ตัดสินไฟ จริ่งข้าพเจ้าคงตัดสินไฟ แต่การที่เข้าในพระราช
 บัญญัติแล้วจะเอาอะไรไปทำ สมมติว่าสน.พูด ข้าพเจ้าก็ขอถามแล้วที่องค์ศาล ศาล
 จะทำอย่างไร ศาลก็ของทางสัญญา เมื่อหลักฐานไม่เพียงพอก็ประ โยชนี่ ที่จำเลยออกไป
 หมดเรื่อง แต่ฉันนี่เราจะตัดสินไฟได้ไหม ส่วนปลายไฟนั้นไม่อะไรรอด พูดกันเยอะเสีย
 มากกว่า แต่ฉันไฟ ต้นตอที่ออกมาเราจะจับเอาหลักฐานอะไร เมื่อเมื่อหลักฐาน ศาลก็ต้อง
 บกประ โยชนี่ หนักจำเลย ผลอันนี้ศาลเราทำทุกสิขรรณใหม่ ต้องทุกสิขรรณ แต่ในทาง
 ปกครองผู้สั่ง/เกิดเกิดก่อน เกิดเข้าใจผิดขึ้นแล้ว เราจะมีส่วนมากทมิ หรือหรือ

อีกประการหนึ่งท่านบอกว่า รัฐบาลก็ทำความเข้าใจ จริ่ง ถ้า ที่เราไม่เกิดก่อนอยู่จน
 บ่านี้ไม่มี ข้าพเจ้าทำความเข้าใจ จริ่งหรือ เข้าใจผิดก็เขี้ยว แต่ความบางกราว เหมือนอย่าง
 ษินี่ ฮอ ถ้าวจะรู้ถึงข้าพเจ้า เขารู้แล้วไม่โง่เขลาออกจากข้าพเจ้า เขาก็รู้เข็ญเข็ญกัน
 เกือบกันถึงถึง หนีทางเราก็คือเข้ามาที่วิญญูเข็ญกันถึงถึง ๆ ทางส่วนทางก็เข็ญ
 ทิน เขารู้กันแต่ที่ไม่เข้าเรื่องเสียเลย แล้วกว่าเรื่องจะรู้ถึงข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะหาอย่างไร

เสร็จ เรื่องเป็นอย่างนี้ แล้วเราจะคิดค้นไป คิดอย่างไร เราทำอย่างไร นี่ถ้าเรา
 ไม่อยากจะทำอะไรมากเรื่อง เรื่องเงิน ๒๒ ล้านซึ่งตกเป็นหนี้สิน ทั้งกรมการ ไม่แล้ว
 เราได้หมดทุกกอง แบบนี้ใครความไม่อะไร แล้วท่านที่มาทำข้าพเจ้าว่าไม่เห็นเสร็จสักที
 อนุมัติให้ไปพูด ทว่าเรื่องจะเสร็จมีมานานไหมละ แล้วผู้มาทั้งนี้รับทราบมาใน การ
 อนุมัติไม่มาจนกว่าดีจริงๆ ทั้งนี้ก็ไม่มาดีจริงๆ พอมาตอนหลังบอกว่า เรื่องมีมานานสิ้นไป
 เสียแล้ว แล้วเราจะทำอะไรอีก นี่ท่านของพูดตามทำสมมติฐานที่เป็นกรมการ
 ว่าใครความไม่ กว่าจะเสร็จอีกกี่ปีไม่รู้ เรื่องเปิดเคียวเท่านั้น นี่ท่านจะกล่าวคำขอ
 แยกเรื่องบางเรื่องก็ต่อกรมสหประชาชาติ เรื่องนี้ขอไปขอส่วนรวม ถ้าไม่ รัฐบาล
 ไซเบอร์ของข้าพเจ้าให้ระงับแล้วมีนายกรัชมงคล ที่ถ้าอย่างนั้นแล้วเป็นเหมือนเดิม ๆ แต่
 ที่ข้าพเจ้าขอสิทธิของผู้อื่นเพื่อรักษาไว้ซึ่งความเรียบร้อย ซึ่งความสงบสุขของประชาชน
 แล้วข้าพเจ้าคิดว่าข้าพเจ้าได้แก่ใคร ข้าพเจ้าว่าอย่างนี้

14.48 น.

พระยาพิชัยธรรมวินัย (อุทัยธานี) : เรื่องนี้ใครเล่าทราบกันมานาน มีข้อเรื่อง
 ทั้งสองฝ่าย ข้าพเจ้าขอศึกษาน และอยากจะได้รัฐบาลไทยที่ควรต้องศึกษาเหมือนกัน ถ้าท่านตอน
 ไม่เสียก่อน เขาไปศึกษาของอังกฤษครั้งก่อนก็จะได้ เหตุผลของข้าพเจ้ามีดังนี้ ที่ท่านพูด
 พระนครพูดถึงว่าชาวมุสลิมก็เหมือนกัน นางที่รัฐบาลทำใจว่าอย่าใจไม่ร้ายเท่าไรก็ได้
 ถ้าชาวมุสลิมเป็นชาวจีน และถ้ารัฐบาลไม่รู้ว่ามันเหมือนกับตัวตุ๊กแล้วจะแยก และก็จะเสียเปรียบ
 มาก แต่ทว่า ถ้าเป็นชาวพุทธ มันก็เหมือนกับมันมีฐานะที่เป็นประเทศที่ประเทศชาติไทยและ
 มีเสถียรภาพในการพูด แต่ถ้าเหลือเกินนี้ รัฐบาลเป็นฝ่ายที่คุมอำนาจในการที่จะปราบ-
 ปราบกบฏหรือ เมื่อมีหัวข่าวกบฏคนทรยศแล้วจะปราบปรามอย่างข้าพเจ้าก็ออกจะเห็น
 คุ้ม แต่ไม่ใช่เห็นด้วยโดยกฎหมายขณะนี้ ในเบื้องต้น ข้าพเจ้าพูดว่า ที่ท่านนายก-
 รัฐบาลกล่าวถึงบางคนที่พูดว่าถูกใจ ข้าพเจ้าไม่คิดว่ามันอันตราย ข้าพเจ้าไม่คิดกลัว

ถูกจับ เพราะข้าพเจ้าไม่ได้พูดแต่เพียงว่าอย่างนั้นหรอก ในชั้นประชาชน ในชั้น
 คณะนาย ในชั้นสภาประชาชนไทย ท่านเองท่านก็ได้เลิกกฎหมายไปแล้ว และท่านบอก
 คำว่า ๆ กับประหนึ่งว่า รัฐบาลเก่ามีอำนาจอะไรก็ได้แต่เดี๋ยวนี้เปลี่ยนแล้ว
 เมื่อท่านเห็นว่าไม่ดีกว่าเลิกไปแล้ว แล้วท่านจะมาเห็นว่าเป็นอีกหรือ ท่านคิดอย่างไร ไม่ใช่โดย
 ข้าพเจ้าไม่ว่ารัฐบาลนี้หรอก ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการหมายกรงมนตรีมาเป็นคนต่าง แล้ว
 ท่านไม่คำนึงมาถึงอย่างนั้นแล้ว ท่านคิดอย่างหนึ่ง ที่ยังไม่คิดอีกอย่างหนึ่ง ไม่ใช่ ประชา
 ชนจะดีได้ ท่านบอกว่าคุณไม่สนใจอำนาจ ท่านไม่เอา แต่อย่างคนเมาพูดกัน ถ้าไปถามว่า
 เมาไหน พูดกันจนบอกว่าฉันไม่เมา ท่านบอกว่าเมาในระบอบ และท่านว่าไม่กินแล้วท่าน
 จะเอาทำไม ท่านบอกว่าเก็บเงินให้คนอื่นแล้ว ท่านก็มา เรียกอำนาจคืน เรียก
 ทำไม ข้าพเจ้าเห็นว่าอำนาจเท่าที่ท่านมีอยู่ กฎหมายอาญาเล่มเดิมที่ท่านมีอำนาจสักสิ
 กนั้นก็ได้อะไรก็ได้ ทำไมจะบอกเขาว่ากฎหมายอย่างนี้เท่านี้ ^{เป็น} ^{เสีย} ^{ไป} ^{แล้ว} ^{นี่} ^{คือ} ^{สภา} ^{ประชาชน} ^{ไทย}
 ท่านบอกว่าคุณมาเห็นความดีที่ประชาชนไทย แล้วทำไมท่านมาเอาอำนาจอย่างนี้ ขอให้
 ท่านเลิก ฟังดูแล้วอย่าง ๆ กับท่านท่านนี้ท่านพูดสิกรรม ข้าพเจ้าฟังแล้วเสียใจ ข้าพเจ้า
 ก็เป็นผู้แทนราษฎร ^{สภา} ^{ประชาชน} ^{ไทย} สำหรับประเทศไทยข้าพเจ้ารู้สึกว่าการพูดสิกรรม
 เป็นอย่างไร ก็ในโลกเขาไม่ร้องเอกราชของเมืองไทยขึ้นตอนหลังเพราะความพูดสิกรรม
 ให้ความพูดสิกรรมแก่คนทุกคน แม้แต่คนไทย เพราะไทยเรารู้จักว่าความพูดสิกรรมเป็น
 อย่างไรเพราะเหตุอะไรว่าพูดสิกรรมนั้นแหละ แต่ท่านเห็นว่าศาลให้ความคุ้มครองไม่ได้
 เห็นไหมประเทศไทยนี้เห็นแก่เอาเงิน ข้าพเจ้าเสียใจที่จะกล่าวว่า ท่านเข้าใจผิดมาก ถ้า
 นายกรัฐมนตรีไม่ได้อีกก็พูดสิกรรมของศาลพูดสิกรรมแล้ว ข้าพเจ้าคิดว่าท่านเข้าใจ
 ผิด การปกครองบ้านเมืองจะ ไม่ถูกต้องและไม่มีค่า ข้าพเจ้าคิดว่าศาลพูดสิกรรมของ
 ก็ที่สุด เพราะศาลประเทศเขาไม่ร้องแล้ว และวิธีการของศาลพูดสิกรรมมี ๓ ศาล ศาลต่าง
 ในโลกที่ท่านเอาเงินได้เก็บได้เต็มที แต่ที่นี่จากพวกท่านดูก็ดูเหมือนเขาเข้าใจเสีย ๓ เดือน

10. เห็นโทษไม่มีโอกาสได้เรียนเลย เพราะว่าหนังสือส่งไปอยู่มือของสมณ หรือคนนอก
 ทางราชการ บุคคลธรรมดา ไม่ถูกต้อง บุคคลธรรมดา ไม่ได้รับคำสั่งจากกรม ถ้าเป็นเจ้า
 ท้องตามบ้านนอก แต่ถ้าท่านเป็นราชการท่านไม่ชอบ มันไม่ได้รับคำสั่งจากกรม วัตถุประสงค์ของ
 ราชการต้องให้ท่านรับทราบ การบอกผู้รับทราบเป็นศาลที่ให้ความถูกต้องที่สุด
 เรื่องนี้ท่านจะสั่งศาลบอกผู้รับทราบแล้ว ไม่ให้ศาลบอกผู้รับทราบอีก ท่านเห็นศาล
 บอกผู้รับทราบไม่ได้รับแล้ว ท่านจะให้ประชาชนทั้งหลายมีชื่อท่าน เป็นท่านอย่างไรได้ ท่าน
 มาตั้งศาลเทียบกรรมการ ๖ คน โดยตั้งผู้มีอำนาจ อย่างเช่น ให้เลือกในคณะกรรมการ
 เลิกทำไม่ ท่านเห็นว่าศาลพิเศษหรือ อย่างตัดสินกับกรณีว่าตัดสินไม่ลงมีจำนวนที่โทษ
 ลงโทษโดยไม่มีจำนวนที่โทษ ปีละ ๆ ถ้าไม่ตี ไม่ถูกต้อง ผู้ใดมาจับหรืออย่างไร
 ก็ทำอย่างนั้น ก็หรือ ไม่รู้คดี ท่านเป็นผู้ที่เป็นผู้พิพากษาจะต้องลงบันทึกในคดีได้ จะต้อง
 เป็นหมายจำคุก ความแล้ว ท่านนี้ ๆ ๆ จะต้องบอกความแล้ว ท่านก็ไป จะต้องเขียนบันทึก
 มีผลสืบเนื่องรวม ให้รู้จักมาบอกคุณโทษของการตัดสินอย่างไร ที่ท่านจะเอาอำนาจไป
 ตั้งกรรมการตัดสินความหมาย อย่างนั้นไม่ตี ท่านไม่ได้ยินหรือว่าพวกเนติการของทางตั้ง
 กรรมการเพื่อให้เป็นได้ อย่างถ้าท่าน जानอกว่าจะตัดสินแล้วให้กรรมการพิจารณา
 กรรมการพิจารณาทางผู้พิพากษาที่ไปศาล ทางที่ไม่มีจำนวนที่ตัดสิน อย่างนี้ไม่ถูกต้อง และใน
 เรื่องศาลบอกผู้รับทราบ เจ้าขอจึงขอท่านมาหากรรมการว่า อย่าให้ศาลบอกผู้รับทราบไม่ตี
 ถึงแม้ในยามสงครามคดีที่สุด ไม่มีผลโทษคดีว่า ศาลพิเศษที่ไม่ตีว่าศาลบอกผู้รับทราบ ศาล
 บอกผู้รับทราบให้โอกาสแก่ประชาชนที่จะได้เขียนว่า ขาดโทษหรือไม่ตี ศาลบอกผู้รับทราบใครจะ
 อย่างที่สุดว่าจำเลยผิดหรือไม่ผิด เขามีผลคดีว่า ถ้าปล่อยคนผิดสัก 1๐ คนดีกว่าองโทษ
 คนผู้รับหนึ่งคน อย่างนี้ไม่ตีโอกาสจำเลยก็ไม่ถูกต้อง ถ้าว่าผู้รับคดีตั้งกรรมการไปเอา
 ไปตีเพียวไม่ตีโอกาสจำเลย เพราะฉะนั้นถ้าท่านจะให้โอกาสบอกผู้รับทราบคดีว่า
 ที่ท่านจะตั้งกรรมการขึ้นรับขึ้นเป็นศาลเทียบอีก เราจะหาตามพระราชนิพนธ์นี้ไม่ถูกต้อง

ท่านจะเสียนับอย่างไรไม่ได้รับพระราชทานโทษ เป็นแบบฉบับท่านจกต่าง ๆ กับพวกเจ้า
การ คือท่านก็ทำสิ่งนี้เมื่อเร็ว ๆ นี้คิดว่าไม่คิดอะไรต่าง ๆ ท่านจะเสียนับทำไม จะทำ
ให้เสียความเป็นประชาธิปไตยของท่าน

นอกจากนี้ที่ท่านบอกว่า มาตรา ๑ เมื่อสั่งไปแล้ว ท่านหลังจะให้โทษแก่เขา
เมื่อเห็นสมควรก็ปล่อยได้ นั้นเป็นข้อเท็จจริง ซึ่งเอาไว้นาน ๆ แล้วก็เอามาใส่
กระเบื้องอย่างนี้มาคิดว่า ถ้าไม่ใส่กระเบื้องแล้วมันไม่เสียหายหรือซบมี ที่เสียนับได้
นี้ไม่ได้ช่วยประชาชนคนไทยแล้ว ผู้กระเบื้องขึ้นอีก นี่ข้าพเจ้าก็ไม่รู้หรอกว่า ใครเป็น
กรรม แต่โดยมาตรการราชการที่สั่งขึ้นโดยผู้มีอำนาจก็เป็นไปตามผู้มีอำนาจและมีกระบวน
กัน อย่างนี้ในเรื่องกันพวกนี้ในเรื่องศาลที่เห็นแล้ว ท่านก็จะโทษไป และโทษตาม
ผิดท่านแล้วว่าเป็นอย่างไร เรื่องการกระทำนั้นแล้ว ๆ มา

อีกอย่างหนึ่ง ข้าพเจ้าขอขอร้องว่า ท่านจะออกกฎหมายนี้ไปทำไม
ถ้าจะออกกฎหมายนี้ไปแล้ว ข้าพเจ้าคิดว่า ถ้ามีใครแพ้ข่าวออกเรามีกฎหมายอยู่ ๑ เล่ม
ที่จะตัดสินลงโทษก็มี ๑. กฎหมายลักษณะอาญา เวลาที่มีอยู่แล้ว ทำไมท่านจะออก
กฎหมายนี้ และ ๒. พระราชบัญญัติลักษณะอาญา นี้ก็ดูกรมองได้ ทำไมจะต้องออกกฎ
หมายฉบับนี้ เมื่อมีความผิดแล้วจะต้องพิจารณา เรามีกฎหมายอยู่แล้ว ๑ เล่ม หรือ
เอาเล่มเดียว สองเล่ม สามเล่มไม่จำเป็น นี่ข้าพเจ้าเห็นว่ากฎหมายลักษณะอาญา
พอแล้ว ถ้าท่านทำจริง เมื่อมีใครแพ้ข่าวออกก็มี นอกมาตรา ที่ก็ได้ คือมาตรา ๑๑๑
ในกฎหมายลักษณะอาญา ถ้าท่านไปดูไม่ผิด ถ้าท่านทำจริง ค่าเสียคือ ๑ - ๑ รวมเท่านั้น
และบทบทนี้ทั้ง และถ้าท่านกรวย ร่ำไว้แล้ว ๆ จะเจียนนี้ แต่ไม่ท่านแล้วท่านต้อง
ออกกฎหมายนี้ช่วยนางฉิมี่ เอาไปทำไม จะทำให้เสียหลักประชาธิปไตย

อีกอย่างหนึ่ง กฎหมายไทยถือว่าประชาชนทุกคนของกฎหมาย แล้วกฎหมาย
ของเราขึ้นเมื่อเริ่มมี มาตามจนไม่รู้ว่าจะทำไร ๆ แล้ว เพราะฉะนั้นขอให้ท่านทำ

ในเรื่องนี้ หมายความว่า ขอลิขิตในข้อเหล่านี้ ข้าราชการพิเศษเลย มีเรื่องเกิดขึ้นอีกอีก
 ก็คือ ข้าราชการพิเศษ เพราะฉะนั้นกฎหมายลักษณะอาชญา มาตรา ๓๐๒, ๓๐๓, ๓๐๔, ๓๐๕,
 ๓๐๖, ๓๐๗, ๓๐๘ ไม่มีประโยชน์อะไร เดิมแล้วจึงต้อง มาตรา ๓๐๖ ที่หลุดออกกฎหมายพิเศษ
 เกิดเรื่องอะไรก็ต้องมาออกกฎหมายพิเศษ ทำไมกฎหมายลักษณะอาชญาไม่มี ไม่ได้นับ
 ข้าราชการไม่เห็นมีเหตุอะไร ขอลิขิตให้ ข้าราชการน้อยเออะ นี่ ข้าราชการน้อยเออะจะคิดข้ามท่าน
 นายกรัฐมนตรี แต่เป็นส่วนตัว ท่านบอกว่า เป็นไม่ใช่ว่าเรื่องอย่างนี้ เรื่องวิธีพิจารณาคดี แต่
 เกี่ยวข้องเรื่องตัวบุคคล แล้ว ๑๑ เดือนมาที่ ท่านได้ปรับปรุงตัวบุคคลไปแล้ว ท่าน
 ได้บอกกล่าวกันไม่ได้ แต่ไม่ทำอะไร บุคคลที่จะรักษาโมระแล้วไม่ได้ กฎหมายอาชญาที่มี
 เจ้าหน้าที่ก็มีเป็นเครื่องยึด ทำไม่ถึงไม่ได้ ก็อย่างนั้นแหละ ข้าราชการเห็นว่าท่านไม่ทำ
 เออะ ท่านจะมาถือเหมือนอย่างกับพูดเรื่องงบประมาณ ๘๓ ถ้ามานว่า ทำไปก็เสียมา
 ยาก อย่างนี้ไม่ถูก เราเข้ามาในฐานะที่จะช่วยราษฎรแล้วไม่ลองกลัวเสียมารยาท ต้อง
 ทำการสักเท่าที่ ค่อมบ้านเมือง ที่ ค่อมทำตามกฎหมาย กฎหมายมีอย่างไรก็ต้องทำอย่างนั้น
 ถ้ามัวกลัวเสียมารยาทแล้วราษฎรเดือดร้อน บรรดา ราษฎรเดือดร้อนเหลือเกิน ที่ท่านมา
 ขอสถาบันอย่างนี้ ข้าราชการมากจะพูด หันหน้าก็คิดว่า ข้าราชการเป็น ในกฎหมาย
 ลักษณะอาชญา มาตรา ๓๐๖ ก็พอแล้ว เพราะฉะนั้น ข้าราชการก็ควรองูให้ ข้าราชการเลย
 นะ ข้าราชการคิดว่า เราจะไม่เสียหลักประชาธิปไตยของเราด้วย และกฎหมายก็จะไม่
 หันมือพะทะด้วย ท่านลองไปถามผู้รู้กฎหมายสิว่า กฎหมายลักษณะอาชญา มาตรา ๓๐๖
 นั้น จำไหม ถ้าไม่จำแล้ว ข้าราชการก็ยอมผิด แต่ ข้าราชการก็อยู่ในฐานะที่เป็นเนติบริบาล
 ไหมว่า ก็ต้องจำนะ ๆ ทำไมจะต้องขอสถาบันพิเศษอีก ขอลิขิตท่านนายกรัฐมนตรีไว้ทำไว้
 ในเรื่องนี้เออะ ขอลิขิตให้เสียหลักประชาธิปไตยที่ท่านตั้งแล้วอยู่เสียเออะ เพราะฉะนั้น
 สภาจะไม่ไปปรึกษา ^{ท่าน} สักคนไปปรึกษาหารือ ข้าราชการที่เห็นผิดกฎหมายก็ไม่มา
 เสียด้วย จึงอยากจะไม่ไปปรึกษาหารือ และขอไปเสียอีกคิดว่า ขอลิขิตให้ท่าน

พระมหากษัตริย์ ข้าพเจ้าก็มีหลักงานจริง เพราะฉะนั้นขอให้น้ำใจอยู่ให้
15.03 น.

๓.๓.๑๖๓ อภัยวงศ์ นายกรัฐมนตรี : ข้าพเจ้าก็ขอเรียนว่ากฎหมายใน
พระราชบัญญัติว่าด้วยวิเทศนิกายกษัตริย์และราชสำนักว่าของใหม่กับได้ ข้าพเจ้าก็ไม่รู้ แต่
ท่านก็ไปขอความเห็นด้วยว่าผู้ใดที่จะถูกกระมัง แต่การที่เราออกกฎหมายนี้ก็ถือการที่
เราจะเอาคนไปลงโทษ ในกฎหมายอาญานั้นในสมัยที่คิดไว้ ผู้ที่ไปรับผิด ข้าพเจ้าไม่
อยากจะไม่เสียอย่างนั้น คือท่านเหล่านี้ได้ทำผิดในเรื่องนี้ที่เห็น ๕ แล้วท่านจะ
เอาไปเป็นหลักฐานที่ตรงนั้นหรือ นี่ข้าพเจ้าเป็นรัฐบาลก็จะต้องได้ทราบเรื่อง
การที่จะไปเอาหลักฐานที่ที่จะเอาไปสืบค้นไป และขอความเห็นผู้ใดโดยที่ผู้ใดที่เลือก
อันนี้เพราะว่าถ้าไม่เราจะเอาคนไปลงโทษ ^{เป็นต้น} ผู้ใดที่วางตัว ^{เรื่อง} ว่าจะ
ไม่รับผิดแล้วเราไปลงโทษก็ดูไม่เหมาะสม

และยังมีเรื่องที่ว่าข้าพเจ้าทำงานในศาลยุติธรรม เมื่อว่า ข้าพเจ้าไม่ได้ทำงาน
ในศาลยุติธรรม แต่ได้ทำงานในศาลยุติธรรม อันนี้เพราะว่าเราน่าที่จะไป แต่
คดีแล้วมันไปศาลยุติธรรม ถ้าเรื่องเป็นเพราะว่าผู้ทรง และเขาตามมาตรา
มาตรา ๖๖ ๖๗ ๖๘ ๖๙ ๗๐ ๗๑ ๗๒ ๗๓ ๗๔ ๗๕ ๗๖ ๗๗ ๗๘ ๗๙ ๘๐ ๘๑ ๘๒ ๘๓ ๘๔ ๘๕ ๘๖ ๘๗ ๘๘ ๘๙ ๙๐ ๙๑ ๙๒ ๙๓ ๙๔ ๙๕ ๙๖ ๙๗ ๙๘ ๙๙ ๑๐๐
เพราะฉะนั้นถ้าท่านว่าอย่างนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าการนี้ก็เป็นอันใช้ได้

ส่วนที่ท่านจะกล่าวการ ก็กำลังนั้นเหมือนกันนี่ ก็เป็นเรื่องที่ท่านก็จะพูดกัน แต่
ข้าพเจ้ายังเห็นว่า คนไทย ข้าราชการไทยนี้ ถึงจะมีเงินบ้างก็ยังมีอยู่แต่ที่เราจะ
เลือกเอาในกรมการ ๑ คนได้ ถ้าท่านไม่ไปก็ ๑ ข้าพเจ้าก็จะตั้งท่านเป็นและเป็นการ
แล้วท่านจะเอาเข้ากระเป๋านี่หรือไม่ ก็เกิดจากไปอย่างนั้น สะดวก ก็รับทราบแล้วไป

แล้วท่านจะบอกเรา เราเรากระพ้ออีกหรือไม่ว่า พวกเราที่อยาก จะลงอย่างนี้เหมือนกัน
 แล้วอีกท่านเจ้าคุณหมื่นไวยว่า ท่านบ้างจะตั้งเขตขาด เป็นเขตขาด อย่างนั้น ^{ในกฎ}
 การที่จะตาม ^{ในกฎ} ท่านเจ้าคุณหมื่นไวยว่า ในประเทศไทย ^{ในกฎ} ให้ความหมายถึงเขตที่นั้นและเขตจัดการ
 ท่านบ้างก็ตรงเขาเป็นเขตจัดการ ว่าในเวลานั้นอาจมีเขตขาดอยู่เหมือนกัน บุคคลซึ่งท่านว่า
 ของเขตขาด กับเขาตรง ขอบ เขาจะกระทำโดยอำนาจที่ไว้ไว้ หรือ ข้างข้างที่ ^{ในกฎ}
 ใดก็ตาม และท่านเจ้าคุณหมื่นไวยว่า ท่านนั้นทำผิดโดยเจตนาหรือไม่ว่า หรือทำไม่ถึงจัดการดี
 หรือดีเจตนาดี ก็กล่าวเจตนาดีเขาจะดีใจ ไม่ทำอะไรเลย ท่านบ้างก็เขาเต็มใจเต็มสติ
 พึ่งใจใจไม่ต้องการสิ่งใด ทำหน้าที่ที่ไว้ไว้ข้าง ข้างเรื่องเขตขาด-เขตขาด นี้เป็นอันเป็นที่
 นี้เป็นวิธีในการปกครอง ท่านเจ้าคุณก็เคยปกครองมานานแล้วเหมือนกัน ^{ในกฎ} วิธีนี้ไว้ไว้
 มาตลอดเวลา หากไม่เราจะไปเขตขาดเขาข้างนั้น และจะตั้งวาง เขตนั้นสักกับ ตาม
 ข้างเจ้าคุณสมคิดหรือ หรือข้างเจ้าจะ ไม่ไปกระทำไปโดยดีหรือ เพราะว่ากล่าวข้างเจ้า
 ก็รู้กันบ้าง และข้างเจ้าไม่เคยเรียนรู้ ทาสหรือ ข้างเจ้าเรียนแต่ชื่อเป็นชื่อ ตามแบบแผน
 ว่าอย่างนั้น คืออย่างตรง ถ้าไม่ทำอย่างนี้มาก มีระพั้ง คอบ ๆ เขาบ้างนั้นจะไม่ก็จะไป
 ถึงนี้ ถ้าวางแล้วไม่คิดก็ยกออก แต่ที่ห้ามบอกว่า ไม่ได้ ถ้าไม่คิดของเขาไปเสีย
 เขาเองเอง นี้เป็นแบบเขตจัดการ ข้างเจ้าก็ไม่เข้าใจว่า ทำไมจึงเป็นอย่างนั้น แล้ว
 ท่านจึงบอกเรา ข้างเจ้าเสียใจแล้ว ทำไมไม่กระทำเขาอีก ข้าง ว่าเวลานี้ จะมาคิดที่
 ท่านเห็นว่า ราษฎร เพื่อความ ถ้าถึงระพั้งอยู่ในเวลานั้น เมื่อท่านบอกว่าไม่เอา มันไม่
 เอาข้างเจ้าก็ไม่เอาไปด้วย จนหมดวิธี จนไม่มีอะไร ที่ไว้ไว้แล้วมาถูก ๆ ว่าไปคิดเสีย
 แล้ว ไม่เอาอันมากไปเสียแล้ว ก็มาบอกว่า ข้างเขาอะไร ๆ อยู่นั้นจะไม่ให้ข้างเจ้า
 เป็นหรือ แล้วจะหาว่าข้างเจ้าทำ ^{ในกฎ} นี้ก็เพราะว่าในไทย บอกว่าไม่เอาแล้วกลับมาเอา
 ถ้าไม่เอาเสียบ้างก็เกิดระพั้งข้างที่ท่านพูดว่า นี้ไม่ดี นี่ไม่ดี เสีย ถึงกรมการต่าง
 เสียกันนี้ หรือ หน้าที่งานไม่แล้ว และเกิดเรื่องอย่างนี้มา ข้างเจ้าก็บอกเรา ข้างข้างละ

บางเรื่องที่ทำนายเหตุการณ์จะเกิดขึ้น เล็ก/ผู้มี เล็ก/ผู้มี ข้าพเจ้าก็มองนี่มองนี้ และ
มองเห็น แนวทางประเทศ จึงบอกว่าเป็นเรื่องเล็กเลย แต่เราไม่ทำก็แล้วกัน แต่ก็เชื่อ และ
ข้าพเจ้าก็ไม่ทำ แต่ก็เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นมาใหม่ เราจะไม่คิดอย่างไร 17/17/77 เพราะ

17/17/77 ถูกถอนแล้วก็มี ข้าพเจ้าก็รดน้ำใน เพื่อ ให้มันงอก และ เป็นพืชร่วมหมดแล้ว
ข้าพเจ้าก็บอกว่า ต้องการบ้างเสียแล้ว เพราะ ไม่มีอะไรเลย จะทำอะไร นี่ข้าพเจ้า
คิดแน่นอน เพราะประจวบนั้น เราจะไปลงโทษเขาสัก ๆ เป็นไปก็ควร บ้างก็คิดว่า
ทางดีก็ไม่ควร เรื่องเป็นอย่างนี้ สภาภิบาลในเรื่องกาลนั้น ข้าพเจ้าคิดว่ายุติธรรม
ข้าพเจ้าไม่เคยไม่เคารพศาลเลย เพราะว่าท่านผู้พิพากษาทุกท่านรู้เรื่องก็อยู่แล้วก็เห็น
ในเรื่องเวลานี้ แต่บางเรื่องในเวลาที่ถูกกระทำนั้นก็จะต้องมีอะไรบ้าง ของคดีนี้ 17/17/77
เพื่ออะไรบางอย่าง แต่ถ้าเราจะเขาไปศาลก็ต้องคิดวาง ถ้าศาลบางนั้นก็ไม่ต้องคิดวาง
หมายแดงที่ 17/17/77 สักตัวก็ไม่มี นี่ข้าพเจ้าคิดว่า ข้าพเจ้า ในที่นี้ระบอบไทยถูกกล่าว
15.10 น.

ร.ต.อ. ปิณฑุทธิ์ (นครราชสีมา) : ที่รัฐบาลได้เสนอพระราชบัญญัติ

โดยขึ้นขึ้นมา ข้าพเจ้ายังมีความเห็นว่า สภาภิบาลจะรับผิดชอบ แต่ทำให้นายกรัฐมนตรี
หรือ คณะกรรมาธิการของคณะมนตรีเศรษฐกิจที่ปรากฏในเวลานี้เป็นส่วนมาก ซึ่งทำให้
ข้าพเจ้าไม่สามารถที่จะคิดเห็นให้เป็นที่พอใจ ท่านรับอยู่ว่า ข้าราชการของท่านเวลานี้
ยังไม่มีคุณสมบัติเหมือนเดิมสักเท่าไร คือกล่าว ๆ กับว่าอีก ๑ ปีขึ้นไปแล้ว อย่างที่ท่านรับ
มานี้ แต่ท่านกลับบอกว่า เราต้องแก้กันไป แต่เรื่องนี้เป็นเรื่องใหญ่ เป็นเรื่องสิทธิของ
ประชาชนที่จะถูกกล่าวหา ถูกไล่ ความได้ อย่างที่เคยเป็นมาแล้ว ซึ่งเคยมอบอำนาจให้
รัฐบาลไป เมื่อคณะกรรมาธิการนี้ทางรัฐบาลก็ยังไม่แล้วรับว่า ข้าราชการของท่าน แต่
กลับจะมาขออำนาจไปจากสภาภิบาล จะมีเป็นการ ทำความเสียหายหรือถูกไล่ ไล่ ความ
กินสินบาทดินมากขึ้นไปหรือ เราดูกันอยู่ทั่วไปแล้วว่า ถ้าจะถูกกันอย่างไม่เกรงใจว่า

เวลาที่ตัวรัฐบาลออกกฎหมายอะไรไปก็เดี๋ยวก็ให้ตีหัวเจ้าหน้าที ที่จะออกมาให้จับ
 กุญแจ เวทีสาม มันจะมีการเดินลีนมาจกสินบนอะไรกันละ ถ้าพูดโดยจริงใจแล้ว ก็หวังว่า
 ท่านสมาชิกทั้งหลายจะตระหนักในข้อนี้เหมือนกันมาก เป็นเรื่องที่ว่าเจ้าหน้าทีใจ เมื่อ
 ผนวกโดยนิติกรรมราชบัณฑิตนั้นแล้วจะเกิดผลแรงขึ้นเหมือนกันอย่างเมื่อครั้งที่เราได
 เฝื่อนรัฐบาลมาใหม่ ท่านบอกว่าคุณอาจท่านไม่เอาได้ ท่านคงลงมาถึง ๑ เปอร์เซ็นต์
 แล้ว แล้วท่านก็ค่อยขยับขึ้นไปอีก ท่านก็บอกว่ายังไม่ถึง ๕๐ เปอร์เซ็นต์ เพราะว่าต่อไป
 อาจมีอาจจะถึง ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ หรือมากกว่าก็ได้ ถ้าท่านบอกว่าคุณเป็น ท่านว่า
 กฎหมายที่เราเป็นอยู่แล้ว ท่านรู้สึกว่าอย่างไร ถ้ามีสิ่งอย่างงั้น จะแก้ไขแก้ไข
 ไม่ค่อยหรือ คือไม่ออกกฎหมายอะไรขึ้นนี่ เราแก้กฎหมายลักษณะอาชญากรรมขึ้นมา เมื่อ
 ๒๐๐๐ ปีแล้วร่างออกมาแล้วมัน ล่างก็จะมีไม่ดีกว่าหรือ เป็นเหตุเป็นผลอะไรกันเองที่ไม่
 ปล่อยระแวงท่านราชบัณฑิตไปนี่ถึงที่รัฐบาลนี้ควร จะระลึกถึง เจ้าหน้าเจ้าหน้าที ว่า
 เราสามารถของค่าความบริสุทธิ์จริงจะ ไม่มีอะไรหลุด แต่ที่กลัวว่าชื่อเหลือเกินว่า
 เจ้าหน้าทีของรัฐบาลเวลานี้ ส่วนรวมบางท่านเป็นส่วนมากเริ่มเสียสายบางกรมบาง
 ๑๒๓๔๕๖๗๘๙๑๐๑๑๒๑๓๑๔๑๕๑๖๑๗๑๘๑๙๒๐๒๑๒๒๒๓๒๔๒๕๒๖๒๗๒๘๒๙๓๐
 ๓๑๓๒๓๓๓๔๓๕๓๖๓๗๓๘๓๙๔๐๔๑๔๒๔๓๔๔๔๕๔๖๔๗๔๘๔๙๕๐๕๑๕๒๕๓๕๔๕๕๕๖๕๗๕๘๕๙๖๐
 ๖๑๖๒๖๓๖๔๖๕๖๖๖๗๖๘๖๙๗๐๗๑๗๒๗๓๗๔๗๕๗๖๗๗๗๘๗๙๘๐๘๑๘๒๘๓๘๔๘๕๘๖๘๗๘๘๘๙๙๐
 ๙๑๙๒๙๓๙๔๙๕๙๖๙๗๙๘๙๙๑๐๐๑๐๑๐๒๑๐๓๑๐๔๑๐๕๑๐๖๑๐๗๑๐๘๑๐๙๑๑๐๑๑๑๑๒๑๑๓๑๑๔๑๑๕๑๑๖๑๑๗๑๑๘๑๑๙๑๒๐๑๒๑๒๒๑๒๓๑๒๔๑๒๕๑๒๖๑๒๗๑๒๘๑๒๙๑๓๐๑๓๑๓๒๑๓๓๑๓๔๑๓๕๑๓๖๑๓๗๑๓๘๑๓๙๑๔๐๑๔๑๑๔๒๑๔๓๑๔๔๑๔๕๑๔๖๑๔๗๑๔๘๑๔๙๑๕๐๑๕๑๑๕๒๑๕๓๑๕๔๑๕๕๑๕๖๑๕๗๑๕๘๑๕๙๑๖๐๑๖๑๑๖๒๑๖๓๑๖๔๑๖๕๑๖๖๑๖๗๑๖๘๑๖๙๑๗๐๑๗๑๑๗๒๑๗๓๑๗๔๑๗๕๑๗๖๑๗๗๑๗๘๑๗๙๑๘๐๑๘๑๑๘๒๑๘๓๑๘๔๑๘๕๑๘๖๑๘๗๑๘๘๑๘๙๑๙๐๑๙๑๑๙๒๑๙๓๑๙๔๑๙๕๑๙๖๑๙๗๑๙๘๑๙๙๒๐๐

ก็กลัวว่าเราถึงประริ่งประริน ในผลสำเร็จจะเสียหายอย่างไร ท่านสมาชิกได้
 ไประลึกถึงพระราชา นส่วนมาก

ในที่สุดนี้ ท่านเจ้าหน้าทีว่าท่านความบริสุทธิ์จริงจะออกมา ชื่อจริงที่
 เป็นมาแล้ว และก็ชื่อที่ระ ๑๒๓๔๕๖๗๘๙๑๐๑๑๒๑๓๑๔๑๕๑๖๑๗๑๘๑๙๒๐๒๑๒๒๒๓๒๔๒๕๒๖๒๗๒๘๒๙๓๐
 ๓๑๓๒๓๓๓๔๓๕๓๖๓๗๓๘๓๙๔๐๔๑๔๒๔๓๔๔๔๕๔๖๔๗๔๘๔๙๕๐๕๑๕๒๕๓๕๔๕๕๕๖๕๗๕๘๕๙๖๐๖๑๖๒๖๓๖๔๖๕๖๖๖๗๖๘๖๙๗๐๗๑๗๒๗๓๗๔๗๕๗๖๗๗๗๘๗๙๘๐๘๑๘๒๘๓๘๔๘๕๘๖๘๗๘๘๘๙๙๐๙๑๙๒๙๓๙๔๙๕๙๖๙๗๙๘๙๙๑๐๐๑๐๑๐๒๑๐๓๑๐๔๑๐๕๑๐๖๑๐๗๑๐๘๑๐๙๑๑๐๑๑๑๑๒๑๑๓๑๑๔๑๑๕๑๑๖๑๑๗๑๑๘๑๑๙๑๒๐๑๒๑๒๒๑๒๓๑๒๔๑๒๕๑๒๖๑๒๗๑๒๘๑๒๙๑๓๐๑๓๑๓๒๑๓๓๑๓๔๑๓๕๑๓๖๑๓๗๑๓๘๑๓๙๑๔๐๑๔๑๑๔๒๑๔๓๑๔๔๑๔๕๑๔๖๑๔๗๑๔๘๑๔๙๑๕๐๑๕๑๑๕๒๑๕๓๑๕๔๑๕๕๑๕๖๑๕๗๑๕๘๑๕๙๑๖๐๑๖๑๑๖๒๑๖๓๑๖๔๑๖๕๑๖๖๑๖๗๑๖๘๑๖๙๑๗๐๑๗๑๑๗๒๑๗๓๑๗๔๑๗๕๑๗๖๑๗๗๑๗๘๑๗๙๑๘๐๑๘๑๑๘๒๑๘๓๑๘๔๑๘๕๑๘๖๑๘๗๑๘๘๑๘๙๑๙๐๑๙๑๑๙๒๑๙๓๑๙๔๑๙๕๑๙๖๑๙๗๑๙๘๑๙๙๒๐๐

จะยังมีสืบไป.

15.14 น.

นายเจมมาตี บุณยรัตนพันธ์ (วัยยี่สิบเอ็ด) ข้าพเจ้าถือว่า เป็นบุคคล เจตนาดีผู้ดี
 ผู้คงของรัฐบาลเนชั่นที่เสนอกฎหมายฉบับนี้เข้ามาสู่สภาฯ และข้าพเจ้าถือว่าเป็นผู้ที่
 เจตนาดีจะนำประเทศไทยให้เจริญ-มีสวัสดิภาพเป็นของตนเองที่ถูกต้องไปเป็นเวลาที่
 ยาวนานเท่าที่จะนานได้ ตามหลักการ และเหตุผลซึ่งท่านสมาชิกได้อภิปรายมาแล้วและทางรัฐ
 ภายใต้อำนาจนั้น ข้าพเจ้าเข้าใจว่าทางฝ่ายที่ค้านที่ ไม่อยากได้กฎหมายฉบับนั้นไว้
 ให้ได้เรื่องไปถึงเรื่องหลักการเลย หลักการกฎหมายฉบับนี้มันมีอยู่ว่าเรื่อง ไม่ให้กฎหมาย
 ฉบับนี้ ถึงระดับการพูดชาวอเมริกัน เป็นร้อยต่อพันคนในอเมริกาว่า ประเทศ เราว่าท่านสมา
 จิกเข้าใจที่เวลานี้แบบนั้นไหมของ ไม่ในทางปฏิบัติของกฎหมายว่าจะเป็นที่เกิดประโยชน์ของร วม
 อย่างไรแน่นอนนี่มันเป็นส่วนที่มีประโยชน์ซึ่งท่านนายกรัฐมนตรีพูดแล้วว่าจะหาวิธีควบคุมได้พัน
 หนึ่งหมื่นคนเวลานั้น เราไม่กฎหมายฉบับนี้ก็เพื่อรักษาสันติในอเมริกาไว้ ก็เรื่องดังกล่าวมีอยู่
 เช่นนี้แล้วเราควร จะหันไปหาความจริงว่าทำไมจึงต้องไม่กฎหมายฉบับนี้ออกมา ท่านสมา
 จิกพูดมาว่า จะรับมันแล้ว ทุกวันนี้เราเข้าใจว่าไม่ในที่นี้คงได้พูดออก จะพบกิจการที่
 กระทั่งกระเพื่อมอย่างร้ายแรงที่สุด ข้าพเจ้าได้ไปในที่ฝ่ายนั้นแล้วมันคงมีอะไรก็ได้เห็นกับ
 ตัวข้าพเจ้าเองได้เห็นทุกคน มีบางที่ในรัฐ รัฐเราอะไรจะพูดกันบนทางนี้รับมา
 และถึงเวลานี้ได้เห็นการกระทำของบุคคลบาง จำพวกที่ใดกระทำไม่เหมาะสมทั้งข้าพเจ้ารู้สึก
 เสียดายใจว่าในอเมริกาบางจะ เรามาทำเช่นนี้เรา เจตนาอย่างใด เว้นแต่ ภายใต้อำนาจ
 เลื่อนเกินกว่าชีวิตของราษฎร และทรัพย์สินของประเทศไทยและของราษฎร เกือบทุกความแน่นอน
 พอกล่าวว่าจะคงจะคงจะหาความช่วยการกระทำของบุคคลบางจำพวกนี้ของราชการกระทำนั้นข้า
 พเจ้าเองไม่พูดแต่จะ เคาถูกใจว่าถ้าเป็นการกระทำนี้เสียอย่างต่อสันติในอเมริกาแล้วมันได้
 รับนั้นก็ดีกว่าทางรัฐบาลเราอาจจะ ถูกตลอดอย่างท่านนายกกว่าตลอดเรา ทั้งเราไม่มีที่ราษฎร
 ซึ่งรัฐเราจะไม่ถึงสักครั้งของความดีที่ข้าพเจ้าคิดว่า เราจะทำมันคงจะเกิดประโยชน์
 และสวัสดิภาพบ้านเรือนของเราก็จะต้องเป็นรูปไป โดยนัยนี้มาถึง เราเห็นนั้นเอง

ตลอดเวลาที่แล้วมาข้าพเจ้าคิดว่าเราได้รับวิชาดีมาเป็นอย่างดีที่สุด และไม่มีใคร
จะว่าเราไปมากมายนัก เพราะเราเป็นอะไรก็อยู่อย่างนั้น และเราจะอะไรก็จะมี
บุคคลมาจากรวมมาทำให้เราไม่รู้เรื่องเกิดขึ้นจนเกินไม่ในใจซึ่งไม่มีบุคคลสมควร
จะเป็นเช่นนั้น ทำไมเราจะรับวิชาดีของเราได้ก็ที่สุดไม่ได้หรือ ก็เมื่อมันจะเกิด
ขึ้นเช่นนั้นแล้ว ข้าพเจ้าเป็นอยู่อย่างเดียวกันว่า เจตนารมณ์ของข้าพเจ้าเป็นเจตนาคิดแก่
ข้าพเจ้าออกกล่าวว่ารัฐบาลนี้ไม่เหมาะที่จะเป็นอันชาติที่เดียว เขาจะมีความดีความชอบ
หรืออะไรก็ตามแต่ ความดีความชอบนั้นชุกชานมากและอีกไกลมาก และข้าพเจ้า
คิดว่าความดีความชอบของเขาเขียนเองไม่ได้ คนมีสติปัญญาใช้ความดีความชอบนั้น
เขาเขียนมาเสรี ชาติจึงจะมาเขียนเรียบร้อยแล้ว เพราะฉะนั้นการที่จะหาความชอบด้วย
เอาราษฎรทั้งหลายมานั้น การเอาบ้านเรือนทรัพย์สินของประชาชนทั้งประเทศไม่เป็น
เครื่องแสวงหาความดีความชอบของตัวเป็นส่วนบุคคลหรือส่วนคณะ เข็มี้ ข้าพเจ้า
คิดว่าเขาไม่เสียผลประโยชน์ ถ้าเขาเสียผลประโยชน์แล้วการกระทำที่เราได้ขึ้นได้เป็นทุกวันนี้
นี้คงจะหมดไป เราอยากพอที่จะรับวิชาดีเราไว้ และข้าพเจ้าคิดว่ารัฐบาลนี้เลิกพอ
เหมือนกัน และความดีนั้นแก่ประเทศชาติและราษฎรยิ่งกว่า ส่วนบุคคลจะเป็น
อย่างไรนั้นข้าพเจ้าคิดว่าพระเจ้าของราชของประเทศไทยคงรับวิชาเป็นอย่างดีที่สุด
เราได้อ่านมาแล้วเป็นเปลาะ ๆ แต่ขออย่าเอาราษฎรที่ไม่รู้เรื่องและทรัพย์สินของ
ราษฎร อย่าเอาประเทศชาติเป็นเครื่องแสวงหาในการดำเนินชีวิต ข้าพเจ้าอยาก
เรียนว่าทุกคนคงจะยอมรับ เพราะฉะนั้นหลักการก็มีอยู่ว่า เราจะยอมรับให้
เรามีคุณความดีสักจะมีหนึ่งเพื่อรับวิชาดีนั้นในเครื่องที่ออกไป เพื่อจะให้เราได้รับ
ความดีอย่างที่เราเป็นอยู่อย่างนี้ อย่าได้มีอะไรมาช่วยกันทำลายความดีเป็นอันชาติ
ข้าพเจ้าเห็นควรจะมี และขอความดีสักขอยเราช่วยกันทำ ข้าพเจ้าเห็นว่าทำได้
เพราะทุกฝ่ายจะมีใจที่ควรจะมีไว้ในโลกาสนี้

25.๒๐ น.

นายทองดี ๗ กาศสินธุ์ (มหาสารคาม) : ข้าพเจ้าอยากจะถูกสักนิดว่า
 ข้าพเจ้าพยายามหลายครั้งที่จะพูดและ ครั้งนี้เป็นครั้งสุดท้ายที่สุด ข้าพเจ้าขอเรียนท่าน
 ประธาน ฯ วาสา ฯ นี้ เวลานี้หรือถึงเวลาไหนก็ตามเราจะได้เขียนอย่างไรก็ตาม
 ในที่สุดก็คงจะลงมติให้รัฐบาลทั้งนั้น เพราะเหตุว่าเท่าที่ข้าพเจ้าได้มองดูแล้ว ไม่มีเรื่อง
 อะไรที่จะดีไปกว่าที่เราจะทำเช่นนั้น แต่สำหรับข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้ามองดูเหตุและผล
 โดยตรงเพราะเรื่องนี้ข้าพเจ้าเห็นว่าข้อที่ข้าพเจ้าจะขอเรียนอยู่เปิดเกี่ยวกับ ถ้าหากว่าเรา
 จะเกิดไม่พระราชบัญญัติออกไปแล้วเรามีข้อควรว่าเราจะ เอากันแต่ไหน ประธานทุก ๆ
 คนเราจะทำมาหากันนั้นทำไม่ได้ ข้าพเจ้าเองก็เหมือนกับเพื่อนหลาย ๆ ท่านที่พูดมาแล้ว ใน
 เรื่องการ ที่คนนั้นจะพูดอย่างอย่างนั้นคนนี้จะพูดอย่างนี้ แต่เราจะถือได้โดยวางไว้ว่าเท่าที่
 แถบพูดมานั้นจะ เป็นความจริงหรือไม่จริง โดยตรงเพราะตัวนักที่ไม่รู้ความจริง ถึงแม้ท่าน
 นายก ฯ อ้างว่ามีคนไทยคนหนึ่งไปบอกท่านว่าฉันจะมารบกับไทย นั้นเป็นแต่เพียงจั่ว
 เขาชื่อเป็นเช่นนั้น แล้วจะไปเอาคนส่งข่าวนี้ไปเข้าตรงนั้นเป็นไปไม่ได้ ข้าพเจ้าคิดว่า
 ถ้าหากว่าเหตุผลมีเพียงพอแล้วพระราชบัญญัตินี้ก็ไม่จำเป็นต้อง ออก กฎหมายอาชาก็ใช้ได้
 ถึงแม้ไม่มีคดี ข้าพเจ้าเชื่อว่ากฎหมายอาชาก็มีอยู่แล้วการที่ข้าพเจ้าเห็นโดยตรงเพราะที่ท่านนายก ฯ
 พูดเมื่อสักครู่ที่จะต้องมีการอำนาจไม่ถึง ๕๐ เปอร์เซ็นต์เสียด้วยซ้ำ แต่เราเคยพูดกันใน
 ก่อนที่เราจะให้อำนาจไปมากแล้ว เหมยความว่าอะไรกัน ในที่สุดเราไปให้ทองนั้นเรา
 ให้ทางนี้ อะไรกัน ข้าพเจ้าเองพูดเช่นนั้น ไม่ใช่หมายความว่าข้าพเจ้าจะไม่ใจเมตตาสักให้
 เห็นตรงกับข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าเชื่อเหลือเกินว่ากฎหมายฉบับนี้จะต้องผ่านไปโดย
 อนุมัติสภา แต่ข้าพเจ้าเชื่อว่าถึงแม้ข้าพเจ้าจะค้านสักเท่าไรก็ตาม โดยที่ข้าพเจ้าไม่เห็น
 ด้วยในกฎหมายฉบับนี้ก็คงผ่านไป แต่อย่างไรก็ตามข้าพเจ้าไม่อยากจะพูดมากไปกว่านี้
 ขอเรียนว่าถึงอย่างไร ๆ ก็ตาม การรอนสิทธิประชาชนที่ได้รอนมาแล้วครั้งหนึ่ง โดยข้าพเจ้า
 เห็นว่าไม่มีให้พูด แต่ว่ารัฐบาลมีเหตุผลคือกินสิทธิรอนทรัพย์ แต่รัฐบาลก็รอนสิทธิเช่น

เดือนกันยายน จากเจ้าเห็นว่าการขยายขอบเขตนี้ไม่ควรรับหลักการ

15.24 น.

นายเจมส์ เทาสมันท์ (สวท) : เนื่องจากสมาชิกผู้มีเกียรติคนหนึ่งที่ได้กล่าวถึงอย่างใดก็ได้ การอธิบายของเราทางสภาฯ นี้ได้โดยนัยการคัดค้าน ในพยานเท็จว่าไม่มีอะไร คือหมายความว่าร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ผ่านสภาฯ ไม่ได้ด้วยเหตุนี้เอง เมื่อเป็นเช่นนั้นข้าพเจ้าคิดว่า ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ได้อธิบายมาจนแล้วเสร็จแล้ว ข้าพเจ้าคิดว่าท่านผู้เกียรติทั้งหลายคงจะเข้าใจได้เป็นอย่างดีว่าควรจะรับหลักการหรือไม่ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอถือโอกาสเสนอในที่นี้

เจ้าวรทัศน์ ๗ คำพูด (กล่าว) : ร่างพระราชบัญญัตินี้เกี่ยวข้องกับส่วนใดเสียของประชาชนเป็นอย่างมาก เกี่ยวกับเสรีภาพ ของประชาชนกล่าวได้เป็นข้อๆ ก็เห็นต่อไป มีผลมาถึงมือ

ประธานสภาฯ : ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมพิจารณา ผู้ใดเห็นควรที่จะเปิดอภิปรายต่อไป ขอให้ไปรตนกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ 15 คน

ประธานสภาฯ : ผู้ใดไม่เห็นด้วยขอไปรตนกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ 17 คน

เจ้าวรทัศน์ ๗ คำพูด (กล่าว) : ร่างพระราชบัญญัตินี้ไม่มีผลเสียถึง

กับมาก แต่ที่ข้าพเจ้าขอประธานสภาฯ ของนี้ เกี่ยวกับเสรีภาพของประชาชน ที่ท่านนายกฯ ชี้แจง ข้าพเจ้าเห็นเจตนาดีของท่านเป็นอย่างยิ่ง แต่เมื่อพิจารณาถึงเหตุผลแล้ว ข้าพเจ้ายังไม่เห็นควรที่จะออกกฎหมายชั่วคราว อย่างที่ผู้เสนอร่างท่านได้กล่าวไว้ในกฎหมายชั่วคราวซึ่งให้ผลบังคับใช้ไม่เกิน 100 บาท ถ้าท่านไม่เห็นสมควรก็ควรจะยกเลิกเสีย และที่ท่านนายกฯ กล่าวว่า สมมติให้ดีที่สุด ในสมัยเวลาปกติในขั้นต้นคงจะเป็นการล่าช้าเกินไป ข้าพเจ้าขอประธานสภาฯ ว่าคณะผู้จัดทำร่างนี้และดีที่สุด ไม่ว่า

เวลาไหนแม้แต่ศาลก็ยังไม่ให้ความยุติธรรมแก่คนทุก ๆ คน จึงต้องมีถึง 3 ศาล คือศาล
ชั้นต้น ศาลอุทธรณ์ ศาลฎีกา และเมื่อรัฐบาลเจตนาเพียงให้คณะกรรมการซึ่งประกอบด้วย
บุคคลซึ่งรัฐบาลตั้งขึ้นเพียง 4 - 5 คน เช่นนี้ความยุติธรรมจะเกิดแก่ประชาชนได้อย่างไร
ไม่ว่าที่จะเอาคนไปกักขังในระหว่างสงครามนี้ และสงครามนี้ไม่ใช่เพื่อเสร็จสิ้นภายใน 2
เดือน 3 เดือน หรืออาจจะ 3 ปี 4 ปีก็ได้ เรื่องนี้แรงยิ่งกว่าที่เราจะใช้กฎหมายอาญา
แทนกฎหมาย รัฐสภาได้เคยแถลงในสมัย แถลงนโยบายต่อสภา ว่ารัฐบาลพยายามที่สุดที่
จะให้ประชาชนถือหลักประชาธิปไตยที่แท้จริง และข้าพเจ้าได้เห็นหลักของรัฐบาลและได้
ยกเสริญอำนาจผู้พิพากษาทหารสูงสุด และอำนาจต่าง ๆ ข้าพเจ้าขอรับรองด้วยความยินดี
ที่เป็นอย่างยิ่ง และมายังรัฐบาลว่าอำนาจต่าง ๆ ได้สูญเสียไปหมดแล้วแล้ว ความยักยอก
จะซอกไม่ถึง 50 เปอร์เซ็นต์ นี่หมายความว่าท่านจะเบี่ยงเบนระบอบประชาธิปไตยเป็น
ระบอบอย่างอื่นหรือ นี่เป็นสิ่งที่ไม่ว่าอย่างไร อำนาจกฎหมายนี้เราต้องการเลือกกัน
อย่างเด็ดขาดแล้ว แล้วท่านจะใช้หลักทั้ง 2 อย่างนี้รวมกันในเวลาเดียวกัน แล้วความ
ยุติธรรมจะได้รับจากไหน นี่ข้าพเจ้าขอให้ทางรัฐบาลพิจารณาว่าไม่ใช่เราควรจะทำ
อย่างไร ในเมื่อสิทธิของประชาชนควรได้จะได้รับดียิ่งกว่าที่ไม่ใช่ว่าแม้ว่าเราจะได้ออก
กฎหมายนี้ เอกราชของเราจะสมบูรณ์อยู่ตลอดไป เอกราชของเราจะสมบูรณ์หรือไม่
สมบูรณ์ก็เนื่องจากเราต้องปฏิบัติตามกฎหมายนี้ให้ตลอดไป ข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่าในต่างประเทศ
ที่มีสันนิบาตไมตรีกับเราคงจะรู้สึกดีว่าประเทศไทยมีเจตนาต่อชาติบ้านเมืองใด เรา
มีเจตนาดีต่อทุก ๆ คน ไม่มีเจตนาที่จะออกกฎหมายให้เขา ซัดที่เรียกว่าเขียนเสียให้
วิบัติ กฎหมายนี้ไม่เพียงแต่จะทำให้เป็นเครื่องมือของรัฐมนตรีที่จะเก็บบุคคลซึ่งนอก
จากเรื่องนี้ได้ เราเชื่อมั่นแล้วหรือว่าสารวัตรของเราจะมีความรู้ที่พอที่จะให้ความ
ยุติธรรมแก่ผู้จำคุกหรือไม่ การที่เราจะเก็บคนเป็นจำคุกนี้ ๆ นี้ เราควรจะให้ยุติธรรม
อย่างห้องแห่งศาลมีการสืบพยานมีทนายแก้ต่าง ไม่น่าจะเก็บคนโดยไม่มีพยานเสียง
อย่างนี้เลยมีทนายพิเศษ อย่างที่รัฐบาลยอมรับว่าอาจจะมีผิดพลาดบ้าง ถึงกับได้มี

กระทรวงมหาดไทย โดยกรมไต่สวน เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอให้รัฐบาลยุติธรรมไต่สวนสักหน่อย
15.30 น.

พ.ศ. ๒๔๖๖ นายกรัฐมนตรี : เรื่องความยุติธรรมข้าพเจ้าก็ระวัง
ไม่อยากจะให้ราษฎรเดือดร้อน แต่ไม่ใช่มีโทษเรื่องความยุติธรรม แต่ที่คนมีโทษเรื่อง
การพูด ท่านจะยอมรับหรือไม่ว่าจะไปเห็นหนึ่งหรือสองคน หัวคน สิบคนพูด พูดแล้วทำให้
คน ๑๘ ล้านเดือดร้อน ท่านจะยอมหรือไม่ หรือท่านจะรักษาทฤษฎีสมมติของประชาชนของท่าน
ที่ท่านเป็นผู้แทน หรือท่านจะรักษาทฤษฎีสมมติของคนที่คุณสิบคน ข้าพเจ้าอยากจะทำอย่างนี้
การที่เราพยายามติดต่อต่างประเทศนั้น เราติดต่อและทำด้วยดี แล้วท่านอย่าคิดว่าสมมติ
ว่าข้าพเจ้าไม่อยู่ในบ้านท่าน เราอยู่ด้วยกัน ถ้ามีคนไม่บอกท่านว่าข้าพเจ้าจะตีหัวท่าน จะ
จะไม่ยกท่านขึ้นเพิง ท่านก็ระวาง—~~ที่~~ข้าพเจ้า แล้วก็ต้องคอยจับผิดกัน แล้วผลสุดท้าย
ความเดือดร้อนอยู่ที่ไหน การเกิดทะเลาะเบาะแว้งกันเกิดขึ้นมาจากอะไร มันมาจากข้อ
ระวางเป็นข้อค้น ถ้าเราเดินตรงเข้าไปชนกับเสียบเลย มันไม่ผิดเรื่องหนึ่ง เรื่องระวาง
นี่ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง ระวางก็มีที่ผิดความผิด แล้วท่านก็รับว่าไม่เอาแต่ท่านได้ยินเขา
บ่นว่าเอาไว้อย่างไร แล้วขี้นหนึ่งท่านจะระวางใหม่ ก็คนเราก็นิสิตสัง แล้วท่านจะทำอย่าง
ไร แล้วก็จะจับผิดราษฎรกัน โอเราดีจับเขา เขาก็จับเรา แล้วงานอื่นไม่ต้องทำกันหมด
เรื่องมันอย่างนี้ ที่ข้าพเจ้าขอไม่โทษว่าศาลจะไม่ยุติธรรม ไม่ใช่ว่าจะไม่ลงโทษ ไม่ใช่
ว่าเราจะไม่โทษส่วนอะไรหรอก ที่มีโทษส่วนเราจะลงโทษก็ลงโทษ ถ้าคนฉลาดแล้วยังไม่
โทษก็ลงโทษใหม่ ถ้ายังไม่ถูกกฎหมายแล้วเป็นจับไม่ได้เลย ที่จะไม่จับใคร จับคนที่ไม่ถูกกฎหมาย
ที่เรามาต้องลงโทษ ถ้าคนไม่ถูกกฎหมายด้วยเป็นเสรีชนบ้าง ท่านก็เลยเห็น จนมาถึงก็
เอาตัวไม่ได้ทั้ง ที่เรารู้ ที่ที่คนไม่เรารู้ก็โทษไม่ได้ว่าคนนี้พูดไม่ได้โดยไม่รู้เรื่อง เราก็ไม่
เอา ที่บ้านที่พูดรู้เรื่องแล้วยังพูดทำให้เสียเราก็ต้องเอาเรื่อง มันเป็นอย่างนี้ ที่บ้าน
ผู้แทนจะพยายามรักษากฎหมายของคนที่พูด ถ้าคนพูดคนหรือสิบคนหรืออะไรนี่ หรือท่านจะ
รักษากฎหมายของคน ๑๘ ล้าน มันมีที่ไหนที่กล่าวว่าจะใส่ข้อไม่ให้ ข้าพเจ้า

เป็นรักษาสิทธิของตน ๑๘ ล้าน คนหนึ่งคนหนึ่งไม่รู้อะไร เมื่อเกิดเรื่องขึ้นก็ลงเอาเงิน ไม่
ใส่แบงค์การ เพราะว่าคงรักษาอำนาจให้สำเร็จเหมือนกัน แต่คน ๑๘ ล้านเข้าเจ้าของ
รักษา เมื่อเกิดเรื่องก็แจ้งมา น่าสงสาร จะรักษาสิทธิของตนหน่อย เห็นข้าพเจ้าก็ช่วย
ไม่ได้

๒๕.๒๔ น.

นางแมรีกรีน แควมสัง (ผู้บริหาร) : เมื่อก่อน ข้าพเจ้าพูดได้ฟังมาแต่กับเจนนู
ตาม ข้าพเจ้ายังมีวิธีที่จะเสนอต่อสภา ฯ ที่กรุงเทพฯ ฝ่ายบริหารที่จะออกกฎหมายฉบับนี้
ไม่เห็น เรื่องเจนนูรวมสมัยของรัฐบาลใหม่ ที่รัฐบาลได้ตกลงมาแล้วว่ากฎหมายฉบับนี้ออก
ไปกฎหมายนี้ จะเป็นประโยชน์ใหญ่ถึงแก่คน ๑๘ ล้านคน เจนนูรวมสมัยคงไม่มีใครคัดค้าน
เพราะเจนนูเพื่อผลประโยชน์ของประเทศด้วยกัน และอีกประการหนึ่งท่านได้กล่าวว่
การทำงานของเราคือของใครของเรานั้นไม่มีใครคัดค้าน เป็นความจริงที่สุด แต่ว่า
เมื่อออกกฎหมายฉบับนี้ไปแล้ว วิธีปฏิบัติจะก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่ประชาชนทั้ง
๑๘ ล้านคน ข้อที่รัฐบาลรับรองหรือไม่ว่าคนของรัฐบาลจะรู้เจนนูรวมสมัยของรัฐบาลดี ถ้า
หากว่ารัฐบาลรับรองว่าคนของรัฐบาลรู้เจนนูรวมสมัยของรัฐบาลเป็นอันดี ไม่ก่อความเดือดร้อน
ให้แก่เมืองคนใดคนหนึ่งให้เกิดร้อน นี้เป็นข้อแรก ข้อที่ ๒ เห็นที่ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่จำเป็น
ที่จะออกกฎหมายฉบับนี้ไป กฎหมายซึ่งเป็นเครื่องมือของรัฐบาลโดยผู้ถือกฎหมายนี้ทั้ง ที่
ออกไปเมื่อ ๑๘ ธันวาคม ๒๔๘๗ นี้ คือกฎหมายกักตุนผู้เป็นขี้คนต่างชาติ ข้าพเจ้าเห็นว่าเอา
กฎหมายฉบับนี้มาใช้ไม่ได้ การที่บุคคลหนึ่งหรือบุคคลกลุ่มหนึ่ง ได้กล่าวคำพูดซึ่งทำให้เสีย
สัมพันธไมตรีระหว่างประเทศ ผลของการกล่าวนั้นเกิดความเข้าใจผิดขึ้น ผลของการ
เข้าใจผิดนั้นก็จะมีเรื่องขึ้น ผลของการมีเรื่องเกิดขึ้นนี้เป็นอย่างนั้นหรือไม่ว่าเราก็สงเคราะห์
เขาได้ในกฎหมายฉบับนี้ว่าบุคคลผู้หนึ่งจะเป็นผู้ใดก็ตามที่เขาได้กล่าวคำพูดนั้นไว้โดยไม่มี
ต้องอาศัยกฎหมายฉบับนี้ กฎหมายฉบับนี้ให้ออกเมื่อเกิดขึ้น ความที่ข้าพเจ้าจำได้ ถ้าหากว่า
การกระทำของบุคคลซึ่งรัฐบาลเป็นห่วงนั้นจะสงเคราะห์เขาในกฎหมายฉบับนี้ไม่ได้ด้วย

เหตุผลที่ข้าพเจ้าได้ไปเมื่อได้ตั้งรัฐบาลแล้วเห็นความจำเป็นที่จะออกกฎหมายฉบับนี้
 ข้าพเจ้าก็จะรับหลักการ เข้มแข็ง เหตุผลที่ในข้อที่ข้าพเจ้าไม่ไว้ใจในตนของรัฐบาล
 ซึ่งไม่รู้อะไรของรัฐบาลนั้น เพราะเคยมีตัวอย่างมาแล้ว ตัวอย่างที่ข้าพเจ้าจะเอ
 มาเสนอในสภาฯ ก็เห็นว่าเป็นตัวอย่างที่เกิดขึ้นเมื่อรัฐบาลเก่า สมัยที่มีกฎหมายฉบับนี้
 เรียกว่ากฎหมายอะไร ไม่ทราบ คือเกี่ยวกับอำนาจ กฎหมายฉบับนี้คนผู้ไม่ชอบผู้ว่า และ
 เป็นกฎหมายฉบับจริงใจ ข้าพเจ้าจำไม่ได้ อาศัยกฎหมายนี้เองแหละเป็นเหตุให้คนของ
 รัฐบาลนี้ไม่รู้อะไรของรัฐบาลโดยอำนาจในหน้าที่หรืออำนาจในกฎหมาย
 ฉบับนี้ที่ขาดความดี ความชอบเป็นเหตุ ^{ส่วนที่} การขาดความดี ความชอบเป็นเหตุอีกโดยวิธีการซึ่ง
 เว้นแต่ กฎหมายฉบับนี้ผู้ใดไม่ชอบผู้ว่าผู้ใดมีความดี ผู้ที่จะเอาความดี ความชอบ
 โดยอาศัยกฎหมายฉบับนี้ ก็จะต้องเริ่มว่าผู้ใดผู้ใดไม่ชอบผู้ว่า ผู้เอาความดี ความชอบ ^{ผู้ว่า}
 ผู้ว่าตนเป็นคนที่กลางมีความระมัดระวังของชอบด้วย ผู้ที่จะสั่งเลิกผู้ใดที่ระมัดระวังความดีแล้ว
 ทางผู้ซึ่งมีอำนาจที่เสนอความดี ความชอบมาว่าเป็นคนดี เมื่อคนของรัฐบาลได้มีอำนาจ
 ศักดิ์ในทางที่จะนำพระ เสด็จโดยอาศัยอำนาจกฎหมายไม่รู้อะไรของรัฐบาลเหล่านี้ ซึ่งมิ
 ชุ่ยในระบอบไทย แล้วกฎหมายฉบับนี้จะเป็นอย่างนี้หรือของเรานี้คิดกันบ้าง เราจะได้อ
 อาศัยอำนาจกฎหมายฉบับนี้เป็นเครื่องยึดความดีของคนที่ถูกผู้ขึ้น และ เป็นพระ เสด็จ
 แก้วเราเอง เรื่องเป็นเช่นนี้ การที่ข้าพเจ้าทำกรรมาธิการฉบับนี้ไม่ใช่ทำเพื่อ
 แผล อนาคตจะขอให้รัฐบาลรับรองว่าจะต้องที่คนที่ไม่รู้อะไรของรัฐบาลซึ่งตัวอย่าง
 ที่ข้าพเจ้ากล่าวแล้ว ถ้ารับรองโดยข้าพเจ้าก็ได้รับหลักการ ข้อที่ ๑ พระ เสด็จได้โดย
 เป็นเอามาใช้ได้ไหม ถ้าใช้โดยข้าพเจ้าก็ไม่รับ ถ้าใช้ไม่โดยข้าพเจ้าก็รับเข้เขยขึ้น ในการ
 ที่ข้าพเจ้าไม่รับนี้ไม่ได้หมายความว่าข้าพเจ้าจะเป็นผู้ที่แยแสว่าคนที่กล่าวไว้โดยระ
 ราชบัณฑิตยสถานนี้ มีได้หมายความว่าเช่นนั้น แต่ข้าพเจ้าเอาเหตุซึ่งเกิดมาแล้วขึ้นในสภาฯ
 นี้ เพราะเรื่องเกิดขึ้นแก่ข้าพเจ้าเองในสมัยรัฐบาลเก่า เรื่องนี้กฎหมายอะไรที่คนนั้นเป็น
 เหตุให้ข้าพเจ้าเล็งเห็นความดี คือในตนของรัฐบาลทางจังหวัดนั้น ไม่ทราบมาซึ่งรัฐบาลว่า

ประชาชนสภา ฯ : คณะเรื่อง ท่าน เอาแต่เรื่องที่เกิด เรื่องของท่าน
บ้านมาเถว

นายปริภมภ์ แก้วปลั่ง (สุรินทร์) : วิถีทางของเราที่กล่าวกันคล้าย ๆ กัน
การกระทำโดยอาศัยอำนาจกฎหมายนี้ เพราะฉะนั้นเรื่องกล่าว แต่ท่านประชาชน ฯ ไม่
อนุภาค.....

ประชาชนสภา ฯ : เอาแต่เรื่องนี้

นายปริภมภ์ แก้วปลั่ง (สุรินทร์) : ^{ข้าพเจ้าเป็น} ~~เพราะฉะนั้น~~ ^{เจ้าของจังหวัด} ~~เพราะ~~ ^{เพราะ} ~~๒ ข้อที่กล่าวแล้ว~~ คือรับรองคนของรัฐมากจะไม่ทำให้เกิดความยุ่งยากแล้วอาศัยอำนาจ
พระ ทบัตติคดีนี้เพื่อหาความดีความชอบของตนเอง รัฐมากจะมีองค์ใหม่ ข้อที่ ๑
ก่อนมาก็คือ การที่จะป้องกันคนตกทะเล นั้น อาศัยอำนาจกฎหมายที่จะ เป็นกับแก่ชาติซึ่งออก
ไปเมื่อเดือนธันวาคม ออกกฎหมายฉบับนี้มาใช้ ได้ใหม่

15.41 น.

ท.ศ.ทวง อภัยวงศ์ นายกรัฐมนตรี : ดูเหมือนที่นายสุรินทร์จะขอคำปรึกษา
ฉันที่ใครเป็นฉันให้ไม่ได้ เพราะอย่าไปพูดถึงข้าราชการซึ่งมีจำนวนตั้งถึงหมื่นคนเลย แต่คนใช้
เรา ๑ - ๑ คนซึ่งมีองค์ใหม่ ^{ไม่} ~~ไม่~~ ^{ไม่} ~~ไม่~~ ถ้าข้าพเจ้ารับรองอย่างนั้นว่าข้าพเจ้า
ทำโดยข้าพเจ้าก็โดนลงโทษ ๆ มีอยู่ชั้นเกินวิสัยสภา ฯ มีทรงสืบสืบอยู่แล้ว สภา ฯ นี้ควบคุม
รัฐมากใช้ใหม่ เมื่อควบคุมแล้วรัฐมากไม่ได้ใช้อำนาจอะไรแก่สภา ฯ นี้ใช้ใหม่ เมื่อรัฐมาก
รับพระ ทบัตติคดีไปแล้วใช้ไม่ได้ก็ว่า ก็มีเพื่อน ^{และ} ~~และ~~ ^{และ} ~~และ~~ ข้าพเจ้ารับรองอย่างเดียวกับข้าพเจ้า
ทำไม่ได้ข้าพเจ้าก็ออกไป มีผลพวงอยู่เท่านั้น และเมื่อสมาชิกเห็นว่ารัฐมากทำไม่ได้ก็กล่าว
เขาออกเปลี่ยนตัวใหม่ นี่เป็นวิธีที่ดีที่สุด ข้าพเจ้ารับรองโดยบางที ซึ่งมีสอง ถ้าข้าพเจ้า
ไว้พระ ทบัตติคดีก็ควบคุมได้แล้วข้าพเจ้าเสียเวลาเวลาใดเพียงกับท่านเพื่อประโยชน์อะไร แต่
ทางนิติศาสตร์เขาบอกว่าใช้ไม่ได้ เรื่องกฎหมายในเขาบอกว่าเรื่องการเมือง แต่ก็ไม่ใช้
เรื่องการเมืองโดยแท้ มันเป็นเรื่องการพูดซึ่งทำให้เสียโดยเจตนาหรือไม่เจตนาก็ไม่รู้

เพราะเราไม่รู้ เจตนาของคน แต่ว่ามันเป็นเรื่องที่เป็นกันแล้ว เราได้เห็นไว้สักพักหนึ่งก่อน
 ข้าพเจ้าคิดว่าคงจะไม่มากนัก และข้าพเจ้าพยายามเพื่อไม่ให้เจ้าหน้าที่ในท่าอย่างนั้น เรา
 จึงแจ้งกรรมการกลางที่ขณะนั้น สมมติว่าผู้แทนสุรินทร์ถูกกล่าวหาเข้าส่งมาให้ข้าพเจ้า
 ข้าพเจ้าแจ้งกรรมการกลาง กรรมการกลางเขาก็โศกยามแล้ว เขาก็มาเยี่ยมสุรินทร์ไม่
 โศกยาม ข้าพเจ้าผู้แทนสุรินทร์เห็นว่าจริงแล้วข้าพเจ้าก็บอกท่านว่าท่านอย่าอยู่สุรินทร์เลย ท่านไป
 อยู่แถว ๆ โพนแก้ว โพนแก้ว-หงส์มีหนึ่ง แก้วว่าท่านไม่ได้อยู่ในเขตอิทธิพลของพื้นที่โพนแก้ว อิทธิพลของ
 สักเกิดขึ้นหนึ่ง ท่านท่านก็ถูกท่านได้ใหม่ท่านก็เขียนหนังสือถึงข้าพเจ้าจากพระอมรังเขตที่สุรินทร์แล้ว
 ข้าพเจ้าก็ส่งให้กรรมการและเจ้าหน้าที่ที่มีหลักฐานเป็นม้วนถูกคือลง คณะหนึ่งข้าพเจ้าก็บอก
 ท่านผู้แทนสุรินทร์ใหม่เกิด เรื่องเป็นเท่านั้นเอง เพราะฉะนั้นไม่รับรองว่าให้ข้าราชการ
 ทุกคนอย่าไปเอาสถานะจากเขา มันจริงข้าพเจ้าเชื่อว่าข้าราชการยังมีที่อยู่แยะ แต่ใน
 ก็มีเสียอยู่บ้าง นั้นเราช่วยไม่ได้ แต่คนที่เราให้เขาเนติมาของยังมี-ก็มีหัว ท่านจะให้
 ข้าราชการที่แสนคนกันไม่ได้ แต่ 20 เปอร์เซ็นต์ไม่คิดอะไรเพิ่มเติมกัน เรื่อง เป็นอย่างนี้
 เพราะฉะนั้นเราช่วยอย่างไร ไม่ให้มันมีเรื่องอย่างนี้ได้ นี่ข้าพเจ้าก็ได้อาศัยผู้แทนราษฎร
 เป็นหูเป็นตาอยู่แล้ว แล้วข้าพเจ้าก็ไม่ได้ถึงกับท่านไม่ได้อยู่กับข้าพเจ้า เมื่อมีเหตุอะไร
 ก็มาบอกข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้ก็ขอรับท่านทุกอัน และถ้าเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับกระทรวง
 กรมแล้วเรื่องกระทรวงก็มาขึ้นกระทรวงมหาดไทยก็ส่งให้รัฐมนตรีกระทรวงมหาดไทยไม่ได้อ่าน
 อย่างเช่นเรื่องพันมิตรข้าพเจ้าจะไม่รู้ ใดอย่าง ไร ก็ต้องอาศัยพวกท่านบ้าง คนอื่นมาบอก
 บ้าง แล้วเราก็โศกยามเมื่อได้ความจริงเราก็ต้องลงโทษกัน ถ้าผู้แทนราษฎรช่วยจริง ๆ
 เป็นหูเป็นตาหาข้อเท็จจริงได้จริง ๆ แล้วเรื่องนั้นก็เขาจะไม่ ส่วนเรื่องข้าราชการ
 ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าจะออกไปตรวจดูสักเท่าไรก็ไม่เห็น เพราะว่าเราไม่ได้หาผิดในขณะนั้น
 ถึงผู้แทนเองผู้แทนก็ไม่เห็น เพราะว่าเราอาศัยคนที่อยู่ในโลกนี้ผู้แทนของทุก ๆ ผู้แทนก็มาบอก
 ท่านผู้แทนมา ผู้แทนก็มาบอกข้าพเจ้า ให้พนักงานข้าพเจ้าไว้ หรือรัฐมนตรีกระทรวงมหาดไทย
 หรือรัฐมนตรีกระทรวงวังไทย ๆ ก็ตาม ท่านว่า

หรือรัฐมนตรีกระทรวงไหน ๆ ก็ตาม ท่านรัฐมนตรีก็ไม่ได้อ่านถามว่า ข้อสำคัญที่สุดเรา
จะหาดีจริงหรือไม่จริงเท่านั้น เราจะช่วยหรือไม่ช่วยเท่านั้น ถ้าเราไม่ช่วยก็ไม่มีความ
ที่จะหาได้ บางทีเราไม่ได้ถามว่าเราก็นายอด เมื่อได้ถามแล้วก็ไม่ได้อ่าน ครึ่งเราจะ
เชื่อคุณหม่ไม่ลงใจ เขาก็เดี๋ยวความยุติธรรมเหมือนกัน ท่านผู้แทนทุกคนก็คงไม่อยากจะ
ให้ข้าพเจ้าทำอย่างนั้น เราคงให้เขาคิดเสียดีกว่าการเหมือนกัน เพราะข้าพเจ้า
ยังรู้สึกว่าในบางราชการ ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ก็ยังมีอยู่บ้าง แต่ว่าหาที่เสียของเรามาก
กว่าที่ เมื่อเราทำอะไรแล้ว ๆ ก็มีข้อบกพร่องเกิดขึ้น ข้าพเจ้าก็กระหม่อมมากจนเสียทีเกิดขึ้น
เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงได้บอกท่านว่า ข้าพเจ้าก็มีรองคุณหม่าว่าเราเข้าใจเจตนาจริง
ของรัฐบาลหมดละก็อย่าเสียข้าพเจ้าเลย แล้วข้าพเจ้าไม่รัฐบาลไม่ได้

๑๖.๔๗ น.

นายเชิม ธิบุฉกร (สงขลา) : ภาวที่รัฐบาลได้ (สนอ) ระบัตินี้
เข้ามาใน ก็โดยเจตนาจริงดี แต่ว่าสำหรับความดีของข้าพเจ้าในยังไม่เห็นว่าเป็นเรื่อง
นี้ที่รัฐบาลเสนอเข้ามาในเป็น เรื่องที่แก้ใศการ เพราะเราคิดว่าสาเหตุของการที่
รัฐบาลเสนอร่างพระราชบัญญัตินี้เข้ามาในมีสาเหตุเนื่องมาจากอะไร แต่ข้าพเจ้าว่าเรา
จะพิจารณาข้อดีแต่เพียงนั้น ๆ ก็เนื่องจากการที่คนพูด เพราะฉะนั้นพูดกันจนมากมายถาย
กอง พูดกันจนอาจทำให้เกิดความขัดแย้งกันขึ้นไมตรีระหว่างชาติ เมื่อคนพูดกันมาก
แล้วรัฐบาลก็ไม่รู้จะหาอย่างไร ก็ต้องออกพระราชบัญญัตินี้เข้ามา คราวนี้มาที่การจะพูด
ว่าทำไมเราจึงพูด เราพูดทำไม มีเหตุผลอะไรที่เราพูด ถ้าเขาไม่เชื่อไม่ได้หรือ ก็
เป็นมันหาหน้ะ อะไรเป็นเครื่องสนับสนุนให้เราพูด เพราะฉะนั้นขอให้สภาที่นี้พิจารณาหรือ
ก็การจะพูดว่าทำไมเราพูด ทำไมเพราะเหตุผลไทย ๑๐ ข้อพูด พูดทำไม ไม่เห็นอะไรมา
พูด เพราะเขาเห็นอะไร ๆ มากมาย ๆ นาน ๆ ซึ่งไม่เห็นจิตใจเขาที่พูด คราวนี้
เราเห็น

ทุกชุดอย่างละหนึ่งตัว แต่ขอแบ่งเก็บว่าขอฝากขายให้คนอื่น เพราะมันจะเป็นเหตุทำให้
 ใ้ไฟในโรงสีของเราร่วง ขอเก็บเงินห้าร้อย แต่สำหรับผู้ที่ถูกกระทบกระ (ได้เงินก็มี) เป็นส่วน
 น้อย ไม่ใช่ห้า ๑๐ ล้าน แต่เราต้องการที่จะให้คนที่เคยขายสินค้าให้พวกเรา
 ผลิตเพิ่มขึ้นไม่ทัน แต่ทำเพื่อราษฎร ๑๐ คน และกำลังพิจารณาว่ากระทรวงพาณิชย์ไม่มี
 นั้นเราได้พิจารณาขึ้นมาเป็นเวลานานแล้ว ข้าพเจ้าเห็นว่าสภา ฯ นี้ควรจะพิจารณาจัด
 แล้วว่าจะรับหรือไมรับ ความเห็นของคณะรัฐมนตรี ข้าพเจ้าขอประพาดความเห็นต่อ
 มติการรับของทั้งข้อ ๔๑ ก. คือมติขอเปิดแบบ

มีสมาชิกบริวาร ๑๔

นายทองดี ๒ นายสินธุ์ (มหาสารคาม) : ขอเปิดฉบับแรกต่อไป

มีสมาชิกบริวาร ๑๔

ประธานสภา ฯ : ข้าพเจ้าขอในที่ประชุมวิสามัญ ผู้ใดเห็นควรเปิดฉบับแรก

ข้อไม่ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๑ คน

ประธานสภา ฯ : ผู้ใดไม่เห็นด้วยขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๑๖ คน

ประธานสภา ฯ : เป็นมติที่ว่าที่ประชุมไม่เห็นด้วยในการที่จะเปิดฉบับแรก
 ก่อนข้าพเจ้าขอในที่ประชุมวิสามัญ ผู้ใดเห็นควรรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติฉบับ
 นี้ไว้พิจารณาต่อไปขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๑๔ คน

ประธานสภา ฯ : ผู้ใดไม่เห็นด้วยขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๑๖ คน

ประธานสภา ฯ : เป็นมติที่ว่าที่ประชุมยกธงรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติ
 นี้ไว้พิจารณาต่อไป สังกัดกระทรวงพาณิชย์สภาผู้แทนราษฎร

พ.ศ.๒๖๔ ฉบับวางศ นามกรรัฐมนตรี : ส่งกรมราชการสามัค

ร.ศ.ประจวบ มหาชินี (ตุกรธานี) : เรื่องไว้รัฐบาลขอว่าจจะให้พักอกกับ

ให้ขาว เพราะจะดงในชดให้้องกรมราชการ วิชาวิท ถ้าไว้รัฐบาลเปิดเผย

มีสมาธิกรับรอง

พ.ศ.๒๖๔ ฉบับวางศ นามกรรัฐมนตรี : ไม่ตั้งข้อ

ประธานสภา ฯ : มีผู้เสนอให้้องกรมราชการ วิชาวิท และทางผ่านไว้รัฐบาลก็

ไม่ตั้งข้อ จะมิผู้ใดมีความเห็นอย่างอื่นหรือไม่

ไม่มีผู้ใดมีความเห็น

ประธานสภา ฯ : เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่นข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุม

มีมติ มีจำนวนเห็น

ร.ศ.ประจวบ มหาชินี (ตุกรธานี) : ขอเสนอ ๑ นาย

มีสมาธิกรับรอง

ประธานสภา ฯ : ผู้เสนอขอให้้องกรมราชการ มีจำนวน ๑ นาย

ไม่มีผู้ใดคัดค้าน

ประธานสภา ฯ : เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่นข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุม

มีมติ ให้้องกรมราชการ วิชาวิท มีจำนวน ๑ นาย

พ.ศ.๒๖๔ ฉบับวางศ นามกรรัฐมนตรี : ทางไว้รัฐบาลขอเสนอ ๔ นาย คือ รัฐมนตรี

ทวีรุ มุขมแดง หลวงสุภรดาธิบดี พระยาอรุณการวิมลสิน มีศักดิ์ศรีพรวงมหาไชย และ

รัฐมนตรีทองอินทร์ สุวิพิณ

นายชดชน ฉ่าง (พระนคร - สมุทรปราการ) : ขอเสนอ ร.ศ.ประจวบ มหา

มีสมาธิกรับรอง

พระยาวิบุรธรรมวิเทศ (อุบลราชธานี) : ขอเสนอ นายโสภณ สุวชิระ

มีสมาธิกรับรอง

นายเป็ญ มุขะโชติ (นารถวิธรรมราช) : ขอเสนอ นายจุม ทองมีโชติ
มีมาชิกรับรอง

นายเลียง ไชยกาล (สุนทรพชาติ) : ขอเสนอ ดร. ไรศิ คู่มินทร์
มีมาชิกรับรอง

ร.ท. อุก บิณสุณสี (นารถวิธรรม) : ขอเสนอพระยาวิฑูรธรรมภิเษย
มีมาชิกรับรอง

พระยาวิฑูรธรรมภิเษย (อุกไชยา) : ข้าพเจ้าไม่เห็นความที่จะออกกฎหมาย
นี้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอถอน

มีมาชิกรับรอง

นายไธสมัน สุทธิระ (ชยภณ) : ขอเสนอ นายวิฑูร ศัทรุเพรชย

มีมาชิกรับรอง

พระราชเสภา ๗ : รายชื่อกรรมการวิฑูรธรรมภิเษยนี้ ๑. นายทวิ มุขมเสก
๒. หลวงสุภชนาสัย ๓. พระนารถวิฑูรธรรมภิเษย ๔. นายทองอินทร์ สุวิฑูร ๕. ร.ท.
ประจวบ มหาพันธ์ ๖. นายไธสมัน สุทธิระ ๗. นายจุม ทองมีโชติ ๘. นายโชติ
คู่มินทร์ ๙. นายวิฑูร ศัทรุเพรชย

พระราชเสภา ๗ : แปรตติภิกายในที่รับ

ท.ต.หลวง อภัยวงศ์ นายกรวิฑูรธรรม : แปรตติภิกายในที่ ๓ รับ

นายชอนัน อภัย (พระนารถวิฑูรธรรม) ๕ ๓ ที่น้อยไป ขอเสนอ ๕ รับ

มีมาชิกรับรอง

ท.ต.หลวง อภัยวงศ์ นายกรวิฑูรธรรม : ๕ รับ มีอะไรจะไม่มีอะไรที่จะแปรตติ

นายชอนัน อภัย (พระนารถ - สุนทรพชาติ) : มีข้อกฎหมายมาก

หลวง.หลวง อภัยวงศ์ นายกรวิฑูรธรรม : เสด็จเข้า ๕ รับ ไม่ช้าของ

พระราชเสภา ๗ : เสด็จไม่ช้าใจความเห็นเป็นอย่างไรบ้างอันนี้ว่าที่ประชุม

อนุมัติในหลักการโดยใน ๑ วัน

มีมติในวงประชุมเลือกสรร

เลือกสรรจาก ๑๗.๐๑ นกขี้เฒ่า

[Handwritten signature] ผู้ตรวจการ

[Handwritten signature]

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร